

SEJM
RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ
VII kadencja
Prezes Rady Ministrów
RM-10-53-14

Druk nr 2606

Warszawa, 7 lipca 2014 r.

Pani
Ewa Kopacz
Marszałek Sejmu
Rzeczypospolitej Polskiej

Szanowna Pani Marszałek

Na podstawie art. 118 ust. 1 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej z dnia 2 kwietnia 1997 r. przedstawiam Sejmowi Rzeczypospolitej Polskiej projekt ustawy

- o ułatwieniu wykonywania działalności gospodarczej z projektami aktów wykonawczych.

W załączeniu przedstawiam także opinię dotyczącą zgodności proponowanych regulacji z prawem Unii Europejskiej.

Jednocześnie przejmuję, że do prezentowania stanowiska Rządu w tej sprawie w toku prac parlamentarnych został upoważniony Minister Gospodarki.

Z poważaniem

(-) Donald Tusk

U S T A W A

z dnia

o ułatwieniu wykonywania działalności gospodarczej¹⁾

Art. 1. W ustawie z dnia 26 czerwca 1974 r. – Kodeks pracy (Dz. U. z 1998 r. Nr 21, poz. 94, z późn. zm.²⁾) w art. 229:

1) § 1 otrzymuje brzmienie:

„§ 1. Wstępny badaniom lekarskim, z zastrzeżeniem § 1¹, podlegają:

1) osoby przyjmowane do pracy,

¹⁾ Niniejszą ustawą zmienia się ustawy: ustawę z dnia 26 czerwca 1974 r. – Kodeks pracy, ustawę z dnia 30 maja 1989 r. o izbach gospodarczych, ustawę z dnia 26 lipca 1991 r. o podatku dochodowym od osób fizycznych, ustawę z dnia 15 lutego 1992 r. o podatku dochodowym od osób prawnych, ustawę z dnia 7 lipca 1994 r. o gwarantowanych przez Skarb Państwa ubezpieczeniach eksportowych, ustawę z dnia 29 czerwca 1995 r. o statystyce publicznej, ustawę z dnia 8 maja 1997 r. o poręczeniach i gwarancjach udzielanych przez Skarb Państwa oraz niektóre osoby prawne, ustawę z dnia 29 sierpnia 1997 r. o ochronie danych osobowych, ustawę z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych, ustawę z dnia 21 grudnia 2000 r. o jakości handlowej artykułów rolno-spożywczych, ustawę z dnia 27 kwietnia 2001 r. – Prawo ochrony środowiska, ustawę z dnia 6 września 2001 r. o dostępie do informacji publicznej, ustawę z dnia 18 września 2001 r. o podpisie elektronicznym, ustawę z dnia 21 czerwca 2002 r. o materiałach wybuchowych przeznaczonych do użytku cywilnego, ustawę z dnia 30 sierpnia 2002 r. o systemie oceny zgodności, ustawę z dnia 27 sierpnia 2003 r. o weterynaryjnej kontroli granicznej, ustawę z dnia 12 grudnia 2003 r. o ogólnym bezpieczeństwie produktów, ustawę z dnia 18 grudnia 2003 r. o ochronie roślin, ustawę z dnia 19 grudnia 2003 r. o organizacji rynków owoców i warzyw, rynku chmielu, rynku suszu paszowego oraz rynków lnu i konopi uprawianych na włókno, ustawę z dnia 11 marca 2004 r. o podatku od towarów i usług, ustawę z dnia 19 marca 2004 r. – Prawo celne, ustawę z dnia 29 lipca 2005 r. o zużytych sprzęcie elektrycznym i elektronicznym, ustawę z dnia 25 sierpnia 2006 r. o bezpieczeństwie żywności i żywienia, ustawę z dnia 22 września 2006 r. o przejrzystości stosunków finansowych pomiędzy organami publicznymi a przedsiębiorcami publicznymi oraz o przejrzystości finansowej niektórych przedsiębiorców, ustawę z dnia 6 grudnia 2008 r. o podatku akcyzowym, ustawę z dnia 27 sierpnia 2009 r. o Służbie Celnej, ustawę z dnia 20 maja 2010 r. o wyrobach medycznych, ustawę z dnia 12 maja 2011 r. o kredycie konsumenckim oraz ustawę z dnia 9 czerwca 2011 r. – Prawo geologiczne i górnicze.

²⁾ Zmiany tekstu jednolitego wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 1998 r. Nr 106, poz. 668 i Nr 113, poz. 717, z 1999 r. Nr 99, poz. 1152, z 2000 r. Nr 19, poz. 239, Nr 43, poz. 489, Nr 107, poz. 1127 i Nr 120, poz. 1268, z 2001 r. Nr 11, poz. 84, Nr 28, poz. 301, Nr 52, poz. 538, Nr 99, poz. 1075, Nr 111, poz. 1194, Nr 123, poz. 1354, Nr 128, poz. 1405 i Nr 154, poz. 1805, z 2002 r. Nr 74, poz. 676, Nr 135, poz. 1146, Nr 196, poz. 1660, Nr 199, poz. 1673 i Nr 200, poz. 1679, z 2003 r. Nr 166, poz. 1608 i Nr 213, poz. 2081, z 2004 r. Nr 96, poz. 959, Nr 99, poz. 1001, Nr 120, poz. 1252 i Nr 240, poz. 2407, z 2005 r. Nr 10, poz. 71, Nr 68, poz. 610, Nr 86, poz. 732 i Nr 167, poz. 1398, z 2006 r. Nr 104, poz. 708 i 711, Nr 133, poz. 935, Nr 217, poz. 1587 i Nr 221, poz. 1615, z 2007 r. Nr 64, poz. 426, Nr 89, poz. 589, Nr 176, poz. 1239, Nr 181, poz. 1288 i Nr 225, poz. 1672, z 2008 r. Nr 93, poz. 586, Nr 116, poz. 740, Nr 223, poz. 1460 i Nr 237, poz. 1654, z 2009 r. Nr 6, poz. 33, Nr 56, poz. 458, Nr 58, poz. 485, Nr 98, poz. 817, Nr 99, poz. 825, Nr 115, poz. 958, Nr 157, poz. 1241 i Nr 219, poz. 1704, z 2010 r. Nr 105, poz. 655, Nr 135, poz. 912, Nr 182, poz. 1228, Nr 224, poz. 1459, Nr 249, poz. 1655 i Nr 254, poz. 1700, z 2011 r. Nr 36, poz. 181, Nr 63, poz. 322, Nr 80, poz. 432, Nr 144, poz. 855, Nr 149, poz. 887 i Nr 232, poz. 1378, z 2012 r. poz. 908 i 1110, z 2013 r. poz. 2, 675, 896 i 1028 oraz z 2014 r. poz. 208.

- 2) pracownicy młodociani przenoszeni na inne stanowiska pracy i inni pracownicy przenoszeni na stanowiska pracy, na których występują czynniki szkodliwe dla zdrowia lub warunki uciążliwe.”;
- 2) po § 1 dodaje się § 1¹ w brzmieniu:
  - „§ 1¹. Wstępnym badaniom lekarskim nie podlegają osoby:
    - 1) przyjmowane ponownie do pracy u danego pracodawcy na to samo stanowisko lub na stanowisko o takich samych warunkach pracy, na podstawie kolejnej umowy o pracę, zawartej w ciągu 30 dni po rozwiązaniu lub wygaśnięciu poprzedniej umowy o pracę z tym pracodawcą,
    - 2) przyjmowane do pracy u nowego pracodawcy na dane stanowisko na podstawie umowy o pracę zawartej w ciągu 30 dni po rozwiązaniu lub wygaśnięciu poprzedniej umowy, jeżeli przedstawią pracodawcy aktualne orzeczenie lekarskie stwierdzające brak przeciwwskazań do pracy w warunkach środowiska pracy odpowiadających warunkom występującym na nowym stanowisku pracy, z wyłączeniem osób przyjmowanych do wykonywania prac szczególnie niebezpiecznych.”.

Art. 2. W ustawie z dnia 30 maja 1989 r. o izbach gospodarczych (Dz. U. z 2009 r. Nr 84, poz. 710) w art. 12 w ust. 4 w pkt 4 kropkę zastępuje się średnikiem i dodaje się pkt 5 w brzmieniu:

- „5) wystawiać uniwersalne świadectwa pochodzenia towaru, o których mowa w art. 48 rozporządzenia Komisji (EWG) nr 2454/93 z dnia 2 lipca 1993 r. ustanawiającego przepisy w celu wykonania rozporządzenia Rady (EWG) nr 2913/92 ustanawiającego Wspólnotowy Kodeks Celny (Dz. Urz. UE L 253 z 11.10.1993, str. 1, z późn. zm.; Dz. Urz. UE Polskie wydanie specjalne, rozdz. 2, t. 6, str. 3, z późn. zm.).”.

Art. 3. W ustawie z dnia 26 lipca 1991 r. o podatku dochodowym od osób fizycznych (Dz. U. z 2012 r. poz. 361, z późn. zm.³⁾) wprowadza się następujące zmiany:

- 1) w art. 12 po ust. 2 dodaje się ust. 2a i 2b w brzmieniu:

³⁾ Zmiany tekstu jednolitego wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2012 r. poz. 362, 596, 769, 1278, 1342, 1448, 1529 i 1540, z 2013 r. poz. 21, 888, 1027, 1036, 1287, 1304, 1387 i 1717 oraz z 2014 r. poz. 223, 312, 567, 598 i 773.

„2a. Wartość pieniężną nieodpłatnego świadczenia przysługującego pracownikowi z tytułu wykorzystywania samochodu służbowego do celów prywatnych ustala się w wysokości:

- 1) 250 zł miesięcznie, dla samochodów o pojemności silnika do 1600 cm³;
- 2) 400 zł miesięcznie, dla samochodów o pojemności silnika powyżej 1600 cm³.

2b. W przypadku wykorzystywania samochodu służbowego do celów prywatnych przez część miesiąca wartość świadczenia ustala się za każdy dzień wykorzystywania samochodu do celów prywatnych – w wysokości 1/30 kwot określonych w ust. 2a.”;

2) w art. 14:

a) w ust. 1c wprowadzenie do wyliczenia otrzymuje brzmienie:

„Za datę powstania przychodu, o którym mowa w ust. 1, uważa się, z zastrzeżeniem ust. 1e i 1h–1j, dzień wydania rzeczy, zbycia prawa majątkowego lub wykonania usługi albo częściowego wykonania usługi, nie później niż dzień.”,

b) po ust. 1i dodaje się ust. 1j–1l w brzmieniu:

„1j. W przypadku pobrania wpłat na poczet dostaw towarów i usług, które zostaną wykonane w następnych okresach sprawozdawczych, podlegających zarejestrowaniu przy zastosowaniu kas rejestrujących zgodnie z przepisami ustawy o podatku od towarów i usług, za datę powstania przychodu uznaje się dzień pobrania wpłaty, jeżeli podatnicy w terminie do dnia 20 stycznia roku podatkowego, a w przypadku podatników rozpoczynających ewidencjonowanie obrotów za pośrednictwem kasy rejestrującej – w terminie do 20 dnia miesiąca następującego po miesiącu, w którym rozpoczęli ewidencjonowanie obrotów za pośrednictwem kasy rejestrującej, zawiadomią właściwego naczelnika urzędu skarbowego o wyborze tej formy rozliczenia.

1k. Wybór formy rozliczenia, o którym mowa w ust. 1j, dotyczy lat następnych, chyba że podatnik w terminie do dnia 20 stycznia roku podatkowego następującego po roku podatkowym, w którym korzystał z tej formy rozliczenia, zawiadomi o rezygnacji ze stosowania tej formy rozliczenia właściwego naczelnika urzędu skarbowego.

1l. W przypadku prowadzenia pozarolniczej działalności gospodarczej w formie spółki niebędącej osobą prawną, obowiązek zawiadomienia, o którym mowa w ust. 1j i 1k, dotyczy wszystkich wspólników.”,

c) w ust. 3:

– pkt 1 otrzymuje brzmienie:

„1) otrzymanych pożyczek i kredytów oraz zwróconych pożyczek, z wyjątkiem skapitalizowanych odsetek od tych pożyczek;”;

– po pkt 1 dodaje się pkt 1a w brzmieniu:

„1a) pobranych wpłat lub zarachowanych należności na poczet dostaw towarów i usług, które zostaną wykonane w następnych okresach sprawozdawczych, z wyjątkiem wpłat, o których mowa w ust. 1j;”;

3) w art. 21:

a) w ust. 1:

– po pkt 14 dodaje się pkt 14a w brzmieniu:

„14a) wartość świadczenia otrzymanego przez pracownika z tytułu organizowanego przez pracodawcę dowozu pracowników autobusem w rozumieniu art. 2 pkt 41 ustawy z dnia 20 czerwca 1997 r. – Prawo o ruchu drogowym (Dz. U. z 2012 r. poz. 1137, z późn. zm.⁴⁾);”;

– po pkt 117 dodaje się pkt 117a w brzmieniu:

„117a) wartość nieodpłatnego świadczenia z tytułu pomocy prawnej udzielonej osobie uprawnionej i pobierającej świadczenie z pomocy społecznej albo zasiłek rodzinny, przyznane w formie decyzji administracyjnej na zasadach określonych odpowiednio w przepisach o pomocy społecznej oraz w przepisach o świadczeniach rodzinnych;”;

b) dodaje się ust. 34 w brzmieniu:

„34. Osoba, o której mowa w ust. 1 pkt 117a, jest obowiązana złożyć świadczeniodawcy pisemne oświadczenie o uprawnieniu i pobieraniu świadczenia z pomocy społecznej albo zasiłku rodzinnego, na zasadach określonych odpowiednio w przepisach o pomocy społecznej oraz w przepisach o świadczeniach rodzinnych, podając imię i nazwisko, adres zamieszkania, numer PESEL oraz numer decyzji, na podstawie której osoba ta pobiera świadczenie z pomocy społecznej albo zasiłek rodzinny.”.

⁴⁾ Zmiany tekstu jednolitego wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2012 r. poz. 1448, z 2013 r. poz. 700, 991, 1446 i 1611 oraz z 2014 r. poz. 312, 486, 529 i 768.

Art. 4. W ustawie z dnia 15 lutego 1992 r. o podatku dochodowym od osób prawnych (Dz. U. z 2011 r. Nr 74, poz. 397, z późn. zm.⁵⁾) w art. 12:

1) w ust. 3a wprowadzenie do wyliczenia otrzymuje brzmienie:

„Za datę powstania przychodu, o którym mowa w ust. 3, uważa się, z zastrzeżeniem ust. 3c–3f, dzień wydania rzeczy, zbycia prawa majątkowego lub wykonania usługi albo częściowego wykonania usługi, nie później niż dzień.”;

2) po ust. 3e dodaje się ust. 3f–3h w brzmieniu:

„3f. W przypadku pobrania wpłat na poczet dostaw towarów i usług, które zostaną wykonane w następnych okresach sprawozdawczych, podlegających zarejestrowaniu przy zastosowaniu kas rejestrujących zgodnie z przepisami ustawy o podatku od towarów i usług, za datę powstania przychodu uznaje się dzień pobrania wpłaty, jeżeli podatnicy w terminie do 20 dnia pierwszego miesiąca roku podatkowego, a w przypadku podatników rozpoczynających ewidencjonowanie obrotów za pośrednictwem kasy rejestrującej – w terminie do 20 dnia miesiąca następującego po miesiącu, w którym rozpoczęli ewidencjonowanie obrotów za pośrednictwem kasy rejestrującej, zawiadomią właściwego naczelnika urzędu skarbowego o wyborze tej formy rozliczenia.

3g. Wybór formy rozliczenia, o którym mowa w ust. 3f, dotyczy lat następnych, chyba że podatnik w terminie do 20 dnia pierwszego miesiąca roku podatkowego następującego po roku podatkowym, w którym korzystał z tej formy rozliczenia, zawiadomi o rezygnacji ze stosowania tej formy rozliczenia właściwego naczelnika urzędu skarbowego.

3h. W przypadku prowadzenia działalności gospodarczej w formie spółki niebędącej osobą prawną, obowiązek zawiadomienia, o którym mowa w ust. 3f i 3g, dotyczy wszystkich wspólników.”;

3) w ust. 4:

a) pkt 1 otrzymuje brzmienie:

„1) otrzymanych lub zwróconych pożyczek (kredytów), z wyjątkiem skapitalizowanych odsetek od tych pożyczek (kredytów);”;

⁵⁾ Zmiany tekstu jednolitego wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2011 r. Nr 102, poz. 585, Nr 106, poz. 622, Nr 134, poz. 781, Nr 178, poz. 1059, Nr 205, poz. 1202 i Nr 234, poz. 1389 i 1391, z 2012 r. poz. 362, 596, 769, 1010, 1342, 1448 i 1540, z 2013 r. poz. 21, 613, 888, 1012, 1027, 1036, 1287 i 1387 oraz z 2014 r. poz. 40, 312 i 598.

b) po pkt 1 dodaje się pkt 1a w brzmieniu:

„1a) pobranych wpłat lub zarachowanych należności na poczet dostaw towarów i usług, które zostaną wykonane w następnych okresach sprawozdawczych, z wyjątkiem wpłat, o których mowa w ust. 3f;”.

Art. 5. W ustawie z dnia 7 lipca 1994 r. o gwarantowanych przez Skarb Państwa ubezpieczeniach eksportowych (Dz. U. z 2001 r. Nr 59, poz. 609, z późn. zm.⁶⁾) wprowadza się następujące zmiany:

1) po art. 6 dodaje się art. 6a–6e w brzmieniu:

„Art. 6a. 1. Produkt lub usługę, eksportowane w ramach kontraktu eksportowego, uznaje się za krajowe, jeżeli udział składników pochodzenia zagranicznego, w zależności od rodzaju eksportowanych produktów i usług lub okresu kredytu, w przychodzie netto z realizacji kontraktu eksportowego wynosi maksymalnie od 50% do 90%.

2. W przypadku ubezpieczenia pośredniego, udział składników pochodzenia zagranicznego oblicza się w stosunku do części kontraktu eksportowego realizowanej przez krajowego przedsiębiorcę.

Art. 6b. 1. Ustalenie pochodzenia produktu lub usługi, eksportowanych w ramach kontraktu eksportowego, następuje na podstawie dowodów przedstawionych przez ubezpieczającego.

2. Udział składników pochodzenia zagranicznego w przychodzie netto z realizacji kontraktu eksportowego ustala się w odniesieniu do ogółu produktów lub usług, eksportowanych w ramach kontraktu eksportowego.

3. Pochodzenie produktu lub usługi może być wykazane przez udowodnienie minimalnego procentowego udziału składników pochodzenia krajowego, liczonego jako różnica 100% i wyrażonego w procentach maksymalnego udziału składników pochodzenia zagranicznego, o którym mowa w przepisach wydanych na podstawie art. 6e. Minimalny procentowy udział składników pochodzenia krajowego może być wykazany przez udowodnienie jedynie wybranych składników pochodzenia krajowego.

Art. 6c. 1. Składnikami pochodzenia zagranicznego usługi lub produktu są koszty wytworzenia w rozumieniu ustawy z dnia 29 września 1994 r. o rachunkowości (Dz. U.

⁶⁾ Zmiany tekstu jednolitego wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2004 r. Nr 96, poz. 959, z 2005 r. Nr 143, poz. 1204 oraz z 2009 r. Nr 161, poz. 1277 i Nr 215, poz. 1662.

z 2013 r. poz. 330 i 613 oraz z 2014 r. poz. 768) poniesione przez przedsiębiorcę w związku z realizacją kontraktu eksportowego na rzecz:

- 1) dostawców i usługodawców, będących osobami prawnymi lub jednostkami nieposiadającymi osobowości prawnej, mającymi siedzibę poza terytorium Rzeczypospolitej Polskiej;
- 2) pracowników, dostawców i usługodawców, będących osobami fizycznymi nieposiadającymi obywatelstwa polskiego lub Karty Polaka, o której mowa w ustawie z dnia 7 września 2007 r. o Karcie Polaka (Dz. U. Nr 180, poz. 1280, z późn. zm.⁷⁾);
- 3) organów władzy publicznej państw obcych.

2. Składnikami pochodzenia krajowego usługi lub produktu są:

- 1) inne, niewymienione w ust. 1, koszty wytworzenia w rozumieniu ustawy z dnia 29 września 1994 r. o rachunkowości,
- 2) koszty zakupu surowców lub półfabrykatów, które nie są wydobywane i wytwarzane na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, lub gdy ich odpowiedniki wydobywane lub wytwarzane na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej nie posiadają parametrów określonych w kontrakcie eksportowym

– poniesione przez przedsiębiorcę w związku z realizacją kontraktu eksportowego.

3. Składnikiem pochodzenia krajowego jest również marża na realizację kontraktu eksportowego wyliczona jako różnica przychodu netto z realizacji kontraktu eksportowego oraz ogółu kosztów wytworzenia produktu lub usługi poniesionych w związku z realizacją kontraktu eksportowego.

Art. 6d. 1. W przypadku niezrealizowania kontraktu eksportowego w całości, pochodzenie produktu lub usługi, eksportowanych w ramach kontraktu eksportowego, na wniosek ubezpieczającego, ustala się w odniesieniu do zakładanego w dniu zawierania kontraktu eksportowego ogółu produktów lub usług, które miały być dostarczone w ramach tego kontraktu.

2. W przypadku, o którym mowa w ust. 1, ustala się pochodzenie produktów lub usług, które miały być dostarczone w ramach kontraktu eksportowego.

3. W przypadku wystąpienia w trakcie realizacji kontraktu eksportowego okoliczności skutkujących utratą przez eksportowany produkt lub usługę statusu

⁷⁾ Zmiany wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2008 r. Nr 52, poz. 305, Nr 214, poz. 1348, Nr 216, poz. 1367, z 2011 r. Nr 131, poz. 764 oraz z 2013 r. poz. 1650.

krajowego, które są niezależne od przedsiębiorcy, pochodzenie produktu lub usługi eksportowanych, w ramach kontraktu eksportowego, ustala się, na wniosek ubezpieczającego, zgodnie z ust. 1.

4. Okoliczności, o których mowa w ust. 3, obejmują w szczególności zmianę kursów walutowych, cen podstawowych surowców, półfabrykatów i usług wykorzystywanych w trakcie realizacji kontraktu eksportowego.

Art. 6e. Minister właściwy do spraw gospodarki w porozumieniu z ministrem właściwym do spraw finansów publicznych określa, w drodze rozporządzenia:

- 1) maksymalny procentowy udział składników pochodzenia zagranicznego w przychodzie netto z realizacji kontraktu eksportowego, uwzględniając rodzaj eksportowanych produktów i usług lub okres kredytu, oraz
  - 2) rodzaje dowodów, na podstawie których ustala się pochodzenie produktu lub usługi, uwzględniając możliwość ustalenia na ich podstawie udziału procentowego składników pochodzenia krajowego lub składników pochodzenia zagranicznego w przychodzie netto z realizacji kontraktu eksportowego.”;
- 2) w art. 8 uchyla się ust. 2.

Art. 6. W ustawie z dnia 29 czerwca 1995 r. o statystyce publicznej (Dz. U. z 2012 r. poz. 591 oraz z 2013 r. poz. 2) po art. 30 dodaje się art. 30a w brzmieniu:

„Art. 30a. Mikroprzedsiębiorca w rozumieniu art. 104 ustawy z dnia 2 lipca 2004 r. o swobodzie działalności gospodarczej (Dz. U. z 2013 r. poz. 672, z późn. zm.⁸⁾) podlega obowiązkowi przekazywania informacji i danych statystycznych, o których mowa w art. 30 pkt 3, za rok kalendarzowy, w którym zarejestrował swoją działalność, jeżeli obowiązek ich przekazywania wynika z umów i zobowiązań międzynarodowych lub przepisów prawa Unii Europejskiej.”.

Art. 7. W ustawie z dnia 8 maja 1997 r. o poręczeniach i gwarancjach udzielanych przez Skarb Państwa oraz niektóre osoby prawne (Dz. U. z 2012 r. poz. 657, z 2013 r. poz. 198 oraz z 2014 r. poz. 84) w art. 2 w ust. 1 pkt 3 otrzymuje brzmienie:

„3) poręczeniach lub gwarancjach udzielanych przez niektóre osoby prawne – należy przez to rozumieć poręczenia lub gwarancje udzielane przez niebędące bankami oraz zakładami ubezpieczeń następujące podmioty, uprawnione na podstawie

⁸⁾ Zmiany tekstu jednolitego wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2013 r. poz. 675, 983, 1036, 1238, 1304 i 1650.

odrębnych przepisów do udzielania poręczeń lub gwarancji w ramach powierzonych im zadań publicznych lub w zakresie wykonywanej przez nie działalności gospodarczej:

- a) państwowe osoby prawne utworzone w drodze ustawy,
- b) fundacje, w których fundatorami są osoby prawne, o których mowa w lit. a;”.

Art. 8. W ustawie z dnia 29 sierpnia 1997 r. o ochronie danych osobowych (Dz. U. z 2002 r. Nr 101, poz. 926, z późn. zm.⁹⁾) wprowadza się następujące zmiany:

1) w art. 12 pkt 4 otrzymuje brzmienie:

„4) prowadzenie rejestru zbiorów danych oraz rejestru administratorów bezpieczeństwa informacji, a także udzielanie informacji o zarejestrowanych zbiorach danych i zarejestrowanych administratorach bezpieczeństwa informacji;”;

2) po art. 16 dodaje się art. 16a w brzmieniu:

„Art. 16a. 1. Generalny Inspektor może zwrócić się do administratora bezpieczeństwa informacji wpisanego do rejestru, o którym mowa w art. 46c, o dokonanie sprawdzenia, o którym mowa w art. 36a ust. 2 pkt 1 lit. a, u administratora danych, który go powołał, wskazując zakres i termin sprawdzenia.

2. Po dokonaniu sprawdzenia, o którym mowa w art. 36a ust. 2 pkt 1 lit. a, administrator bezpieczeństwa informacji, za pośrednictwem administratora danych, przedstawia Generalnemu Inspektorowi sprawozdanie, o którym mowa w art. 36a ust. 2 pkt 1 lit. a.

3. Dokonanie przez administratora bezpieczeństwa informacji sprawdzenia w przypadku, o którym mowa w ust. 1, nie wyłącza prawa Generalnego Inspektora do przeprowadzenia kontroli, o której mowa w art. 12 pkt 1.”;

3) w art. 36 uchyla się ust. 3;

4) po art. 36 dodaje się art. 36a–36c w brzmieniu:

„Art. 36a. 1. Administrator danych może powołać administratora bezpieczeństwa informacji.

2. Do zadań administratora bezpieczeństwa informacji należy:

- 1) zapewnienie przestrzegania przepisów o ochronie danych osobowych,

⁹⁾ Zmiany tekstu jednolitego wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2002 r. Nr 153, poz. 1271, z 2004 r. Nr 25, poz. 219 i Nr 33, poz. 285, z 2006 r. Nr 104, poz. 708 i 711, z 2007 r. Nr 165, poz. 1170 i Nr 176, poz. 1238, z 2010 r. Nr 41, poz. 233, Nr 182, poz. 1228 i Nr 229, poz. 1497 oraz z 2011 r. Nr 230, poz. 1371.

w szczególności przez:

- a) sprawdzanie zgodności przetwarzania danych osobowych z przepisami o ochronie danych osobowych oraz opracowanie w tym zakresie sprawozdania dla administratora danych,
  - b) nadzorowanie opracowania i aktualizowania dokumentacji, o której mowa w art. 36 ust. 2, oraz przestrzegania zasad w niej określonych,
  - c) zapewnienie zapoznania osób upoważnionych do przetwarzania danych osobowych z przepisami o ochronie danych osobowych,
- 2) prowadzenie jawnego rejestru zbiorów danych przetwarzanych przez administratora danych, zawierającego nazwę zbioru oraz informacje, o których mowa w art. 41 ust. 1 pkt 2–4a i 7.

3. Administrator danych może powierzyć administratorowi bezpieczeństwa informacji wykonywanie innych obowiązków, jeżeli nie naruszy to prawidłowego wykonywania zadań, o których mowa w ust. 2.

4. Administratorem bezpieczeństwa informacji może być osoba, która:

- 1) ma pełną zdolność do czynności prawnych oraz korzysta z pełni praw publicznych,
- 2) posiada odpowiednią wiedzę w zakresie ochrony danych osobowych,
- 3) nie była karana za przestępstwo popełnione z winy umyślnej.

5. Administrator danych może powołać zastępców administratora bezpieczeństwa informacji, którzy spełniają warunki określone w ust. 4.

6. Administrator bezpieczeństwa informacji podlega bezpośrednio kierownikowi jednostki organizacyjnej lub osobie fizycznej będącej administratorem danych, którzy zapewniają środki i organizacyjną odrębność administratora bezpieczeństwa informacji niezbędne do niezależnego wykonywania przez administratora bezpieczeństwa informacji zadań, o których mowa w ust. 2.

7. Minister właściwy do spraw administracji publicznej określi, w drodze rozporządzenia:

- 1) tryb i sposób realizacji zadań, o których mowa w ust. 2 pkt 1 lit. a i b,
  - 2) sposób prowadzenia rejestru zbiorów danych, o którym mowa w ust. 2 pkt 2
- uwzględniając prawidłowość realizacji zadań administratora bezpieczeństwa informacji oraz niezależność i organizacyjną odrębność w wykonywaniu przez niego zadań.

Art. 36b. W przypadku niepowołania administratora bezpieczeństwa informacji, zadania określone w art. 36a ust. 2 pkt 1, z wyłączeniem obowiązku sporządzania sprawozdania, o którym mowa w art. 36a ust. 2 pkt 1 lit. a, wykonuje administrator danych.

Art. 36c. Sprawozdanie, o którym mowa w art. 36a ust. 2 pkt 1 lit. a, zawiera:

- 1) oznaczenie administratora danych i adres jego siedziby lub miejsca zamieszkania,
- 2) imię i nazwisko administratora bezpieczeństwa informacji,
- 3) wykaz czynności podjętych przez administratora bezpieczeństwa informacji w toku sprawdzenia oraz imiona, nazwiska i stanowiska osób biorących udział w tych czynnościach,
- 4) datę rozpoczęcia i zakończenia sprawdzenia,
- 5) określenie przedmiotu i zakresu sprawdzenia,
- 6) opis stanu faktycznego stwierdzonego w toku sprawdzenia oraz inne informacje mające istotne znaczenie dla oceny zgodności przetwarzania danych z przepisami o ochronie danych osobowych,
- 7) stwierdzone przypadki naruszenia przepisów o ochronie danych osobowych w zakresie objętym sprawdzeniem wraz z planowanymi lub podjętymi działaniami przywracającymi stan zgodny z prawem,
- 8) wyszczególnienie załączników stanowiących składową część sprawozdania,
- 9) podpis administratora bezpieczeństwa informacji, a w przypadku sprawozdania w postaci papierowej dodatkowo parafy administratora bezpieczeństwa informacji na każdej stronie sprawozdania,
- 10) datę i miejsce podpisania sprawozdania przez administratora bezpieczeństwa informacji.”;

5) tytuł rozdziału 6 otrzymuje brzmienie:

„Rejestracja zbiorów danych osobowych oraz administratorów bezpieczeństwa informacji”;

6) w art. 43:

- a) w ust. 1 w pkt 11 kropkę zastępuje się przecinkiem i dodaje się pkt 12 w brzmieniu:
„12) przetwarzanych w zbiorach, które nie są prowadzone z wykorzystaniem systemów informatycznych, z wyjątkiem zbiorów zawierających dane, o których mowa w art. 27 ust. 1.”,

b) po ust. 1 dodaje się ust. 1a w brzmieniu:

„1a. Obowiązkowi rejestracji zbiorów danych osobowych, z wyjątkiem zbiorów zawierających dane, o których mowa w art. 27 ust. 1, nie podlega administrator danych, który powołał i zgłosił Generalnemu Inspektorowi administratora bezpieczeństwa informacji, z zastrzeżeniem art. 46e ust. 2.”;

7) po art. 46a dodaje się art. 46b–46f w brzmieniu:

„Art. 46b. 1. Administrator danych jest obowiązany zgłosić do rejestracji Generalnemu Inspektorowi powołanie i odwołanie administratora bezpieczeństwa informacji w terminie 30 dni od dnia jego powołania lub odwołania.

2. Zgłoszenie powołania administratora bezpieczeństwa informacji do rejestracji zawiera:

- 1) oznaczenie administratora danych i adres jego siedziby lub miejsca zamieszkania, w tym numer identyfikacyjny rejestru podmiotów gospodarki narodowej, jeżeli został mu nadany,
- 2) dane administratora bezpieczeństwa informacji:
  - a) imię i nazwisko,
  - b) numer PESEL lub, gdy ten numer nie został nadany, nazwę i numer dokumentu stwierdzającego tożsamość,
  - c) adres do korespondencji, jeżeli jest inny niż adres, o którym mowa w pkt 1,
- 3) datę powołania,
- 4) oświadczenie administratora danych o spełnianiu przez administratora bezpieczeństwa informacji warunków określonych w art. 36a ust. 4 i 6.

3. Zgłoszenie odwołania administratora bezpieczeństwa informacji zawiera:

- 1) dane, o których mowa w ust. 2 pkt 1 i pkt 2 lit. a i b,
- 2) datę i przyczynę odwołania.

4. Na żądanie administratora danych lub administratora bezpieczeństwa informacji Generalny Inspektor wydaje zaświadczenie o zarejestrowaniu administratora bezpieczeństwa informacji.

5. Administrator danych jest obowiązany zgłosić Generalnemu Inspektorowi zmianę informacji objętych zgłoszeniem, o którym mowa w ust. 2, w terminie 14 dni od dnia zmiany. Do zgłaszania zmian stosuje się odpowiednio przepisy o zgłoszeniu powołania administratora bezpieczeństwa informacji.

Art. 46c. Generalny Inspektor prowadzi ogólnokrajowy, jawny rejestr administratorów bezpieczeństwa informacji, zawierający informacje, o których mowa w art. 46b ust. 2 pkt 1 i pkt 2 lit. a i c.

Art. 46d. 1. Wykreślenie administratora bezpieczeństwa informacji z rejestru administratorów bezpieczeństwa informacji następuje po powiadomieniu o jego odwołaniu, o którym mowa w art. 46b ust. 1, albo w przypadku jego śmierci.

2. Generalny Inspektor z urzędu wydaje administratorowi danych decyzję o wykreśleniu administratora bezpieczeństwa informacji z rejestru administratorów bezpieczeństwa informacji, jeżeli:

- 1) administrator bezpieczeństwa informacji nie spełnia warunków określonych w art. 36a ust. 4 lub 6,
- 2) administrator bezpieczeństwa informacji nie wykonuje zadań określonych w art. 36a ust. 2,
- 3) administrator danych nie powiadomił o odwołaniu administratora bezpieczeństwa informacji.

3. Do administratora danych będącego adresatem decyzji, o której mowa w ust. 2, nie stosuje się zwolnienia, o którym mowa w art. 43 ust. 1a.

Art. 46e. 1. W przypadku ponownego zgłoszenia przez administratora danych do rejestracji Generalnemu Inspektorowi powołania administratora bezpieczeństwa informacji wykreślonego z rejestru administratorów bezpieczeństwa informacji, Generalny Inspektor, w drodze decyzji administracyjnej:

- 1) wpisuje administratora bezpieczeństwa informacji do rejestru administratorów bezpieczeństwa informacji po stwierdzeniu, że nie zachodzą przyczyny wykreślenia z rejestru,
- 2) odmawia wpisania administratora bezpieczeństwa informacji do rejestru administratorów bezpieczeństwa informacji, jeżeli nie zostały usunięte przyczyny wykreślenia z rejestru.

2. Do administratora danych, który ponownie zgłosił do rejestracji administratora bezpieczeństwa informacji, zwolnienie z obowiązku rejestracji zbioru określone w art. 43 ust. 1a stosuje się po wpisaniu zgłoszonego administratora bezpieczeństwa informacji do rejestru administratorów bezpieczeństwa informacji.

Art. 46f. Minister właściwy do spraw administracji publicznej określi, w drodze rozporządzenia, wzory zgłoszeń administratora bezpieczeństwa informacji, o których

mowa w art. 46b ust. 2 i 3, uwzględniając konieczność zapewnienia Generalnemu Inspektorowi informacji niezbędnych do prawidłowego realizowania jego zadań.”;

8) art. 48 otrzymuje brzmienie:

„Art. 48. 1. W przypadkach innych niż wymienione w art. 47 ust. 2 i 3, przekazanie danych osobowych do państwa trzeciego, które nie zapewnia na swoim terytorium odpowiedniego poziomu ochrony danych osobowych, może nastąpić po uzyskaniu zgody Generalnego Inspektora, wydanej w drodze decyzji administracyjnej, pod warunkiem że administrator danych zapewni odpowiednie zabezpieczenia w zakresie ochrony prywatności oraz praw i wolności osoby, której dane dotyczą.

2. Zgoda Generalnego Inspektora nie jest wymagana, jeżeli administrator danych zapewni odpowiednie zabezpieczenia w zakresie ochrony prywatności oraz praw i wolności osoby, której dane dotyczą, przez:

- 1) standardowe klauzule umowne ochrony danych osobowych, zatwierdzone przez Komisję Europejską zgodnie z art. 26 ust. 4 dyrektywy 95/46/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 24 października 1995 r. w sprawie ochrony osób fizycznych w zakresie przetwarzania danych osobowych i swobodnego przepływu tych danych (Dz. Urz. WE L 281 z 23.11.1995, str. 31, z późn. zm.; Dz. Urz. UE Polskie wydanie specjalne, rozdz. 13, t. 15, str. 355, z późn. zm.) lub
- 2) prawnie wiążące reguły lub polityki ochrony danych osobowych, zwane dalej „wiązącymi regułami korporacyjnymi”, które zostały zatwierdzone przez Generalnego Inspektora zgodnie z ust. 3–5.

3. Generalny Inspektor zatwierdza, w drodze decyzji administracyjnej, wiążące reguły korporacyjne przyjęte w ramach grupy przedsiębiorstw do celów przekazania danych osobowych przez administratora danych lub podmiot, o którym mowa w art. 31 ust. 1, do należącego do tej samej grupy innego administratora danych lub podmiotu, o którym mowa w art. 31 ust. 1, w państwie trzecim.

4. Generalny Inspektor przed zatwierdzeniem wiążących reguł korporacyjnych może przeprowadzić konsultacje z właściwymi organami ochrony danych osobowych państw należących do Europejskiego Obszaru Gospodarczego, na których terytorium mają siedziby przedsiębiorstwa należące do grupy, o której mowa w ust. 3, przekazując im niezbędne informacje w tym celu.

5. Generalny Inspektor, wydając decyzję, o której mowa w ust. 3, uwzględnia wyniki przeprowadzonych konsultacji, o których mowa w ust. 4, albo jeżeli wiążące

reguły korporacyjne były przedmiotem rozstrzygnięcia organu ochrony danych osobowych innego państwa należącego do Europejskiego Obszaru Gospodarczego, może uwzględnić to rozstrzygnięcie.”.

Art. 9. W ustawie z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych (Dz. U. z 2013 r. poz. 1442, z późn. zm.¹⁰⁾) wprowadza się następujące zmiany:

1) w art. 41:

a) uchyla się ust. 7,

b) ust. 9 otrzymuje brzmienie:

„9. Przepisy ust. 1–8b stosuje się odpowiednio do składek na ubezpieczenie zdrowotne, z zastrzeżeniem ust. 9a–10a.”,

c) ust. 10 otrzymuje brzmienie:

„10. Płatnik składek jest zwolniony z przekazywania informacji wynikającej z ust. 9 w przypadku pobierania wyłącznie składek na ubezpieczenie zdrowotne.”,

d) po ust. 10 dodaje się ust. 10a w brzmieniu:

„10a. Płatnik składek jest obowiązany przekazać informacje wynikające z ust. 9 na żądanie ubezpieczonego – nie częściej niż raz na miesiąc – za miesiąc poprzedni, z wyłączeniem przypadków pobierania składek z emerytur i rent.”;

2) w art. 47 ust. 3b otrzymuje brzmienie:

„3b. W przypadkach, o których mowa w ust. 3 i 3a, stosuje się odpowiednio art. 41 ust. 7a i 7b.”;

3) w art. 98 w ust. 1 uchyla się pkt 6a.

Art. 10. W ustawie z dnia 21 grudnia 2000 r. o jakości handlowej artykułów rolno-spożywczych (Dz. U. z 2014 r. poz. 669) w art. 10 po ust. 2 dodaje się ust. 2a w brzmieniu:

„2a. Organ Inspekcji Jakości Handlowej Artykułów Rolno-Spożywczych przeprowadzający kontrolę graniczną jakości handlowej w portach morskich współpracuje z organami celnymi w zakresie tej kontroli, w szczególności informuje naczelnika urzędu celnego właściwego dla portu morskiego o terminie, w tym o godzinie, i miejscu planowanej kontroli. Organ Inspekcji Jakości Handlowej Artykułów Rolno-Spożywczych przeprowadza kontrolę graniczną jakości handlowej w portach morskich w sposób pozwalający na zachowanie terminów, o których mowa

¹⁰⁾ Zmiany tekstu jednolitego wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2013 r. poz. 1650 i 1717 oraz z 2014 r. poz. 567 i 598.

w art. 20a ust. 2–5 ustawy z dnia 27 sierpnia 2009 r. o Służbie Celnej (Dz. U. z 2013 r. poz. 1404 oraz z 2014 r. poz. 486 i ...).”.

Art. 11. W ustawie z dnia 27 kwietnia 2001 r. – Prawo ochrony środowiska (Dz. U. z 2013 r. poz. 1232, z późn. zm.¹¹⁾) wprowadza się następujące zmiany:

1) w art. 400h:

a) w ust. 2 po pkt 7 dodaje się pkt 7a w brzmieniu:

„7a) ustalanie zasad i trybu udzielania poręczeń, w tym dopuszczalnej łącznej wysokości udzielanych poręczeń oraz dopuszczalnej wysokości poręczeń za zobowiązania podmiotu lub grupy podmiotów, oraz trybu i zasad pobierania opłat prowizyjnych od poręczeń;”

b) uchyla się ust. 3,

c) w ust. 4 po pkt 5 dodaje się pkt 5a i 5b w brzmieniu:

„5a) ustalanie zasad i trybu udzielania poręczeń, w tym dopuszczalnej łącznej wysokości udzielanych poręczeń oraz dopuszczalnej wysokości poręczeń za zobowiązania podmiotu lub grupy podmiotów, oraz trybu i zasad pobierania opłat prowizyjnych od poręczeń;

5b) zatwierdzanie wniosków zarządu wojewódzkiego funduszu o udzielenie poręczeń, jeżeli zobowiązanie z tego tytułu przekracza 0,5% przychodów uzyskanych przez ten fundusz w roku poprzednim;”

d) dodaje się ust. 5 i 6 w brzmieniu:

„5. Dopuszczalna łączna wysokość udzielanych poręczeń nie może być wyższa niż 60% wartości kapitału (funduszu) własnego, odpowiednio Narodowego Funduszu albo wojewódzkiego funduszu.

6. Dopuszczalna wysokość poręczeń za zobowiązania podmiotu lub grupy podmiotów nie może przekroczyć 20% wartości kapitału (funduszu) własnego, odpowiednio Narodowego Funduszu albo wojewódzkiego funduszu.”;

2) w art. 411:

a) w ust. 1 w pkt 2 w lit. d średnik zastępuje się przecinkiem i dodaje się lit. e w brzmieniu:

„e) dopłaty do rat lub innych opłat ustalanych w umowach leasingu w rozumieniu przepisów art. 23a pkt 1 ustawy z dnia 26 lipca 1991 r. o podatku

¹¹⁾ Zmiany tekstu jednolitego wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2013 r. poz. 1238 oraz z 2014 r. poz. 40, 47 i 457.

dochodowym od osób fizycznych (Dz. U. z 2012 r. poz. 361, z późn. zm.¹²⁾) i art. 17a pkt 1 ustawy z dnia 15 lutego 1992 r. o podatku dochodowym od osób prawnych (Dz. U. z 2011 r. Nr 74, poz. 397, z późn. zm.¹³⁾);”;

b) po ust. 3a dodaje się ust. 3b w brzmieniu:

„3b. Dopłaty, o których mowa w ust. 1 pkt 2 lit. e, stosuje się do rat lub innych opłat ponoszonych przez korzystających, ustalanych w umowach, których przedmiotem jest leasing środków trwałych lub wartości niematerialnych i prawnych, podlegających amortyzacji i służących realizacji celów z zakresu ochrony środowiska lub gospodarki wodnej.”;

c) ust. 5 otrzymuje brzmienie:

„5. Narodowy Fundusz oraz wojewódzkie fundusze mogą udzielać poręczeń:

- 1) spłaty kredytów lub pożyczek,
- 2) spłaty odsetek od kredytów lub pożyczek,
- 3) zwrotu przyznanych środków

– pod warunkiem przeznaczenia tych kredytów, pożyczek lub środków na cele z zakresu ochrony środowiska lub gospodarki wodnej oraz ustanowienia zabezpieczeń odpowiednio na rzecz Narodowego Funduszu albo wojewódzkich funduszy na wypadek roszczeń wynikających z tytułu wykonania obowiązków poręczycieli.”;

d) po ust. 5 dodaje się ust. 5a i 5b w brzmieniu:

„5a. Poręczenia są terminowe i udzielane do kwoty określonej w umowie.

5b. Narodowy Fundusz oraz wojewódzkie fundusze pobierają opłatę prowizyjną od poręczeń, uwzględniając w szczególności kwotę zobowiązania.”;

e) ust. 8 otrzymuje brzmienie:

„8. Narodowy Fundusz oraz wojewódzkie fundusze udzielają dotacji, pożyczek, poręczeń oraz przekazują środki finansowe na podstawie umów cywilnoprawnych.”;

f) ust. 10a otrzymuje brzmienie:

„10a. Narodowy Fundusz oraz wojewódzkie fundusze mogą zawierać umowy o udostępnienie środków finansowych, o których mowa w ust. 10, z bankami wybranymi na podstawie określonych przez te fundusze procedur, zapewniających

¹²⁾ Patrz odnośnik nr 3.

¹³⁾ Patrz odnośnik nr 5.

poszanowanie zasady przejrzystości i równego traktowania banków oraz zawarcie umowy z każdym bankiem spełniającym obiektywne, proporcjonalne i niedyskryminacyjne warunki określone w tych procedurach.”,

g) uchyla się ust. 10b i 10c,

h) ust. 10d i 10e otrzymują brzmienie:

„10d. Do wyboru banków, o których mowa w ust. 10a, nie mają zastosowania przepisy o zamówieniach publicznych.

10e. Umowy, o których mowa w ust. 10a, określają w szczególności tryb i terminy przekazywania bankom przez Narodowy Fundusz oraz wojewódzkie fundusze środków finansowych, o których mowa w ust. 10.”.

Art. 12. W ustawie z dnia 6 września 2001 r. o dostępie do informacji publicznej (Dz. U. Nr 112, poz. 1198, z późn. zm.¹⁴⁾) w art. 6 w ust. 1 w pkt 4 w lit. a dodaje się tiret trzecie w brzmieniu:

„– treść orzeczeń sądów powszechnych, Sądu Najwyższego, sądów administracyjnych, sądów wojskowych, Trybunału Konstytucyjnego i Trybunału Stanu,”.

Art. 13. W ustawie z dnia 18 września 2001 r. o podpisie elektronicznym (Dz. U. z 2013 r. poz. 262) wprowadza się następujące zmiany:

1) w art. 14 ust. 5 otrzymuje brzmienie:

„5. Przed zawarciem umowy dotyczącej wydawania certyfikatu podmiot świadczący usługi certyfikacyjne jest obowiązany uzyskać potwierdzenie zapoznania się z informacją, o której mowa w ust. 2, na piśmie lub w postaci elektronicznej dostarczonej za pomocą środków komunikacji elektronicznej w rozumieniu art. 2 pkt 5 ustawy z dnia 18 lipca 2002 r. o świadczeniu usług drogą elektroniczną (Dz. U. z 2013 r. poz. 1422).”;

2) art. 16 otrzymuje brzmienie:

„Art. 16. 1. Umowę o świadczenie usług certyfikacyjnych sporządza się w formie pisemnej albo elektronicznej.

2. Umowę o świadczenie usług certyfikacyjnych, której przedmiotem jest wydawanie kwalifikowanego certyfikatu, sporządza się wyłącznie w formie pisemnej.

¹⁴⁾ Zmiany wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2002 r. Nr 153, poz. 1271, z 2004 r. Nr 240, poz. 2407, z 2005 r. Nr 64, poz. 565 i Nr 132, poz. 1110, z 2010 r. Nr 182, poz. 1228, z 2011 r. Nr 204, poz. 1195, z 2012 r. poz. 473 i 908 oraz z 2013 r. poz. 1474.

3. Nieważność umowy o świadczenie usług certyfikacyjnych nie powoduje nieważności certyfikatu.”;

3) w art. 24:

a) ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. Wpisu do rejestru kwalifikowanych podmiotów świadczących usługi certyfikacyjne dokonuje się na wniosek podmiotu, który zamierza świadczyć lub świadczy usługi certyfikacyjne, złożony wraz z załącznikami w postaci papierowej albo za pomocą środków komunikacji elektronicznej w rozumieniu art. 2 pkt 5 ustawy z dnia 18 lipca 2002 r. o świadczeniu usług drogą elektroniczną.”,

b) w ust. 2 pkt 6 otrzymuje brzmienie:

„6) informacje o kwalifikacjach i doświadczeniu zawodowym oraz zaświadczenie albo oświadczenie o niekaralności osób, o których mowa w art. 10 ust. 3;”,

c) w ust. 2a zdanie pierwsze otrzymuje brzmienie:

„Oświadczenie, o którym mowa w ust. 2 pkt 4 i 6, składa się pod rygorem odpowiedzialności karnej za składanie fałszywych zeznań.”;

4) w art. 28 ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. Kwalifikowany podmiot świadczący usługi certyfikacyjne jest obowiązany zawiadamiać niezwłocznie, nie później niż w terminie 14 dni od zmiany stanu faktycznego lub prawnego, ministra właściwego do spraw gospodarki o każdej zmianie danych zawartych we wniosku, o którym mowa w art. 24 ust. 2, albo może zawiadamiać o każdej planowanej zmianie tych danych nie wcześniej niż na 14 dni przed dokonaniem zmiany.”.

Art. 14. W ustawie z dnia 21 czerwca 2002 r. o materiałach wybuchowych przeznaczonych do użytku cywilnego (Dz. U. z 2012 r. poz. 1329, z 2013 r. poz. 775 i 1238 oraz z 2014 r. poz. 295) w art. 10 dodaje się ust. 5 w brzmieniu:

„5. Jeżeli roboty strzałowe w ruchu zakładu górniczego albo zakładu będą wykonywane przez przedsiębiorcę, o którym mowa w ust. 2 pkt 2, uzyskanie pozwolenia przez:

1) przedsiębiorcę, o którym mowa w ust. 2 pkt 1, wyłącza obowiązek uzyskania pozwolenia w zakresie tych samych materiałów wybuchowych przeznaczonych do użytku cywilnego przez przedsiębiorcę, o którym mowa w ust. 2 pkt 2;

- 2) tego przedsiębiorcę wyłącza obowiązek uzyskania pozwolenia w zakresie tych samych materiałów wybuchowych przeznaczonych do użytku cywilnego przez przedsiębiorcę, o którym mowa w ust. 2 pkt 1.”.

Art. 15. W ustawie z dnia 30 sierpnia 2002 r. o systemie oceny zgodności (Dz. U. z 2010 r. Nr 138, poz. 935, z późn. zm.¹⁵⁾) w art. 43a:

- 1) uchyla się ust. 9;
- 2) po ust. 9 dodaje się ust. 9a w brzmieniu:

„9a. Szczegółowe zasady współpracy między organami celnymi a organami wyspecjalizowanymi mogą zostać określone w drodze porozumienia.”.

Art. 16. W ustawie z dnia 27 sierpnia 2003 r. o weterynaryjnej kontroli granicznej (Dz. U. z 2014 r. poz. 424) w art. 4 po ust. 1 dodaje się ust. 1a w brzmieniu:

„1a. Graniczny lekarz weterynarii przeprowadzający weterynaryjną kontrolę graniczną w portach morskich współpracuje z organami celnymi w zakresie tej kontroli, w szczególności informuje naczelnika urzędu celnego właściwego dla portu morskiego o terminie, w tym o godzinie, i miejscu planowanej kontroli. Graniczny lekarz weterynarii przeprowadza weterynaryjną kontrolę graniczną w portach morskich w sposób pozwalający na zachowanie terminów, o których mowa w art. 20a ust. 2–5 ustawy z dnia 27 sierpnia 2009 r. o Służbie Celnej (Dz. U. z 2013 r. poz. 1404 oraz z 2014 r. poz. 486 i ...).”.

Art. 17. W ustawie z dnia 12 grudnia 2003 r. o ogólnym bezpieczeństwie produktów (Dz. U. Nr 229, poz. 2275, z późn. zm.¹⁶⁾) w art. 33:

- 1) uchyla się ust. 4;
- 2) po ust. 4 dodaje się ust. 4a w brzmieniu:

„4a. Szczegółowe zasady współpracy między organami celnymi a organami, o których mowa w art. 16 ust. 1, mogą zostać określone w drodze porozumienia.”.

¹⁵⁾ Zmiany tekstu jednolitego wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2011 r. Nr 102, poz. 586 i Nr 227, poz. 1367, z 2012 r. poz. 1529 oraz z 2013 r. poz. 898.

¹⁶⁾ Zmiany wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2007 r. Nr 35, poz. 215, z 2008 r. Nr 157, poz. 976, z 2009 r. Nr 18, poz. 97 i Nr 20, poz. 106 oraz z 2011 r. Nr 63, poz. 322 i Nr 102, poz. 586.

Art. 18. W ustawie z dnia 18 grudnia 2003 r. o ochronie roślin (Dz. U. z 2014 r. poz. 621) wprowadza się następujące zmiany:

1) w art. 15 w ust. 1 pkt 1 otrzymuje brzmienie:

„1) paszport roślin wydany przez:

- a) wojewódzkiego inspektora albo
- b) właściwy organ innego państwa członkowskiego, albo
- c) podmiot upoważniony na podstawie art. 16 ust. 15, lub”;

2) w art. 16:

a) ust. 2 otrzymuje brzmienie:

„2. Paszport roślin wydaje, na wniosek podmiotu wpisanego do rejestru przedsiębiorców, wojewódzki inspektor właściwy ze względu na miejsce prowadzenia uprawy, wytwarzania, składowania lub przechowywania roślin, produktów roślinnych lub przedmiotów lub miejsce zakończenia granicznej kontroli fitosanitarnej tych roślin, produktów roślinnych lub przedmiotów pochodzących z państwa trzeciego, z zastrzeżeniem ust. 15.”,

b) ust. 4 otrzymuje brzmienie:

„4. Paszport roślin wydaje się dla roślin, produktów roślinnych lub przedmiotów, jeżeli zastosowana przez wojewódzkiego inspektora ocena organoleptyczna, badania makroskopowe, badania laboratoryjne lub kontrola dokumentów potwierdziły, że są one wolne od organizmów kwarantannowych i spełniają wymagania specjalne, wymagania określone w przepisach wydanych na podstawie art. 20 ust. 2 i 3 oraz w przepisach o nasiennictwie w zakresie wytwarzania i oceny oraz obrotu materiałem siewnym.”,

c) po ust. 9 dodaje się ust. 9a w brzmieniu:

„9a. Informacje, jakie powinien zawierać paszport roślin, które powinny zostać umieszczone na etykiecie, mogą zostać umieszczone bezpośrednio na opakowaniu roślin, produktów roślinnych lub przedmiotów albo na etykiecie handlowej, towarzyszącej roślinom, produktom roślinnym lub przedmiotom, jeżeli taka forma paszportu została określona w przepisach wydanych na podstawie ust. 13.”,

d) uchyla się ust. 11,

e) ust. 13 otrzymuje brzmienie:

„13. Minister właściwy do spraw rolnictwa określi, w drodze rozporządzenia, minimalne wymagania dotyczące formy, wymiarów i materiału, z jakiego powinny być wykonane paszporty roślin, oraz sposób ich wypełniania, uwzględniając zakres informacji, jakie powinny zawierać paszporty roślin, rodzaje roślin, produktów roślinnych lub przedmiotów, dla jakich wydaje się paszporty roślin, oraz ujednolicenie wystawianych paszportów roślin.”,

f) ust. 15 otrzymuje brzmienie:

„15. Wojewódzki inspektor właściwy ze względu na miejsce prowadzenia uprawy, wytwarzania, składowania lub przechowywania roślin, produktów roślinnych lub przedmiotów przez podmiot wpisany do rejestru przedsiębiorców może upoważnić ten podmiot, w drodze decyzji, do wydawania w jego imieniu paszportów roślin dla tych roślin, produktów roślinnych lub przedmiotów.”,

g) po ust. 15 dodaje się ust. 15a–15f w brzmieniu:

„15a. Upoważnienie, o którym mowa w ust. 15, wydaje się na wniosek podmiotu, który:

- 1) w dniu złożenia wniosku jest wpisany do rejestru przedsiębiorców od co najmniej 2 lat;
- 2) daje rękojmię zgodnego z przepisami ustawy wydawania paszportów roślin;
- 3) w okresie 2 lat przed dniem złożenia wniosku nie był karany za naruszenie przepisów o ochronie roślin lub przepisów o nasiennictwie.

15b. Podmiot upoważniony do wydawania paszportów roślin, na podstawie ust. 15, jest obowiązany prowadzić dokumentację dotyczącą wydanych paszportów roślin, w postaci papierowej lub elektronicznej, w sposób umożliwiający wskazanie:

- 1) numerów partii roślin, produktów roślinnych lub przedmiotów, dla których zostały wydane paszporty roślin, lub numerów wydanych paszportów roślin;
- 2) łacińskich nazw botanicznych roślin lub nazw produktów roślinnych wraz z łacińską nazwą botaniczną roślin, z których zostały one wytworzone, lub nazw przedmiotów, dla których zostały wydane paszporty roślin;
- 3) ilości roślin, produktów roślinnych lub przedmiotów, dla których zostały wydane paszporty roślin.

15c. Dokumentację, o której mowa w ust. 15b, przechowuje się przez okres 5 lat, licząc od końca roku kalendarzowego, w którym została sporządzona.

15d. Upoważnienie, o którym mowa w ust. 15, nie może być udzielone:

- 1) do wydawania paszportów zastępczych, o którym mowa w art. 17 ust. 1;
- 2) jeżeli rośliny, produkty roślinne lub przedmioty, dla których mają być wydawane paszporty roślin, stwarzają szczególne zagrożenie rozprzestrzenienia się organizmów kwarantannowych.

15e. Wojewódzki inspektor odmawia, w drodze decyzji, wydania upoważnienia, o którym mowa w ust. 15:

- 1) jeżeli podmiot nie spełnia wymagań określonych w ust. 15a lub
- 2) w przypadku, o którym mowa w ust. 15d pkt 2.

15f. Minister właściwy do spraw rolnictwa określi, w drodze rozporządzenia, rośliny, produkty roślinne lub przedmioty, dla których paszporty roślin nie mogą być wydawane przez podmioty upoważnione do ich wydawania na podstawie ust. 15, mając na uwadze ryzyko fitosanitarne, o którym mowa w ust. 15d pkt 2.”,

h) w ust. 16:

– pkt 2 otrzymuje brzmienie:

„2) rośliny, produkty roślinne lub przedmioty, dla których paszporty roślin mogą być wydawane przez upoważniony podmiot.”,

– uchyla się pkt 3,

i) ust. 18 otrzymuje brzmienie:

„18. Upoważnienie, o którym mowa w ust. 15, może być w każdym czasie cofnięte, w drodze decyzji, jeżeli upoważniony podmiot:

- 1) został wykreślony z rejestru przedsiębiorców;
- 2) przestał spełniać wymagania określone w ust. 15a pkt 2, w szczególności w związku z wydawaniem paszportów roślin z naruszeniem przepisów o ochronie roślin;
- 3) został ukarany za naruszenie przepisów o ochronie roślin lub przepisów o nasiennictwie.”,

j) po ust. 18 dodaje się ust. 18a i 18b w brzmieniu:

„18a. Upoważnienie, o którym mowa w ust. 15, może być również w każdym czasie cofnięte lub określony w tym upoważnieniu zakres roślin, produktów roślinnych lub przedmiotów, dla których paszporty roślin mogą być wydawane

przez upoważniony podmiot, może być w każdym czasie zmieniony, jeżeli te rośliny, produkty roślinne lub przedmioty zostały objęte przepisami wydanymi na podstawie ust. 15f.

18b. Podmiot, któremu na podstawie ust. 18 cofnięto upoważnienie, o którym mowa w ust. 15, może ponownie ubiegać się o jego udzielenie po upływie 2 lat od dnia cofnięcia tego upoważnienia.”,

k) uchyla się ust. 19 i 20,

l) ust. 21 otrzymuje brzmienie:

„21. Ostateczny nabywca roślin, produktów roślinnych lub przedmiotów, o których mowa w ust. 1, zajmujący się zawodowo lub zarobkowo uprawą roślin lub wytwarzaniem produktów roślinnych lub przedmiotów, przechowuje przez rok od dnia nabycia tych roślin, produktów roślinnych lub przedmiotów paszporty roślin, w które były one zaopatrzone.”;

3) w art. 21:

a) ust. 1 i 1a otrzymują brzmienie:

„1. Wprowadzanie bezpośrednio z państw trzecich na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej roślin, produktów roślinnych lub przedmiotów, które przed wprowadzeniem na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej powinny zostać poddane granicznej kontroli fitosanitarnej, na podstawie art. 22 ust. 1 pkt 1, jest dozwolone przez wyznaczone punkty wwozu, którymi są: lotnisko w przypadku transportu powietrznego, port w przypadku transportu morskiego lub rzeczno, stacja w przypadku transportu kolejowego oraz urząd celny, na obszarze właściwości którego następuje przekroczenie śródlądowej granicy Rzeczypospolitej Polskiej, w przypadku innego rodzaju transportu.

1a. Przepisu ust. 1 nie stosuje się do opakowań drewnianych, w których przewożone są towary inne niż rośliny, produkty roślinne lub przedmioty, które przed wprowadzeniem na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej powinny zostać poddane granicznej kontroli fitosanitarnej, na podstawie art. 22 ust. 1 pkt 1, oraz do drewna używanego do unieruchamiania lub zabezpieczenia tych towarów.”,

b) po ust. 1a dodaje się ust. 1b i 1c w brzmieniu:

„1b. Organ celny, z zastrzeżeniem ust. 1a, nie może nadać roślinom, produktom roślinnym lub przedmiotom, które przed wprowadzeniem na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej powinny zostać poddane granicznej kontroli

fitosanitarnej, na podstawie art. 22 ust. 1 pkt 1, procedury celnej umożliwiającej ich wprowadzenie na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, jeżeli te rośliny, produkty roślinne lub przedmioty, w przypadku ich wprowadzania na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej bezpośrednio z państw trzecich, nie są wprowadzane przez wyznaczone punkty wwozu.

1c. Minister właściwy do spraw rolnictwa udostępnia na stronie internetowej administrowanej przez obsługujący go urząd aktualny wykaz roślin, produktów roślinnych lub przedmiotów, które podlegają granicznej kontroli fitosanitarnej, oraz aktualny wykaz roślin, produktów roślinnych lub przedmiotów, których wprowadzanie na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej lub do określonych stref chronionych jest zabronione, zgodnie z przepisami art. 20 ust. 1 pkt 3 i 5, wraz z odpowiadającą im klasyfikacją towarów według kodów taryfy celnej.”;

4) w art. 23:

a) ust. 3 otrzymuje brzmienie:

„3. Organy celne współpracują z organami przeprowadzającymi graniczną kontrolę fitosanitarną w zakresie tej kontroli, w szczególności informują wojewódzkiego inspektora właściwego dla punktu wwozu albo ze względu na miejsce wprowadzania roślin, produktów roślinnych lub przedmiotów podlegających granicznej kontroli fitosanitarnej o wprowadzeniu lub zamiarze ich wprowadzenia na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej.”,

b) po ust. 3 dodaje się ust. 3a i 3b w brzmieniu:

„3a. Niezwłocznie po otrzymaniu informacji, o której mowa w ust. 3, dotyczącej wprowadzania roślin, produktów roślinnych lub przedmiotów, o których mowa w art. 22 ust. 1 pkt 2 i 3, przez przejście graniczne niebędące punktem wwozu, wojewódzki inspektor właściwy ze względu na miejsce ich wprowadzania na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej przeprowadza graniczną kontrolę fitosanitarną. Przepisy art. 25 ust. 2, art. 26 ust. 1 i 2 oraz art. 27 ust. 3, ust. 4 pkt 1 i ust. 6 stosuje się odpowiednio.

3b. W przypadku przeprowadzania granicznej kontroli fitosanitarnej w portach morskich, wojewódzki inspektor informuje naczelnika urzędu celnego właściwego dla portu morskiego o terminie, w tym o godzinie, i miejscu planowanej kontroli. Wojewódzki inspektor przeprowadza graniczną kontrolę fitosanitarną w portach morskich w sposób pozwalający na zachowanie terminów,

o których mowa w art. 20a ust. 2–5 ustawy z dnia 27 sierpnia 2009 r. o Służbie Celnej (Dz. U. z 2013 r. poz. 1404 oraz z 2014 r. poz. 486 i ...).”;

5) w art. 24 ust. 2 otrzymuje brzmienie:

„2. Graniczną kontrolę fitosanitarną przeprowadza się:

- 1) w punkcie wwozu, z zastrzeżeniem ust. 3, 4, 6 i 9, albo
- 2) w miejscu wprowadzania na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej roślin, produktów roślinnych lub przedmiotów, niebędącym punktem wwozu, w przypadku:
  - a) opakowań drewnianych, w których przewożone są towary inne niż rośliny, produkty roślinne lub przedmioty, które przed wprowadzeniem na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej powinny zostać poddane granicznej kontroli fitosanitarnej, na podstawie art. 22 ust. 1 pkt 1, lub drewna używanego do unieruchamiania lub zabezpieczenia tych towarów lub
  - b) gdy zaistniały przesłanki, o których mowa w art. 22 ust. 1 pkt 2 i 3.”;

6) w art. 79 pkt 5 otrzymuje brzmienie:

„5) wydawanie świadectw fitosanitarnych, paszportów roślin i zaświadczeń oraz nadzór nad podmiotami upoważnionymi do wydawania paszportów roślin, w szczególności w zakresie prawidłowości ich wydawania;”.

Art. 19. W ustawie z dnia 19 grudnia 2003 r. o organizacji rynków owoców i warzyw, rynku chmielu, rynku suszu paszowego oraz rynków lnu i konopi uprawianych na włókno (Dz. U. z 2011 r. Nr 145, poz. 868 oraz z 2012 r. poz. 243 i 1258) wprowadza się następujące zmiany:

1) w art. 4 w ust. 2 pkt 1 otrzymuje brzmienie:

„1) informację o numerze wnioskodawcy w Krajowym Rejestrze Sądowym;”;

2) w art. 5 w ust. 3 pkt 3 otrzymuje brzmienie:

„3) informację o numerze wnioskodawcy w Krajowym Rejestrze Sądowym.”;

3) w art. 6 w ust. 2 pkt 4 otrzymuje brzmienie:

„4) informację o numerze wnioskodawcy w Krajowym Rejestrze Sądowym.”;

4) w art. 9 w ust. 6 pkt 1 otrzymuje brzmienie:

„1) informację o numerze wnioskodawcy w Krajowym Rejestrze Sądowym;”;

5) w art. 12 w ust. 3 pkt 1 otrzymuje brzmienie:

„1) dokumenty wskazujące organy i osoby uprawnione do reprezentowania wnioskodawcy;”;

6) w art. 17 ust. 3 otrzymuje brzmienie:

„3. Handlowiec, który prowadzi działalność gospodarczą, do informacji, o której mowa w ust. 1 pkt 1, dołącza informację o numerze w Krajowym Rejestrze Sądowym lub w przypadku osób fizycznych prowadzących działalność gospodarczą informację o numerze identyfikacji podatkowej NIP.”.

Art. 20. W ustawie z dnia 11 marca 2004 r. o podatku od towarów i usług (Dz. U. z 2011 r. Nr 177, poz. 1054, z późn. zm.¹⁷⁾) wprowadza się następujące zmiany:

1) w art. 33a dodaje się ust. 12 w brzmieniu:

„12. Podatnik, o którym mowa w art. 17 ust. 1 pkt 1 i 2, posiadający status upoważnionego podmiotu gospodarczego (AEO) w rozumieniu art. 5a rozporządzenia Rady (EWG) nr 2913/92 z dnia 12 października 1992 r. ustanawiającego Wspólnotowy Kodeks Celny (Dz. Urz. UE L 302 z 19.10.1992, str. 1, z późn. zm.; Dz. Urz. UE Polskie wydanie specjalne, rozdz. 2, t. 4, str. 307, z późn. zm.):

- 1) działający we własnym imieniu i na własną rzecz lub
- 2) w imieniu i na rzecz którego jest składane zgłoszenie celne przez przedstawiciela bezpośredniego w rozumieniu przepisów celnych
– może rozliczyć kwotę podatku należnego z tytułu importu towarów w deklaracji podatkowej składanej za okres, w którym powstał obowiązek podatkowy z tytułu importu tych towarów; przepisy ust. 2–4, 6, 7 oraz 9–11 stosuje się odpowiednio.”;

2) w art. 96 ust. 4 otrzymuje brzmienie:

„4. Naczelnik urzędu skarbowego rejestruje podatnika jako „podatnika VAT czynnego” lub w przypadku podatników, o których mowa w ust. 3 – jako „podatnika VAT zwolnionego” i na wniosek podatnika potwierdza to zarejestrowanie.”.

Art. 21. W ustawie z dnia 19 marca 2004 r. – Prawo celne (Dz. U. z 2013 r. poz. 727 i 1149 oraz z 2014 r. poz. 768) art. 10 otrzymuje brzmienie:

„Art. 10. Na pisemny wniosek eksportera lub nadawcy towaru świadectwa pochodzenia towarów wywożonych z terytorium kraju są wystawiane przez organy celne, chyba że umowy międzynarodowe stanowią inaczej. Uniwersalne świadectwa pochodzenia towarów wywożonych z terytorium kraju mogą być wystawiane również przez inne podmioty upoważnione na podstawie odrębnych ustaw.”.

¹⁷⁾ Zmiany tekstu jednolitego wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2012 r. poz. 1342, 1448, 1529 i 1530, z 2013 r. poz. 35, 1027 i 1608 oraz z 2014 r. poz. 312.

Art. 22. W ustawie z dnia 29 lipca 2005 r. o zużytym sprzęcie elektrycznym i elektronicznym (Dz. U. z 2013 r. poz. 1155) art. 60 otrzymuje brzmienie:

„Art. 60. Organizacja odzysku sprzętu elektrycznego i elektronicznego jest obowiązana złożyć Głównemu Inspektorowi Ochrony Środowiska, w terminie 14 dni od dnia zarejestrowania, kopię statutu i informację o numerze organizacji w Krajowym Rejestrze Sądowym.”.

Art. 23. W ustawie z dnia 25 sierpnia 2006 r. o bezpieczeństwie żywności i żywienia (Dz. U. z 2010 r. Nr 136, poz. 914, z późn. zm.¹⁸⁾) w art. 80 po ust. 1 dodaje się ust. 1a w brzmieniu:

„1a. Państwowy graniczny inspektor sanitarny przeprowadzający graniczną kontrolę sanitarną w portach morskich współpracuje z organami celnymi w zakresie tej kontroli, w szczególności informuje naczelnika urzędu celnego właściwego dla portu morskiego o terminie, w tym o godzinie, i miejscu planowanej kontroli. Państwowy graniczny inspektor sanitarny przeprowadza graniczną kontrolę sanitarną w portach morskich w sposób pozwalający na zachowanie terminów, o których mowa w art. 20a ust. 2–5 ustawy z dnia 27 sierpnia 2009 r. o Służbie Celnej (Dz. U. z 2013 r. poz. 1404 oraz z 2014 r. poz. 486 i ...).”.

Art. 24. W ustawie z dnia 22 września 2006 r. o przejrzystości stosunków finansowych pomiędzy organami publicznymi a przedsiębiorcami publicznymi oraz o przejrzystości finansowej niektórych przedsiębiorców (Dz. U. Nr 191, poz. 1411 i Nr 245, poz. 1775) w art. 4 dodaje się ust. 5–7 w brzmieniu:

„5. Obowiązki, o których mowa w ust. 1 i 4, nie dotyczą przedsiębiorców publicznych, którzy nie uzyskali przysporzenia ze środków publicznych w ostatnim roku obrotowym i nie wykorzystywali w ostatnim roku obrotowym przysporzeń ze środków publicznych uzyskanych w latach poprzednich, jeżeli nie są przedsiębiorcami, o których mowa w art. 17.

6. Przedsiębiorca publiczny w przypadkach, o których mowa w ust. 5, składa właściwemu organowi nadzorującemu, w terminie określonym w ust. 1, oświadczenie pod rygorem odpowiedzialności karnej za składanie fałszywych zeznań o nieuzyskaniu i niewykorzystywaniu przysporzeń określonych w ust. 5. Składający oświadczenie jest

¹⁸⁾ Zmiany tekstu jednolitego wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2010 r. Nr 182, poz. 1228 i Nr 230, poz. 1511 oraz z 2011 r. Nr 106, poz. 622, Nr 122, poz. 696 i Nr 171, poz. 1016.

obowiązany do zawarcia w nim klauzuli następującej treści: „Jestem świadomy odpowiedzialności karnej za złożenie fałszywego oświadczenia.”. Klauzula ta zastępuje pouczenie organu o odpowiedzialności karnej za składanie fałszywych zeznań.

7. Przedsiębiorca publiczny, o którym mowa w ust. 5, przekazuje właściwemu organowi nadzorującemu – na jego żądanie, w zakresie i terminie określonym w żądaniu – dokumenty, materiały i informacje, o których mowa w ust. 1. Przepisy ust. 4 i art. 6 stosuje się odpowiednio.”.

Art. 25. W ustawie z dnia 6 grudnia 2008 r. o podatku akcyzowym (Dz. U. z 2014 r. poz. 752) wprowadza się następujące zmiany:

1) w art. 7b ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. Wiążąca informacja taryfowa, o której mowa w art. 12 rozporządzenia Rady (EWG) nr 2913/92 z dnia 12 października 1992 r. ustanawiającego Wspólnotowy Kodeks Celny (Dz. Urz. UE L 302 z 19.10.1992, str. 1, z późn. zm.; Dz. Urz. UE Polskie wydanie specjalne, rozdz. 2, t. 4, str. 307, z późn. zm.), ma odpowiednio zastosowanie w obrocie wyrobami akcyzowymi albo samochodami osobowymi na terytorium kraju oraz w ich nabyciu wewnątrzspółnotowym, zgodnie z przepisami rozporządzenia Rady (EWG) nr 2913/92 z dnia 12 października 1992 r. ustanawiającego Wspólnotowy Kodeks Celny oraz rozporządzenia Komisji (EWG) nr 2454/93 z dnia 2 lipca 1993 r. ustanawiającego przepisy w celu wykonania rozporządzenia Rady (EWG) nr 2913/92 ustanawiającego Wspólnotowy Kodeks Celny (Dz. Urz. UE L 253 z 11.10.1993, str. 1, z późn. zm.; Dz. Urz. UE Polskie wydanie specjalne, rozdz. 2, t. 6, str. 3, z późn. zm.).”;

2) po dziale I dodaje się dział Ia w brzmieniu:

„DZIAŁ IA

Wiążąca informacja akcyzowa

Art. 7d. 1. Wiążąca informacja akcyzowa, zwana dalej „WIA”, jest decyzją wydaną na potrzeby opodatkowania wyrobu akcyzowego albo samochodu osobowego podatkiem akcyzowym, organizacji obrotu wyrobami akcyzowymi lub oznaczania znakami akcyzy tych wyrobów, która określa:

- 1) klasyfikację wyrobu akcyzowego albo samochodu osobowego w układzie odpowiadającym Nomenklaturze Scalonej (CN) zgodnie z kodami klasyfikacji określonymi w ustawie albo
- 2) rodzaj wyrobu akcyzowego, przez opis tego wyrobu w takim stopniu

szczegółowości, który jest wystarczający do określenia opodatkowania wyrobu akcyzowego podatkiem akcyzowym, organizacji obrotu wyrobami akcyzowymi lub oznaczania znakami akcyzy tych wyrobów.

2. W przypadku, o którym mowa w ust. 1 pkt 2, WIA wydaje się, gdy podanie kodu klasyfikacji w układzie odpowiadającym Nomenklaturze Scalonej nie jest wystarczające dla określenia opodatkowania wyrobów akcyzowych podatkiem akcyzowym, organizacji obrotu tymi wyrobami akcyzowymi lub oznaczania znakami akcyzy tych wyrobów.

3. WIA wiąże organy podatkowe jedynie wobec podmiotu, na rzecz którego została wydana, i tylko w odniesieniu do wyrobów akcyzowych albo samochodów osobowych, wobec których czynności podlegające opodatkowaniu akcyzą zostały dokonane po dniu, w którym została wydana.

4. Podmiot, na rzecz którego została wydana WIA, informuje organ podatkowy o jej posiadaniu z chwilą rozpoczęcia przez ten organ kontroli podatkowej lub postępowania podatkowego w sprawie wyrobu akcyzowego albo samochodu osobowego będących przedmiotem tej informacji.

Art. 7e. 1. WIA jest wydawana na wniosek i obejmuje tylko jeden wyrób akcyzowy albo jeden samochód osobowy.

2. Wniosek o wydanie WIA zawiera w szczególności:

- 1) imię i nazwisko lub nazwę wnioskodawcy, jego adres zamieszkania lub siedziby;
- 2) imię, nazwisko i adres zamieszkania pełnomocnika wnioskodawcy, o ile został ustanowiony;
- 3) szczegółowy opis wyrobu akcyzowego albo samochodu osobowego pozwalający na taką ich identyfikację, aby dokonać ich klasyfikacji zgodnej z Nomenklaturą Scaloną (CN), lub określenie rodzaju wyrobu akcyzowego;
- 4) opis składu wyrobu oraz metody badania stosowanych dla jego określenia, w przypadku gdy zależy od tego dokonanie klasyfikacji lub określenie jego rodzaju.

3. Do wniosku o wydanie WIA załącza się dokumenty odnoszące się do wyrobów akcyzowych, w szczególności próbki, fotografie, plany, schematy, katalogi, atesty, instrukcje, informacje od producenta, lub inne dostępne dokumenty umożliwiające organowi podatkowemu dokonanie właściwej klasyfikacji wyrobu akcyzowego albo samochodu osobowego lub określenie rodzaju wyrobu akcyzowego.

4. Jeżeli wniosek o wydanie WIA nie spełnia wymogów, o których mowa w ust. 2 i 3, organ podatkowy wzywa do uzupełnienia braków w terminie 7 dni, z pouczeniem, że nieuzupełnienie wniosku spowoduje pozostawienie go bez rozpatrzenia.

5. W sprawie pozostawienia wniosku o wydanie WIA bez rozpatrzenia wydaje się postanowienie, na które służy zażalenie.

6. Minister właściwy do spraw finansów publicznych określi, w drodze rozporządzenia, wzór wniosku o wydanie WIA, mając na uwadze zakres danych określonych w ust. 2 oraz ujednoczenie przekazywanych wniosków.

Art. 7f. 1. Wnioskodawca jest obowiązany do uiszczenia opłaty z tytułu przeprowadzonych badań lub analiz wyrobów akcyzowych albo samochodów osobowych, w przypadku gdy rozpatrzenie wniosku o wydanie WIA wymaga przeprowadzenia badania lub analizy.

2. Badania lub analizy wyrobów akcyzowych albo samochodów osobowych mogą być wykonywane przez laboratoria celne lub inne akredytowane laboratoria, a także przez instytuty naukowe Polskiej Akademii Nauk, instytuty badawcze lub międzynarodowe instytuty naukowe utworzone na podstawie odrębnych przepisów, działające na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, dysponujące wyposażeniem niezbędnym dla danego rodzaju badań.

3. Opłata, o której mowa w ust. 1, pobierana za badania lub analizy wykonywane przez laboratoria celne, stanowi dochód budżetu państwa.

4. Na wezwanie organu podatkowego wnioskodawca jest obowiązany do uiszczenia zaliczki na pokrycie opłat za badania lub analizy, o których mowa w ust. 1. W przypadku nieuiszczenia zaliczki w określonym terminie, organ podatkowy wydaje postanowienie o pozostawieniu wniosku o wydanie WIA bez rozpatrzenia.

5. Kwota opłaty, o której mowa w ust. 1, zaliczki, o której mowa w ust. 4, i terminy ich uiszczenia są określane przez organ podatkowy, w drodze postanowienia, na które przysługuje zażalenie. Kwota opłaty powinna odpowiadać rzeczywistym wydatkom poniesionym z tytułu przeprowadzonych badań lub analiz lub ryczałtowym stawkom opłat za badania lub analizy przeprowadzane przez laboratoria celne określonym przepisami wydanymi na podstawie art. 92 ust. 4 ustawy z dnia 19 marca 2004 r. – Prawo celne (Dz. U. z 2013 r. poz. 727 i 1149 oraz z 2014 r. poz. 768 i ...).

6. Obowiązek, o którym mowa w ust. 1, nie powstaje, jeżeli postanowienie, o którym mowa w ust. 5, zostało doręczone po upływie 3 lat, licząc od dnia zakończenia czynności, za dokonanie których pobierane są opłaty.

7. Opłaty są zwracane na wniosek złożony przed upływem roku od dnia doręczenia postanowienia, o którym mowa w ust. 5.

8. W sprawie zwrotu opłat w całości lub części organ podatkowy orzeka w drodze postanowienia, na które przysługuje zażalenie.

Art. 7g. 1. WIA wydaje organ podatkowy, bez zbędnej zwłoki, jednak nie później niż w terminie 3 miesięcy od dnia otrzymania wniosku o wydanie WIA. Do tego terminu nie wlicza się terminów i okresów, o których mowa w art. 139 § 4 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. – Ordynacja podatkowa.

2. WIA dla wyrobów akcyzowych i samochodów osobowych jest ważna przez okres 3 lat, licząc od dnia jej wydania.

Art. 7h. Organ podatkowy wydaje decyzję o odmowie wydania WIA, jeżeli wniosek o wydanie WIA:

- 1) nie dotyczy wyrobu akcyzowego albo samochodu osobowego;
- 2) o której mowa w art. 7d ust. 1 pkt 1, dotyczy wyrobu akcyzowego albo samochodu osobowego, dla którego podmiot, na rzecz którego ma być wydana WIA, posiada obowiązującą wiążącą informację taryfową, o której mowa w art. 7b ust. 1, i nie zachodzi okoliczność, o której mowa w art. 7b ust. 2;
- 3) dotyczy informacji o rodzaju wyrobu akcyzowego, dla którego podmiot, na rzecz którego ma być wydana WIA, posiada w tym zakresie pisemną interpretację przepisów prawa podatkowego (interpretację indywidualną).

Art. 7i. Organ podatkowy w celu wykonywania zadań w zakresie wydawania WIA może przetwarzać dane zawarte we wniosku o wydanie WIA, z zachowaniem przepisów o ochronie danych osobowych oraz tajemnic ustawowo chronionych.

Art. 7j. WIA wraz z wnioskiem o jej wydanie, po usunięciu danych identyfikujących wnioskodawcę i inne podmioty wskazane w treści wniosku o wydanie WIA oraz danych objętych tajemnicą przedsiębiorcy, są zamieszczane w Biuletynie Informacji Publicznej organu podatkowego właściwego w zakresie WIA.

Art. 7k. W zakresie nieuregulowanym w niniejszym dziale do postępowania w sprawach o wydanie WIA stosuje się odpowiednio przepisy rozdziału 7a i 9 działu III i przepisy działu IV ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. – Ordynacja podatkowa.”;

- 3) w art. 14:
  - a) po ust. 1 dodaje się ust. 1a w brzmieniu:

„1a. Organem podatkowym właściwym w zakresie WIA jest dyrektor izby celnej.”;
  - b) dodaje się ust. 12 w brzmieniu:

„12. Minister właściwy do spraw finansów publicznych wyznaczy, w drodze rozporządzenia, dyrektora lub dyrektorów izb celnych właściwych do prowadzenia spraw, o których mowa w ust. 1a, oraz dyrektora izby celnej właściwego do prowadzenia tych spraw jako organ odwoławczy, uwzględniając potrzebę sprawnego wykonywania zadań oraz jednolitości postępowania.”;
- 4) w art. 32 ust. 7 otrzymuje brzmienie:

„7. Ewidencja, o której mowa w ust. 5 pkt 3, może być prowadzona w postaci papierowej lub elektronicznej.”;
- 5) w art. 41 ust. 11 otrzymuje brzmienie:

„11. Ewidencja, o której mowa w ust. 10, może być prowadzona w postaci papierowej lub elektronicznej.”;
- 6) w art. 47 uchyla się ust. 5;
- 7) w art. 53 ust. 6 otrzymuje brzmienie:

„6. Ewidencja, o której mowa w ust. 5, może być prowadzona w postaci papierowej lub elektronicznej.”;
- 8) w art. 59 ust. 4 otrzymuje brzmienie:

„4. Ewidencja, o której mowa w ust. 2, może być prowadzona w postaci papierowej lub elektronicznej.”;
- 9) w art. 62c ust. 3 otrzymuje brzmienie:

„3. Ewidencja, o której mowa w ust. 2 pkt 2, może być prowadzona w postaci papierowej lub elektronicznej.”;
- 10) w art. 77 ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. Dostawa wewnątrzspółnotowa lub nabycie wewnątrzspółnotowe, na potrzeby wykonywanej działalności gospodarczej na terytorium kraju, wyrobów akcyzowych, od których została zapłacona akcyza, są dokonywane na podstawie uproszczonego dokumentu towarzyszącego.”;

11) w art. 78 ust. 5 otrzymuje brzmienie:

„5. Ewidencja, o której mowa w ust. 1 pkt 4, może być prowadzona w postaci papierowej lub elektronicznej.”;

12) w art. 80 ust. 3 otrzymuje brzmienie:

„3. Ewidencja, o której mowa w ust. 2 pkt 3, może być prowadzona w postaci papierowej lub elektronicznej.”;

13) w art. 82 w ust. 3 pkt 2 otrzymuje brzmienie:

„2) potwierdzenie otrzymania wyrobów akcyzowych przez odbiorcę z państwa członkowskiego Unii Europejskiej na uproszczonym dokumencie towarzyszącym lub na kopii dokumentu handlowego, o którym mowa w art. 77 ust. 2;”;

14) w art. 89:

a) ust. 8a otrzymuje brzmienie:

„8a. Oświadczenie, o którym mowa w ust. 5, może być zastąpione oświadczeniem złożonym w okresowej umowie zawartej między sprzedawcą a nabywcą wyrobów akcyzowych określonych w ust. 1 pkt 9, 10 i 15, które wywiera skutek jedynie w stosunku do nabywanych wyrobów akcyzowych w ilości wynikającej z tej umowy, zawierającym dane określone w ust. 6 lub 8, pod warunkiem:

- 1) przekazania kopii tej umowy właściwemu dla sprzedawcy naczelnikowi urzędu celnego przed dokonaniem pierwszej sprzedaży tych wyrobów;
- 2) potwierdzenia każdej sprzedaży tych wyrobów fakturą.”,

b) ust. 15 i 16 otrzymują brzmienie:

„15. Miesięczne zestawienie oświadczeń powinno zawierać:

1) w przypadku sprzedawcy, o którym mowa w ust. 14:

- a) imię i nazwisko albo nazwę oraz adres zamieszkania lub siedziby podmiotu przekazującego zestawienie,
- b) ilość i rodzaj oraz przeznaczenie wyrobów, których dotyczy oświadczenie,
- c) datę i miejsce sporządzenia zestawienia oraz czytelny podpis osoby sporządzającej zestawienie,
- d) w przypadku oświadczeń, o których mowa w:
  - ust. 5 pkt 1 – imię i nazwisko albo nazwę oraz adres zamieszkania lub siedziby, a także NIP lub REGON składającego oświadczenie,

– ust. 5 pkt 2 – imię i nazwisko, adres zamieszkania oraz numer PESEL składającego oświadczenie;

2) w przypadku importera, o którym mowa w ust. 13, dane, o których mowa w pkt 1 lit. a–c.

16. W przypadku niespełnienia warunków określonych w ust. 5–12 stosuje się stawkę akcyzy określoną w ust. 4 pkt 1.”;

15) w art. 91 ust. 5 otrzymuje brzmienie:

„5. Ewidencja, o której mowa w ust. 1 i 2, może być prowadzona w postaci papierowej lub elektronicznej.”;

16) w art. 91a ust. 3 otrzymuje brzmienie:

„3. Ewidencja, o której mowa w ust. 1 i 2, może być prowadzona w postaci papierowej lub elektronicznej.”;

17) w art. 91b ust. 3 otrzymuje brzmienie:

„3. Ewidencja, o której mowa w ust. 1 i 2, może być prowadzona w postaci papierowej lub elektronicznej.”;

18) w art. 107 ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. Podmiot, który nabył prawo rozporządzania jak właściciel samochodem osobowym niezarejestrowanym na terytorium kraju, zgodnie z przepisami o ruchu drogowym, w momencie dokonywania jego dostawy wewnątrzwspólnotowej albo eksportu, od którego akcyza została zapłacona na terytorium kraju, ma prawo do zwrotu akcyzy na wniosek, złożony właściwemu naczelnikowi urzędu celnego w terminie roku od dnia dokonania dostawy wewnątrzwspólnotowej tego samochodu osobowego albo jego eksportu.”;

19) w art. 116 po ust. 1a dodaje się ust. 1b w brzmieniu:

„1b. Producent wina będący rolnikiem wyrabiającym mniej niż 100 hektolitrów wina w ciągu roku gospodarczego wyłącznie z winogron pochodzących z upraw własnych, który nie złożył zgłoszenia rejestracyjnego, o którym mowa w art. 16 ust. 1, przed wprowadzeniem wyrobów akcyzowych do obrotu, ma obowiązek oznaczania tych wyrobów podatkowymi znakami akcyzy.”;

20) w art. 118 ust. 7 otrzymuje brzmienie:

„7. Ewidencja, o której mowa w ust. 4, może być prowadzona w postaci papierowej lub elektronicznej.”;

21) w art. 125 po ust. 1b dodaje się ust. 1c w brzmieniu:

„1c. Podatkowe znaki akcyzy otrzymuje również producent wina, o którym mowa w art. 116 ust. 1b.”;

22) w art. 131 ust. 2 otrzymuje brzmienie:

„2. Ewidencja, o której mowa w ust. 1, może być prowadzona w postaci papierowej lub elektronicznej.”.

Art. 26. W ustawie z dnia 27 sierpnia 2009 r. o Służbie Celnej (Dz. U. z 2013 r. poz. 1404 oraz z 2014 r. poz. 486) po art. 20 dodaje się art. 20a w brzmieniu:

„Art. 20a. 1. Naczelnik urzędu celnego właściwy dla portu morskiego:

- 1) informuje organ upoważniony na podstawie przepisów odrębnych do przeprowadzania kontroli towarów przywożonych z państw trzecich o przywozie na obszar celny Unii Europejskiej towaru, który podlega obowiązkowi kontroli przeprowadzanej przez ten organ;
- 2) ustala termin, w tym godzinę, i miejsce kontroli towarów przywożonych z państw trzecich, w uzgodnieniu z operatorem portowym i dysponentem towaru, uwzględniając informację o planowanych kontrolach przekazaną przez organ, o którym mowa w pkt 1.

2. Z wyłączeniem przypadku, w którym zachodzi konieczność przeprowadzenia badań laboratoryjnych lub poddania towaru kwarantannie lub – w przypadku żywych zwierząt – izolacji, czas trwania w portach morskich kontroli towarów przywożonych z państw trzecich, w tym kontroli wykonywanej przez organy Służby Celnej, nie powinien przekraczać 24 godzin liczonych od chwili przedstawienia towaru do kontroli, złożenia kompletnego wniosku o dokonanie kontroli do właściwych organów, o których mowa w ust. 1 pkt 1, oraz przekazania informacji, o której mowa w ust. 1 pkt 2, do zwolnienia towaru do procedury celnej. Termin ten ulega wydłużeniu do 48 godzin w przypadkach uzasadnionych w szczególności względami bezpieczeństwa publicznego, ochroną życia lub zdrowia ludzi lub zwierząt lub ochroną środowiska.

3. Terminy, o których mowa w ust. 2, nie biegną, jeżeli przeprowadzenie kontroli towarów przywożonych z państw trzecich jest niemożliwe z przyczyn niezależnych od organów, o których mowa w ust. 1.

4. Jeżeli koniec terminów, o których mowa w ust. 2, przypada na sobotę lub dzień ustawowo wolny od pracy, za koniec tych terminów uważa się najbliższy następny dzień powszedni.

5. Przepisów ust. 2–4 nie stosuje się, jeżeli przepisy Unii Europejskiej określają inne terminy dokonywania czynności kontroli towarów przywożonych z państw trzecich, w tym kontroli wykonywanej przez organy Służby Celnej.”.

Art. 27. W ustawie z dnia 20 maja 2010 r. o wyrobach medycznych (Dz. U. Nr 107, poz. 679 oraz z 2011 r. Nr 102, poz. 586 i Nr 113, poz. 657) w art. 68:

- 1) uchyla się ust. 6;
- 2) po ust. 6 dodaje się ust. 6a w brzmieniu:

„6a. Szczegółowe zasady współpracy między organami celnymi a Prezesem Urzędu mogą zostać określone w drodze porozumienia.”.

Art. 28. W ustawie z dnia 12 maja 2011 r. o kredycie konsumenckim (Dz. U. Nr 126, poz. 715, z późn. zm.¹⁹⁾) w art. 4:

- 1) w ust. 1 pkt 2 otrzymuje brzmienie:
„2) leasingu, jeżeli umowa nie przewiduje obowiązku nabycia przedmiotu umowy przez konsumenta;”;
- 2) ust. 4 otrzymuje brzmienie:

„4. Ustawę stosuje się do umów leasingu i najmu, jeżeli umowa odrębna od tych umów przewiduje obowiązek nabycia przedmiotu umowy, uzależniając go od żądania kredytodawcy.”.

Art. 29. W ustawie z dnia 9 czerwca 2011 r. – Prawo geologiczne i górnicze (Dz. U. z 2014 r. poz. 613) wprowadza się następujące zmiany:

- 1) w art. 3 po pkt 2 dodaje się pkt 2a w brzmieniu:
„2a) wykonywania wkopów oraz otworów wiertniczych o głębokości do 30 m w celu wykonywania ujęć wód podziemnych na potrzeby poboru wód podziemnych w ilości nieprzekraczającej 5 m³ na dobę, poza obszarami górniczymi utworzonymi w celu wykonywania działalności metodą otworów wiertniczych;”;

¹⁹⁾ Zmiany wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2011 r. Nr 165, poz. 984 i Nr 201, poz. 1181, z 2012 r. poz. 1193 oraz z 2013 r. poz. 1567.

2) w art. 85 ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. Projekt robót geologicznych nie wymaga zatwierdzenia, jeżeli roboty geologiczne obejmują wyłącznie:

- 1) wiercenia w celu wykorzystania ciepła Ziemi;
- 2) wykonywanie wkopów oraz otworów wiertniczych o głębokości do 30 m w celu wykonywania ujęć wód podziemnych na potrzeby poboru wód podziemnych w ilości nieprzekraczającej 5 m³ na dobę na obszarach górniczych utworzonych w celu wykonywania działalności metodą otworów wiertniczych.”;

3) w art. 115:

a) ust. 1 i 2 otrzymują brzmienie:

„1. Przechowywanie lub używanie w ruchu zakładu górniczego sprzętu strzałowego wymaga pozwolenia wydanego, w drodze decyzji, przez organ nadzoru górniczego właściwy dla miejsca wykonywania robót strzałowych, a jeżeli roboty te będą wykonywane w granicach właściwości miejscowej co najmniej dwóch organów nadzoru górniczego – organ nadzoru górniczego właściwy dla siedziby zakładu górniczego.

2. Jeżeli roboty strzałowe w ruchu zakładu górniczego będą wykonywane przez podmiot wykonujący w zakresie swojej działalności zawodowej czynności powierzone mu w ruchu zakładu górniczego, uzyskanie pozwolenia, o którym mowa w ust. 1, przez:

- 1) przedsiębiorcę wyłącza obowiązek uzyskania pozwolenia w zakresie tego samego sprzętu przez ten podmiot;
- 2) ten podmiot wyłącza obowiązek uzyskania pozwolenia w zakresie tego samego sprzętu przez przedsiębiorcę.”,

b) ust. 5 otrzymuje brzmienie:

„5. Właściwy organ nadzoru górniczego cofa pozwolenie, jeżeli wnioskodawca prowadzi roboty strzałowe w sposób stwarzający zagrożenie obronności, bezpieczeństwa państwa, porządku publicznego lub środowiska.”.

Art. 30. Przepisów ustawy zmienianej w art. 1, w brzmieniu nadanym niniejszą ustawą, nie stosuje się do orzeczeń lekarskich stwierdzających brak przeciwwskazań do pracy, wydanych przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy.

Art. 31. 1. Umowy ubezpieczenia eksportowego zawarte przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy obowiązują do końca okresu, na jaki zostały zawarte. Do umów tych mają zastosowanie przepisy ustawy zmienianej w art. 5, w brzmieniu dotychczasowym, o ile są korzystniejsze dla przedsiębiorcy.

2. Do spraw z zakresu ubezpieczeń eksportowych, wszczętych i niezakończonych przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy, stosuje się przepisy ustawy zmienianej w art. 5, w brzmieniu nadanym niniejszą ustawą, o ile są korzystniejsze dla przedsiębiorcy.

3. W przypadkach, o których mowa w ust. 1 i 2, przedsiębiorca może złożyć do Korporacji Ubezpieczeń Kredytów Eksportowych Spółka Akcyjna oświadczenie odnoszące się do zastosowania dotychczasowych albo nowych przepisów.

Art. 32. Administrator bezpieczeństwa informacji wyznaczony na podstawie art. 36 ust. 3 ustawy zmienianej w art. 8, w brzmieniu dotychczasowym, pełni funkcję administratora bezpieczeństwa informacji w rozumieniu art. 36a ust. 1 ustawy zmienianej w art. 8, w brzmieniu nadanym niniejszą ustawą, do czasu zgłoszenia go do rejestru, o którym mowa w art. 46c ustawy zmienianej w art. 8, w brzmieniu nadanym niniejszą ustawą, nie dłużej jednak niż do dnia 30 czerwca 2015 r.

Art. 33. Do postępowań rejestracyjnych prowadzonych przez Generalnego Inspektora Ochrony Danych Osobowych na podstawie zgłoszeń, o których mowa w art. 41 ust. 1 i 2 ustawy zmienianej w art. 8, wszczętych i niezakończonych przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy, stosuje się przepisy dotychczasowe.

Art. 34. Do udzielania poręczenia zgodnie z art. 411 ust. 5 ustawy zmienianej w art. 11, w brzmieniu dotychczasowym, stosuje się przepisy obowiązujące w dniu złożenia przez podmiot ubiegający się o udzielenie poręczenia wniosku o jego udzielenie.

Art. 35. Do umów, o których mowa w art. 411 ust. 10a ustawy zmienianej w art. 11, w brzmieniu dotychczasowym, zawartych przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy oraz do spraw wyboru banków, o których mowa w art. 411 ust. 10b i 10c ustawy zmienianej w art. 11, w brzmieniu dotychczasowym, rozpoczętych i niezakończonych przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy, stosuje się przepisy dotychczasowe.

Art. 36. W przypadku gdy wniosek o wydanie Wiążącej Informacji Akcyzowej określonej w ustawie zmienianej w art. 25, w brzmieniu nadanym niniejszą ustawą, dotyczy informacji o rodzaju wyrobu akcyzowego, dla którego na rzecz tego samego podmiotu zostało wszczęte i niezakończone postępowanie o wydanie w tym zakresie pisemnej

interpretacji przepisów prawa podatkowego (interpretacji indywidualnej) przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy, organ podatkowy wydaje postanowienie o pozostawieniu tego wniosku bez rozpatrzenia.

Art. 37. Ustawa wchodzi w życie z dniem 1 stycznia 2015 r.

UZASADNIENIE

Celem projektowanej regulacji jest poprawa warunków wykonywania działalności gospodarczej. Służyć temu będzie uproszczenie regulacji, redukcja niektórych obowiązków informacyjnych, doprecyzowanie zagadnień budzących wątpliwości, wsparcie inwestycji oraz podniesienie efektywności pracy.

Projekt stanowi kontynuację wcześniejszych działań legislacyjnych mających na celu ułatwienie i uproszczenie regulacji prawnych dotyczących wykonywania działalności gospodarczej (w latach 2011–2013 weszły w życie trzy ustawy o charakterze deregulacyjnym, w ramach których dokonano łącznie 284 zmiany w 109 ustawach)¹⁾. W projekcie ustawy zawarto ponad 40 rozwiązań z zakresu prawa gospodarczego (wszystkie rozwiązania zostały szerzej opisane w dalszej części uzasadnienia). Ustawy te upraszczają wykonywanie działalności gospodarczej w różnych obszarach. Wprowadzanie kolejnych rozwiązań „krok po kroku” jest wynikiem przyjętej koncepcji doskonalenia regulacji gospodarczych na podstawie konkretnych problemów zidentyfikowanych w praktyce wykonywania działalności gospodarczej.

Realizacja założonych celów projektowanego aktu wymaga wprowadzenia zmian w 30 ustawach. Propozycje mają charakter powszechny, będą korzystnie oddziaływać w szczególności na małe i średnie przedsiębiorstwa. Bilans wprowadzanych rozwiązań dla przedsiębiorców jest pozytywny i powinien wynieść ok. 0,9 mld zł (oszczędności dla przedsiębiorców wynikające w szczególności z redukcji obowiązków informacyjnych) w pierwszym pełnym roku obowiązywania ustawy.

Wprowadzanie rozwiązań o charakterze deregulacyjnym, uproszczeniowym jest pożądane zarówno z punktu widzenia rozwoju przedsiębiorczości, jak i rozwoju całej gospodarki. Znoszenie barier administracyjnych, ograniczanie obowiązków informacyjnych bądź uproszczenie procedur administracyjnych jest efektywnym, często bezkosztowym sposobem na wyzwolenie mechanizmów rozwojowych przedsiębiorstw. Uproszczenie regulacji i procedur odciążą przedsiębiorstwa i ich pracowników od wykonywania niektórych zbędnych formalności administracyjnych, co w konsekwencji

¹⁾ Ustawa z dnia 25 marca 2011 r. o ograniczaniu barier administracyjnych dla obywateli i przedsiębiorców (Dz. U. Nr 106, poz. 622, z późn. zm.), ustawa z dnia 16 września 2011 r. o redukcji niektórych obowiązków obywateli i przedsiębiorców (Dz. U. Nr 232, poz. 1378) i ustawa z dnia 16 listopada 2012 r. o redukcji niektórych obciążeń administracyjnych w gospodarce (Dz. U. poz. 1342).

umożliwi zwiększenie efektywności gospodarowania posiadanymi zasobami i koncentrację na podstawowej działalności przedsiębiorcy. Dla gospodarki oznacza to wzmocnienie konkurencyjności i jej efektywności, co powinno wpłynąć pozytywnie na wzrost PKB.

Jednym z istotnych celów regulacji jest zwiększenie konkurencyjności polskich portów morskich i terminali przeładunkowych (Szczecin – Świnoujście, Gdynia, Gdańsk) wobec ośrodków zagranicznych (Holandia, Niemcy, Rosja). Służyć temu powinno obniżenie barier dla przepływów towarów i uproszczenie procedur związanych z ich odprawami przez skrócenie czasu kontroli oraz zbliżenie formy rozliczania podatku granicznego VAT do modelu niemieckiego i holenderskiego (propozycje w zakresie art. 10, art. 16, art. 18, art. 20, art. 23 i art. 26). Celem tych propozycji jest, aby towary krajowych importerów były odprawiane w polskich portach. Zaproponowane rozwiązania zwiększą obroty towarowe w portach morskich, przyspieszą obrót importowanym towarem i skrócą czas składowania towarów do niezbędnego minimum, obniżą koszty transportu towarów importowanych przez przedsiębiorców do miejsc docelowych, przyspieszą rozwój otoczenia okołoportowego oraz zwiększą aktywność polskich portów w systemie sieci logistycznej Europy i Azji (wpływ tych propozycji na gospodarkę, przedsiębiorców oraz rynek pracy został szerzej opisany w załączonej ocenie skutków regulacji).

W celu oceny wpływu niektórych z proponowanych rozwiązań na działalność małych i średnich przedsiębiorstw przeprowadzony został tzw. test MŚP. Zgodnie z Programem Lepsze Regulacje 2015 celem testu MŚP jest określenie bilansu wpływu istniejących i projektowanych regulacji: kosztów i korzyści przedsiębiorstw z wprowadzonych zmian, oszacowanie skutków dla MŚP nowego lub istniejącego prawa i jego egzekwowania, zwrócenie szczególnej uwagi na konsekwencje nowych lub istniejących regulacji dla MŚP oraz przygotowanie propozycji legislacyjnych, których celem jest wyeliminowanie, zapobieżenie lub minimalizacja negatywnych skutków bezpośrednich lub ubocznych dla MŚP w istniejących lub nowych aktach prawnych. Informacje wynikające z testu MŚP uwzględniono w ocenie skutków regulacji.

I. Zakres regulacji

Projekt wprowadza zmiany m.in. w zakresie procedur kontrolnych w polskich portach morskich, prawa celnego, prawa podatkowego, ubezpieczeń społecznych, prawa

ochrony środowiska, administrowania danymi osobowymi oraz przepisów regulujących podpis elektroniczny. W projekcie proponuje się także dalsze ograniczanie obowiązków informacyjnych, co zdecydowanie ułatwi kontakty przedsiębiorców z organami administracji. Jest to również wyraz zaufania instytucji państwowych do przedsiębiorców. Zmniejszenie obciążeń w tym zakresie ograniczy koszty dopełniania procedur administracyjnych, a tym samym koszty wykonywania działalności gospodarczej w Polsce.

Projekt zawiera propozycje Ministerstwa Gospodarki zmian przygotowanych m.in. we współpracy z innymi resortami, a także organizacjami przedsiębiorców zajmującymi się sprawami gospodarczymi. Wprowadza głównie rozwiązania upraszczające, doprecyzowujące lub zmieniające przepisy, tak by nie naruszały systemu rozwiązań już istniejących. Analiza przepisów i doświadczenie nabyte w ramach prac nad trzema wcześniejszymi ustawami o charakterze deregulacyjnym potwierdzają, że tego rodzaju zmiany w przepisach, doprecyzowanie normy czy dopuszczenie większego zaufania organów wobec przedsiębiorców umożliwiają poprawę warunków funkcjonowania przedsiębiorstw w gospodarce.

II. Zasadnicze kwestie wymagające uregulowania w przedmiotowym akcie

Prowadzone przez Ministerstwo Gospodarki cykliczne badania ankietowe przedsiębiorców²⁾ wskazują, że skomplikowane przepisy stanowią jedną z barier w działalności gospodarczej, dlatego istnieje potrzeba ciągłej realizacji inicjatyw mających na celu uproszczenie regulacji prawnych.

Projektowane zmiany koncentrują się na następujących zagadnieniach:

- poprawie płynności finansowej przedsiębiorców oraz wsparciu inwestycji,
- ograniczeniu obowiązków informacyjnych,
- społecznej odpowiedzialności biznesu oraz sprawnej administracji.

Realizacji tych celów służyć mają m.in. następujące propozycje:

- „Pakiet portowy” – skrócenie czasu trwania kontroli granicznych w portach morskich do 24 godzin, wydłużenie terminu na rozliczenie VAT w imporcie przez upoważnionych przedsiębiorców (AEO),

²⁾ Ministerstwo Gospodarki, Departament Strategii i Analiz, Trendy Rozwojowe sektora MSP w ocenie przedsiębiorców.

- zwolnienie z PIT wartości świadczenia z tytułu bezpłatnej pomocy prawnej udzielanej osobom niezamożnym (zwiększenie dostępności bezpłatnych porad prawnych dla osób niezamożnych),
- umożliwienie zachowania ważności orzeczenia lekarskiego przy zmianie pracodawcy (uproszczenie procedur związanych z zatrudnianiem pracownika),
- zniesienie obowiązku uzyskiwania potwierdzenia zgłoszenia rejestracyjnego dla celów VAT (zmniejszenie kosztów rozpoczynania działalności gospodarczej),
- rozszerzenie możliwości udzielania poręczeń dla przedsiębiorców przez Narodowy Fundusz Ochrony Środowiska i Gospodarki Wodnej (NFOŚiGW) oraz wojewódzkie FOŚiGW (ułatwienie dostępu przedsiębiorców do finansowania inwestycji, m.in. objęcie dopłatami opłat ustalanych w umowach leasingu),
- zwolnienie z podatku dochodowego wartości świadczenia dowozu do zakładu pracy transportem zbiorowym organizowanym przez pracodawcę (zmniejszenie obowiązków ewidencyjnych, ułatwienie rozliczeń podatkowych),
- ograniczenie obowiązków statystycznych dla mikroprzedsiębiorców (zwolnienie z obowiązku przekazywania danych w roku rozpoczęcia działalności),
- zmniejszenie obowiązków płatników w zakresie ZUS (zniesienie obowiązku sprawdzania prawidłowości danych przekazywanych do ZUS, zniesienie obowiązku przekazywania informacji z raportów miesięcznych osobom bezrobotnym),
- zmiany mające na celu zwiększenie dostępności ubezpieczeń eksportowych gwarantowanych przez Skarb Państwa (m.in. rozszerzenie delegacji ustawowej umożliwiającej wprowadzenie zmian przepisów dot. określenia maksymalnego procentowego udziału składników pochodzenia zagranicznego w przychodzie netto z realizacji kontraktu eksportowego),
- umożliwienie wydawania niepreferencyjnych świadectw pochodzenia przez inne niż organy celne podmioty, tj. Krajową Izbę Gospodarczą (zapewnienie możliwości wyboru przez eksportera miejsca uzyskania świadectwa, ułatwienie dostępu do tej usługi),
- kontynuacja prac nad tzw. „kulturą oświadczeń” (zmiany w zakresie kolejnych ustaw umożliwiające składanie oświadczeń w miejsce dotychczas wymaganych zaświadczeń),
- uproszczenie rozliczeń podatkowych, w przypadku gdy przyjmowanie zaliczek rejestrowane jest za pośrednictwem kasy rejestrującej (fakultatywne ujednoczenie

- terminu powstania obowiązku podatkowego z podatkiem od towarów i usług),
- zwiększenie dostępu do orzeczeń sądowych (zmiany mające na celu doprecyzowanie pojęcia informacji publicznej w tym zakresie),
  - ułatwienia w zakresie podatku akcyzowego (m.in. wprowadzenie na gruncie podatku akcyzowego „Wiążącej informacji akcyzowej”, umożliwiającej uzyskanie wiążącej organy podatkowe informacji w zakresie klasyfikacji taryfowej oraz rodzaju wyrobu akcyzowego).

Omówienie proponowanych zmian:

1. Zmiana w ustawie z dnia 26 czerwca 1974 r. – Kodeks pracy (art. 1 projektu ustawy)

Przewiduje się zmianę art. 229 § 1 Kodeksu pracy. W projektowanej zmianie:

- 1) pozostawiono niezmienną treść pierwszego zdania, oznaczając ją jako § 1 (zarówno z obecnej, jak i projektowanej treści tego przepisu wynika, że badaniom wstępnym podlegają osoby przyjmowane do pracy, pracownicy młodociani przenoszeni na inne stanowiska oraz pracownicy przenoszeni na stanowiska pracy, na których występują czynniki szkodliwe dla zdrowia lub warunki uciążliwe),
- 2) dodano § 1¹, w którym:
  - a) w pkt 1 zapisano dotychczasowe drugie zdanie z art. 229 § 1, z którego wynika, że badaniom wstępnym nie podlegają osoby przyjmowane ponownie do pracy u danego pracodawcy na to samo stanowisko lub na stanowisko o takich samych warunkach pracy, na podstawie kolejnej umowy o pracę zawartej w ciągu 30 dni po rozwiązaniu lub wygaśnięciu poprzedniej umowy o pracę z tym pracodawcą,
  - b) w pkt 2 rozszerzono zwolnienie z wstępnych badań lekarskich na osoby przyjmowane do pracy u nowego pracodawcy – w przypadku jeżeli przedstawią aktualne orzeczenie lekarskie (uzyskane na podstawie skierowania wydanego przez poprzedniego pracodawcę), stwierdzające brak przeciwwskazań do pracy w warunkach środowiska pracy odpowiadających warunkom występującym na nowym stanowisku pracy. Oznacza to, że nowy pracodawca nie będzie musiał kierować osoby przyjmowanej do pracy na wstępne badania lekarskie, jeżeli osoba ta przedstawi orzeczenie lekarskie odnoszące się do stanowiska pracy u poprzedniego pracodawcy i na stanowisku tym występowały czynniki środowiska pracy takie same jak u nowego pracodawcy, a poziom tych czynników w środowisku pracy był co najmniej taki jak na nowym stanowisku pracy.

Podobnie jak w przypadku ponownego podejmowania pracy u tego samego pracodawcy przyjęto, że również w przypadku podejmowania pracy u nowego pracodawcy umowa o pracę powinna być zawarta w ciągu 30 dni od rozwiązania (wygaśnięcia) poprzedniej umowy, aby przyjmowana do pracy osoba była zwolniona ze wstępnych badań lekarskich.

Przy podejmowaniu decyzji o zwolnieniu z wstępnych badań lekarskich osoby przyjmowanej do pracy u nowego pracodawcy istotne będzie porównanie warunków pracy w nowym miejscu pracy z warunkami pracy wykonywanej u poprzedniego pracodawcy (bez względu na nazwę stanowiska pracy). W celu umożliwienia takiego porównania i zwolnienia z wstępnych badań lekarskich osób przyjmowanych do pracy u nowego pracodawcy niezbędna będzie odpowiednia zmiana przepisów rozporządzenia Ministra Zdrowia i Opieki Społecznej z dnia 30 maja 1996 r. w sprawie przeprowadzania badań lekarskich pracowników, zakresu profilaktycznej opieki zdrowotnej nad pracownikami oraz orzeczeń lekarskich wydawanych do celów przewidzianych w Kodeksie pracy w sprawie profilaktycznych badań lekarskich pracowników, wydanego na podstawie art. 229 § 8 Kodeksu pracy.

Ze zwolnienia z wstępnych badań lekarskich nie będą korzystały osoby przyjmowane przez nowego pracodawcę do wykonywania prac szczególnie niebezpiecznych. Do prac szczególnie niebezpiecznych zaliczamy prace stwarzające duże zagrożenia wypadkami przy pracy lub chorobami zawodowymi, takie jak: prace na wysokości, prace w warunkach narażenia na działanie substancji chemicznych (w tym o działaniu rakotwórczym lub mutagennym), prace w warunkach narażenia na działanie szkodliwych czynników biologicznych, roboty budowlane, rozbiórkowe, remontowe i montażowe prowadzone bez wstrzymania ruchu zakładu pracy lub jego części, prace w zbiornikach, kanałach, wnętrzach urządzeń technicznych i innych niebezpiecznych przestrzeniach zamkniętych. Wykonywanie takich prac nawet przez krótki czas może być przyczyną pogorszenia stanu zdrowia i wystąpienia przeciwwskazań do zatrudnienia przy określonych pracach. Dlatego w przypadku wykonywania prac szczególnie niebezpiecznych bardzo ważna jest kontrola stanu zdrowia wykonywana z odpowiednią częstotliwością.

Projektowana ustawa przewiduje także przepis przejściowy, zgodnie z którym przepisów art. 229 § 1¹ pkt 2 Kodeksu pracy, w brzmieniu nadanym w art. 1, nie stosuje się do orzeczeń lekarskich stwierdzających brak przeciwwskazań do pracy wydanych przed dniem wejścia w życie ustawy zmienianej w art. 1, w brzmieniu nadanym tą ustawą.

Jak wspomniano wyżej, dla zapewnienia możliwości realizacji projektowanego przepisu art. 229 § 1¹ pkt 2 Kodeksu pracy niezbędna będzie odpowiednia zmiana przepisów ww. rozporządzenia Ministra Zdrowia i Opieki Społecznej z dnia 30 maja 1996 r., wydanego na podstawie art. 229 § 8 Kodeksu pracy.

2. Zmiany w ustawie z dnia 19 marca 2004 r. – Prawo celne i w ustawie z dnia 30 maja 1989 r. o izbach gospodarczych (art. 2 i art. 21 projektu ustawy)

Obecnie świadectwa niepreferencyjne (tzw. zwykłe, uniwersalne) są wystawiane w Polsce wyłącznie w 146 jednostkach organizacyjnych Służby Celnej. Świadectwa te wydawane są w liczbie około 250 tys. sztuk rocznie. Duże rozdrobnienie i rozproszenie podmiotów gospodarczych powoduje zróżnicowane zapotrzebowanie na te dokumenty w różnych regionach kraju. W celu zapewnienia możliwości wyboru przez eksportera miejsca uzyskania świadectwa i ułatwienia dostępu do tej usługi, projekt ustawy w zmienianym art. 10 ustawy – Prawo celne zapewnia podstawę prawną do przyznania kompetencji w zakresie wydawania niepreferencyjnych świadectw pochodzenia również innym podmiotom. Proponowana zmiana jest rozwiązaniem stosowanym przez wiele krajów UE. Biorąc pod uwagę pozycję i cele samorządu gospodarczego w Polsce, podmiotem upoważnionym do wystawiania tych dokumentów byłaby Krajowa Izba Gospodarcza, która działa przez 27 oddziałów na terenie kraju (projektowany art. 12 w ust. 4 pkt 5 ustawy z dnia 30 maja 1989 r. o izbach gospodarczych).

3. Zmiany w ustawie z dnia 26 lipca 1991 r. o podatku dochodowym od osób fizycznych i w ustawie z dnia 15 lutego 1992 r. o podatku dochodowym od osób prawnych (art. 3 i art. 4 projektu ustawy)

1) zastąpienie obecnego systemu rozliczania podatku dochodowego z tytułu użytkowania pojazdu służbowego do celów prywatnych systemem ryczałtowym Świadczenie związane z nieodpłatnym korzystaniem przez pracownika z samochodu służbowego do celów prywatnych podlega opodatkowaniu podatkiem dochodowym od osób fizycznych. W obowiązującym bowiem stanie prawnym, na podstawie art. 11

ustawy o podatku dochodowym od osób fizycznych, zwanej dalej „ustawą PIT”, przychodami są otrzymane lub postawione do dyspozycji podatnika w roku kalendarzowym pieniądze i wartości pieniężne oraz wartość otrzymanych świadczeń w naturze i innych nieodpłatnych świadczeń. Wartość nieodpłatnych świadczeń polegających na udostępnieniu samochodu do celów prywatnych ustala się:

- a) jeżeli przedmiotem świadczenia są usługi wchodzące w zakres działalności gospodarczej dokonującego świadczenia – według cen stosowanych wobec innych odbiorców,
- b) jeżeli przedmiotem świadczenia są usługi zakupione – według cen zakupu,
- c) w pozostałych przypadkach – na podstawie cen rynkowych stosowanych przy świadczeniu usług lub udostępnianiu rzeczy lub praw tego samego rodzaju i gatunku, z uwzględnieniem w szczególności ich stanu i stopnia zużycia oraz czasu i miejsca udostępnienia.

Mimo że istnieją zasady ustalania wartości tego świadczenia, zgłaszane są problemy co do prawidłowego określenia skutków podatkowych związanych z wykorzystywaniem przez pracowników samochodu służbowego do celów prywatnych. Często przyjmuje się, że wartość świadczenia, jakie otrzymuje pracownik z tytułu użytkowania pojazdu służbowego do celów prywatnych, powinna bazować na koszcie wynajmu takiego samego pojazdu w wypożyczalni samochodów i taka wartość powinna stanowić podstawę opodatkowania. W wyniku braku precyzyjnych i prostych przepisów w tym zakresie wiele osób narażonych jest na ryzyko podatkowe. Wiąże się to też z dodatkowymi obowiązkami dla przedsiębiorcy z tytułu ustalenia właściwej stawki wynajmu dla danego pojazdu i ewidencją przebiegu. W konsekwencji sprzyja to nieujawnianiu takiej czynności do celów podatkowych.

Proponuje się zatem rozwiązanie polegające na określeniu wartości tego świadczenia, co pozwoli uniknąć wątpliwości co do sposobu ustalenia przychodu z tego tytułu. Wartość pieniężną nieodpłatnego świadczenia przysługującego pracownikowi z tytułu wykorzystywania samochodu służbowego do celów prywatnych ustala się w wysokości 250 zł miesięcznie dla samochodów o pojemności silnika do 1600 cm³ – co przy stawce podatkowej 18% oznacza kwotę 45 zł zryczałtowanego miesięcznego podatku, natomiast 400 zł miesięcznie dla samochodów o pojemności silnika powyżej 1600 cm³ – czyli 72 zł zryczałtowanego miesięcznego podatku. W przypadku wykorzystywania samochodu służbowego do celów prywatnych przez część miesiąca wartość

świadczenia ustalana będzie za każdy dzień wykorzystywania samochodu do celów prywatnych – w wysokości 1/30 ww. kwot.

2) uproszczenie rozliczeń podatkowych, w przypadku gdy przyjmowanie zaliczek rejestrowane jest za pośrednictwem kasy rejestrującej

Obecnie, zgodnie z art. 14 ust. 3 ustawy o podatku dochodowym od osób fizycznych oraz art. 12 ust. 4 ustawy o podatku dochodowym od osób prawnych, do przychodów z działalności gospodarczej nie zalicza się pobranych wpłat lub zarachowanych należności na poczet dostaw towarów i usług, które zostaną wykonane w następnych okresach sprawozdawczych. Pobrane zaliczki nie stanowią zatem przychodu w podatku dochodowym w danym okresie sprawozdawczym. Natomiast dla podatku od towarów i usług każda zaliczka stanowi podstawę opodatkowania, w ciągu 7 dni od daty jej pobrania.

Przedsiębiorcy ewidencjonujący obrót za pomocą kas fiskalnych z jednej strony mają obowiązek zaewidencjonować pobraną zaliczkę na poczet wykonania usługi czy sprzedaży towaru, a jednocześnie zaliczka ta nie stanowi przychodu w podatku dochodowym. Problem jest szczególnie kłopotliwy dla firm wykonujących usługi o stosunkowo niewielkiej wartości, przy których zwyczajowo pobiera się zaliczki, np. usługi optyczne, remontowo-budowlane, fotograficzne, motoryzacyjne, pralnicze i wiele innych naprawczych. Sytuacja ta powoduje, że często, zwłaszcza na przełomie miesiąca, podatnik musi odrębnie rozliczać obrót kasowy dla celów VAT i podatku dochodowego. Wymaga to prowadzenia odrębnej ewidencji przyjętych zaliczek, o które należy pomniejszać obrót kasowy. W kolejnym miesiącu, jeżeli usługa zostanie wykonana, prowadzona ewidencja dla podatku dochodowego powinna zostać skorygowana o zrealizowane zaliczki. Rodzi to wiele problemów i ryzyko pomyłek. W celu uproszczenia rozliczeń podatkowych w takiej sytuacji proponuje się umożliwienie podatnikom dokonania wyboru innej formy rozliczania wpłat uzyskanych na poczet dostawy towarów i usług, które zostaną zrealizowane w okresach późniejszych. Propozycja zmian w art. 14 ustawy o podatku dochodowym od osób fizycznych oraz w art. 12 ustawy o podatku dochodowym od osób prawnych polega na wprowadzeniu rozwiązań, na podstawie których w przypadku pobrania wpłat na poczet dostaw towarów i usług, które zostaną wykonane w następnych okresach sprawozdawczych, podlegających ewidencjonowaniu przy zastosowaniu kas rejestrujących, zgodnie z przepisami ustawy o podatku od towarów i usług, za datę

powstania przychodu uważa się dzień pobrania wpłaty. Podatnik, który zdecyduje się na wybór tej formy rozliczenia, zobowiązany będzie do zawiadomienia właściwego naczelnika urzędu skarbowego o jej wyborze w terminie do 20 stycznia roku podatkowego, a w przypadku podatników rozpoczynających ewidencjonowanie obrotów za pośrednictwem kasy rejestrującej – w terminie do 20 dnia miesiąca następującego po miesiącu, w którym rozpoczęli ewidencjonowanie obrotów za pośrednictwem kasy rejestrującej. Zawiadomienie dotyczyć będzie również lat następnych, chyba że podatnik, w terminie do dnia 20 stycznia roku podatkowego następującego po roku podatkowym, w którym korzystał z tej formy rozliczenia, zawiadomi właściwego naczelnika urzędu skarbowego o rezygnacji z tej formy rozliczenia. W przypadku prowadzenia pozarolniczej działalności gospodarczej w formie spółki niebędącej osobą prawną obowiązek zawiadomienia lub rezygnacji z tej formy rozliczenia dotyczy wszystkich wspólników.

3) zwolnienie z podatku dochodowego wartości świadczenia otrzymanego przez pracownika z tytułu dowozu do zakładu pracy organizowanego przez pracodawcę

Organizowanie bezpłatnego dowozu pracownika do zakładu pracy przez pracodawcę wiąże się z koniecznością prowadzenia ewidencji dla celów ustalenia przychodów poszczególnych pracowników z tego tytułu. Ze względu na skomplikowany charakter rozliczeń, przedsiębiorcy niejednokrotnie nie wykazują tego typu działań. Aby uprościć system rozliczeń w tym zakresie oraz w celu promocji zatrudnienia osób bezrobotnych, mieszkających na terenach gmin o szczególnym zagrożeniu wysokim bezrobociem strukturalnym albo gmin zagrożonych recesją i degradacją społeczną, projekt ustawy zakłada zwolnienie z podatku dochodowego wartości świadczenia otrzymanego przez pracownika z tytułu organizowanego przez pracodawcę dowozu do zakładu pracy transportem zbiorowym (autobusem, busem) – art. 21 ust. 1 pkt 14a ustawy o podatku dochodowym od osób fizycznych. Zapewnienie darmowego transportu przez pracodawcę stanowi jeden z czynników decydujących o podjęciu pracy w miejscu oddalonym od miejsca zamieszkania, szczególnie w przypadku terenów słabiej skomunikowanych. W związku z brakami kadrowymi w najbliższym otoczeniu inwestycji, przedsiębiorcy decydują się na dowóz pracowników z sąsiednich miejscowości, z których osoby bezrobotne gotowe są podjąć pracę.

4) zwolnienie z podatku dochodowego wartości świadczenia bezpłatnej pomocy prawnej otrzymanego przez osobę niezamożną

Projekt ustawy przewiduje zwolnienie z podatku dochodowego od osób fizycznych wartości nieodpłatnego świadczenia z tytułu pomocy prawnej otrzymanej przez osobę pobierającą świadczenie z pomocy społecznej albo zasiłek rodzinny przyznane decyzją administracyjną tej osobie (art. 21 ust. 1 pkt 117a ustawy o podatku dochodowym od osób fizycznych). Osoba ta zobowiązana będzie do złożenia oświadczenia o pobieraniu ww. świadczeń, podając m.in. swoje dane identyfikacyjne oraz numer decyzji przyznającej ww. świadczenie. Wprowadzenie przedmiotowego zwolnienia pozostaje bez wpływu na możliwość korzystania przez osoby fizyczne ze zwolnienia określonego w art. 21 ust. 1 pkt 68a ustawy, w związku z otrzymaniem bezpłatnej pomocy prawnej od świadczeniodawcy, który dokonuje tego świadczenia w związku z jego promocją lub reklamą. Wówczas wolna od podatku będzie wartość pomocy prawnej, o ile jej jednorazowa wartość nie będzie przekraczała kwoty 200 zł, a świadczenie nie będzie dokonywane na rzecz pracownika świadczeniodawcy lub osoby pozostającej ze świadczeniodawcą w stosunku cywilnoprawnym.

4. Zmiany w ustawie z dnia 7 lipca 1994 r. o gwarantowanych przez Skarb Państwa ubezpieczeniach eksportowych (art. 5 projektu ustawy)

Nowe przepisy art. 6a–6d oraz nowa delegacja ustawowa mają na celu zastąpienie dotychczasowego rozporządzenia Ministra Gospodarki z dnia 6 sierpnia 2001 r. w sprawie maksymalnego procentowego udziału składników pochodzenia zagranicznego w eksportowanym w ramach kontraktu eksportowego produkcie finalnym, umożliwiającego uznanie tego produktu za krajowy (Dz. U. Nr 101, poz. 1097), które to rozporządzenie od wielu lat, z uwagi na poważne braki w zakresie regulacji oraz wątpliwości interpretacyjne, poprzez stwarzaną wśród polskich przedsiębiorców niepewność co do warunków udzielanych przez Korporację Ubezpieczeń Kredytów Eksportowych S.A. (KUKE S.A.) gwarantowanych przez Skarb Państwa ubezpieczeń eksportowych, stanowi poważną barierę w rozwoju wykorzystania tego mechanizmu wsparcia przedsiębiorców (eksporterów). Tym samym intencją niniejszych zmian legislacyjnych jest zwiększenie skali wykorzystania przez polskich przedsiębiorców gwarantowanych przez Skarb Państwa ubezpieczeń eksportowych, co powinno zwiększyć skalę i poprawić efektywność ich działalności eksportowej.

Bezwzględna potrzebę zmiany obowiązującego obecnie rozporządzenia Ministra Gospodarki od wielu lat zgodnie postulują zarówno KUKA S.A., polscy eksporterzy, jak i banki finansujące polski eksport. Z badań przeprowadzonych przez KUKA S.A. wśród banków wynika, że w opinii 50% badanych banków, polskie firmy mają trudności z udowodnieniem spełnienia wymogu krajowego pochodzenia produktów/usług w eksporcie, co skutkuje odmową banku finansowania eksportu, szczególnie w takich branżach jak: maszyny i urządzenia/linie technologiczne, środki transportu oraz usługi budowlane i realizacja kompletnych obiektów. Wyeliminowanie wątpliwości związanych z badaniem wypełnienia kryterium krajowego pochodzenia produktu/usługi umożliwi tym samym objęcie większej grupy towarów gwarantowanymi przez Skarb Państwa ubezpieczeniami eksportowymi.

W tym celu wprowadzono przepisy art. 6a–6d ww. ustawy, precyzujące kryteria ustalania krajowego pochodzenia oraz zawierające w art. 6e nową delegację dla Ministra Gospodarki w porozumieniu z Ministrem Finansów do określenia maksymalnego procentowego udziału składników pochodzenia zagranicznego w przychodzie netto z realizacji kontraktu eksportowego, uwzględniając rodzaj eksportowanych produktów i usług lub okres kredytu oraz rodzaje dowodów, na podstawie których ustala się pochodzenie produktu lub usługi, uwzględniając możliwość ustalenia na ich podstawie udziału procentowego składników pochodzenia krajowego i/lub składników pochodzenia zagranicznego w przychodzie netto z realizacji kontraktu eksportowego.

Jednocześnie w art. 6a ust. 1 ww. ustawy określono, że produkt lub usługę uznaje się za krajowe, jeżeli udział składników pochodzenia zagranicznego, w zależności od rodzaju eksportowanych produktów i usług lub okresu kredytu w przychodzie netto z realizacji kontraktu eksportowego, wynosi maksymalnie od 50% do 90%.

Tym samym określono przedział maksymalnego procentowego udziału składników pochodzenia zagranicznego w przychodzie netto z realizacji kontraktu eksportowego, w którym może się poruszać Minister Gospodarki w ramach szczegółowych ustaleń w tym zakresie, które zostaną określone w rozporządzeniu.

W art. 6a ust. 2 i art. 6b ust. 2 ww. ustawy wprowadzono z kolei jako obowiązujące zasady, że udział składników pochodzenia zagranicznego ustala się w odniesieniu do ogółu produktów lub usług, eksportowanych w ramach kontraktu eksportowego,

a w przypadku ubezpieczenia pośredniego, udział składników pochodzenia zagranicznego oblicza się w stosunku do części kontraktu eksportowego realizowanej przez krajowego przedsiębiorcę.

W art. 6b ust. 3 przewidziano znaczące ułatwienie dla eksporterów polegające na umożliwieniu udowodnienia spełnienia wymogów ustawowych przez wykazanie na podstawie wybranych składników pochodzenia krajowego przekroczenia progu minimalnego procentowego udziału składników pochodzenia krajowego tamże zdefiniowanego. Z uwagi na fakt, iż marża na realizowanym kontrakcie eksportowym jest składnikiem polskim, może to doprowadzić do objęcia ubezpieczeniem kontraktów o wysokiej nawet nierentowności. Z drugiej strony jednak takie rozwiązanie pozwala polskim przedsiębiorcom objąć ubezpieczeniem sprzedaż produkcji, która z uwagi na swoje parametry nie znajduje w kraju i zagranicą nabywcy po cenie pokrywającej poniesione koszty. Przede wszystkim jednak rozwiązanie stanowi znaczące ułatwienie dokumentacyjne, szczególnie dla segmentu małych i średnich przedsiębiorstw, a jednocześnie zapewnia, iż, poza marżą, eksportowany produkt zawiera co najmniej udział składników pochodzenia krajowego przekraczający poziom minimalny. Art. 6c ust. 1 definiuje z kolei składniki pochodzenia zagranicznego usługi lub produktu jako koszty wytworzenia w rozumieniu ustawy z dnia 29 września 1994 r. o rachunkowości (Dz. U. z 2013 r. poz. 613, z późn. zm.) poniesione przez przedsiębiorcę w związku z realizacją kontraktu eksportowego na rzecz:

- 1) dostawców i usługodawców będących osobami prawnymi lub jednostkami nieposiadającymi osobowości prawnej mającymi siedzibę poza terytorium Rzeczypospolitej Polskiej,
- 2) pracowników, dostawców i usługodawców będących osobami fizycznymi nieposiadającymi obywatelstwa polskiego lub nieposiadających Karty Polaka, o której mowa w ustawie z dnia 7 września 2007 r. o Karcie Polaka (Dz. U. Nr 180, poz. 1280, z późn. zm.), oraz
- 3) organów władzy publicznej państw obcych (art. 6c ust. 1).

Z drugiej strony, zgodnie z art. 6c ust. 2 ww. ustawy składnikami pochodzenia krajowego usługi lub produktu są wszystkie pozostałe, niewymienione w art. 6c ust. 1 (tj. niespełniające definicji składników zagranicznych), koszty wytworzenia w rozumieniu ustawy z dnia 29 września 1994 r. o rachunkowości poniesione przez przedsiębiorcę w związku z realizacją kontraktu eksportowego, a dodatkowo

spełniające kryteria ust. 1 koszty zakupu surowców lub półfabrykatów, które nie są wydobywane i wytwarzane na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej lub gdy ich odpowiedniki wydobywane lub wytwarzane na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej nie posiadają parametrów określonych w kontrakcie eksportowym. Zgodnie z art. 6c ust. 3, składnikiem pochodzenia krajowego jest również marża, którą uzyskuje polski przedsiębiorca na realizacji kontraktu eksportowego.

Dodatkowo, w związku z dość częstymi przypadkami niezrealizowania kontraktu eksportowego w całości, proponuje się, aby zgodnie z art. 6d ust. 1 ww. ustawy w takich przypadkach pochodzenie produktu lub usługi eksportowanych w ramach kontraktu eksportowego, na wniosek ubezpieczającego, ustalało się w odniesieniu do zakładanego w momencie zawierania kontraktu eksportowego ogółu produktów lub usług, które miały być dostarczone w ramach tego kontraktu.

W razie zajścia w trakcie realizacji kontraktu eksportowego niezależnych od przedsiębiorcy okoliczności, skutkujących utratą przez eksportowany produkt lub usługę statusu krajowego, proponuje się natomiast, aby zgodnie z art. 6d ust. 3 ww. ustawy pochodzenie produktu lub usługi eksportowanych w ramach kontraktu eksportowego ustalało się, na uzasadniony wniosek ubezpieczającego, tak jakby te okoliczności nie zaszły. Powyższe okoliczności dotyczą w szczególności takich zdarzeń jak zmiana w trakcie realizacji kontraktu eksportowego kursów walutowych, cen kluczowych surowców, materiałów lub nośników energetycznych wykorzystywanych w realizacji kontraktu eksportowego.

Zmiana delegacji ustawowej jest konieczna z uwagi na blankietowość obecnego upoważnienia. W związku z powyższym proponuje się wykreślenie art. 8 ust. 2 ustawy z dnia 7 lipca 1994 r. o gwarantowanych przez Skarb Państwa ubezpieczeniach eksportowych. Dla porównania, w obecnie obowiązującym rozporządzeniu Ministra Gospodarki maksymalny procentowy udział składników pochodzenia zagranicznego w eksportowanym w ramach kontraktu eksportowego produkcie finalnym, umożliwiającą uznanie tego produktu za krajowy, ustala się w wysokości 50% wartości transakcyjnej eksportowanego produktu finalnego, z tym że:

- 1) dla kabli światłowodowych, samolotów rolniczych i sportowych oraz wyrobów farmaceutycznych udział wynosi 60%,

- 2) dla systemów komputerowych i urządzeń elektronicznej techniki obliczeniowej oraz wyrobów przemysłu elektrotechnicznego, elektronicznego i teletechnicznego udział wynosi 80%,
- 3) dla eksportu usług budowlanych udział wynosi 90%.

Przewiduje się wprowadzenie przepisów przejściowych, zgodnie z którymi umowy ubezpieczenia eksportowego zawarte przed dniem wejścia w życie ustawy będą obowiązywały do końca okresu, na jaki zostały zawarte, i do umów tych będą miały zastosowanie dotychczasowe przepisy, o ile są korzystniejsze dla przedsiębiorcy. Natomiast do spraw z zakresu ubezpieczeń eksportowych wszczętych i niezakończonych przed dniem wejścia w życie ustawy będą miały zastosowanie nowe przepisy, jeżeli są korzystniejsze dla przedsiębiorcy. Przedsiębiorca będzie miał możliwość złożenia do KUKKE oświadczenia odnoszącego się do zastosowania dotychczasowych albo nowych przepisów.

5. Zmiana w ustawie z dnia 29 czerwca 1995 r. o statystyce publicznej (art. 6 projektu ustawy)

Propozycja zmiany polega na dodaniu art. 30a do ustawy o statystyce publicznej, który zwalnia mikroprzedsiębiorców z obowiązku przekazywania za rok kalendarzowy, w którym zarejestrowali swoją działalność, informacji i danych statystycznych, które nie są wymagane prawem unijnym lub ich obowiązek nie wynika z umów i zobowiązań międzynarodowych. W obecnym stanie prawnym mikroprzedsiębiorcy są zobowiązani do wypełniania i przekazywania do urzędów statystycznych kilkudziesięciu formularzy sprawozdawczych o różnej częstotliwości. Obowiązek ten dotyczy podmiotów wylosowanych do badania. Propozycja ma na celu odciążenie przedsiębiorców od niektórych obowiązków statystycznych, co ograniczy koszty dla nowo powstałych mikroprzedsiębiorstw z tytułu sprawozdawczości.

6. Zmiana w ustawie z dnia 8 maja 1997 r. o poręczeniach i gwarancjach udzielanych przez Skarb Państwa oraz niektóre osoby prawne (art. 7 projektu ustawy)

Zmiana polega na wyłączeniu z przepisów ustawy o poręczeniach i gwarancjach udzielanych przez Skarb Państwa oraz niektóre osoby prawne działalności poręczeniowo-gwarancyjnej prowadzonej przez podmioty gospodarcze (wykreślenie z zakresu podmiotowego art. 2 ust. 1 pkt 3 ustawy podmiotów stricte gospodarczych, o których mowa w lit. b, c i d), w tym zniesienie obowiązku (wynikającego z art. 34

ustawy o poręczeniach i gwarancjach udzielanych przez Skarb Państwa oraz niektóre osoby prawne) przekazywania ministrowi właściwemu do spraw finansów publicznych półrocznych informacji o: liczbie i wartości udzielonych poręczeń i gwarancji, aktualnym stanie należności i zobowiązań z tytułu udzielonych poręczeń i gwarancji, podmiotach, na rzecz których oraz za zobowiązania których poręczenia lub gwarancje zostały udzielone, oraz przeznaczeniu kwot objętych poręczeniem lub gwarancją, przebiegu dochodzenia wierzytelności powstałych w związku z wykonaniem udzielonych poręczeń i gwarancji, które będzie dotyczyło:

- spółek handlowych, w których akcje (udziały) stanowiące własność Skarbu Państwa przekraczają połowę kapitału zakładowego,
- spółdzielni, w których wartość udziałów stanowiących własność Skarbu Państwa przekracza połowę funduszu udziałowego,
- osób prawnych, w których akcje (udziały) stanowiące własność Skarbu Państwa lub osób prawnych, o których mowa w lit. b-c, przekraczają połowę kapitału zakładowego lub funduszu udziałowego.

Jednocześnie przepisom ustawy, w tym ww. obowiązkowi sprawozdawczemu, w dalszym ciągu będą podlegać podmioty określone w art. 2 ust. 1 pkt 3 ustawy w lit. a i e, tj.:

- państwowe osoby prawne utworzone w drodze ustawy,
- fundacje, w których fundatorami są osoby prawne, o których mowa w lit. a.

Wyłączenie ww. podmiotów gospodarczych spod szczegółowych przepisów ustawy regulujących kwestię udzielanych przez nie poręczeń i gwarancji nie stanowi zagrożenia funkcjonowania tych podmiotów, gdyż problematykę tę regulują, w ogólnym zakresie, w przypadku poręczeń przepisy Kodeksu cywilnego, natomiast w przypadku gwarancji przepisy prawa bankowego.

Nie stanowi również zagrożenia uchylenie przepisów regulujących kwestie ograniczeń tej działalności, w przypadku których do udzielania tego typu zabezpieczeń wymagana była zgoda Ministra Finansów, gdyż działalność ta, jeżeli jest prowadzona przez ww. podmioty, jest podejmowana na własny rachunek, co nie obciąża bezpośrednio budżetu państwa, lecz stanowi zobowiązanie podejmowane w ciężar środków, jakimi są kapitały własne tych jednostek, i w tym zakresie funkcjonują odpowiednie przepisy (np. z zakresu Kodeksu spółek handlowych), które w odpowiedni sposób regulują kwestię kompetencji i odpowiedzialności organów podejmujących tego typu zobowiązania.

Jednocześnie należy zaznaczyć, iż od początku obowiązywania ustawy prowadzona przez wyłączane podmioty działalność poręczeniowa i gwarancyjna stanowiła co do zasady margines ich działalności podstawowej.

7. Zmiany w ustawie z dnia 29 sierpnia 1997 r. o ochronie danych osobowych (art. 8 projektu ustawy)

1) rejestracja administratorów bezpieczeństwa informacji (ABI) i wprowadzenie uproszczonej kontroli

W zmienianym art. 12 pkt 4 ustawy przewiduje się rozszerzenie kompetencji rejestracyjnych Generalnego Inspektora Ochrony Danych Osobowych, zwanego dalej GIODO, na informacje o administratorach bezpieczeństwa informacji.

Zgodnie z nowo wprowadzanym art. 46b ust. 1 i 5 ustawy, administrator danych będzie obowiązany zgłosić GIODO powołanie i odwołanie administratora bezpieczeństwa informacji w terminie 30 dni od dnia powołania lub odwołania, natomiast zmiany informacji objętych zgłoszeniem w terminie 14 dni od dnia zmiany. W art. 46c określono zakres informacji mających podlegać zamieszczeniu w prowadzonym przez GIODO, ogólnokrajowym, jawnym, rejestrze administratorów bezpieczeństwa informacji, zaś w projektowanym art. 46d ust. 1–3 wskazano zasady wykreślenia ABI z rejestru administratorów bezpieczeństwa informacji (w drodze czynności materialno-technicznej (w przypadku powiadomienia przez administratora danych o odwołaniu ABI lub w przypadku śmierci ABI) oraz na podstawie decyzji administracyjnej wydawanej z urzędu, w przypadkach określonych tym przepisem). Uregulowano także skutek, jaki dla administratora danych wiąże się z wykreśleniem ABI z rejestru administratorów bezpieczeństwa informacji – art. 46d ust. 3 ustawy.

W art. 46e przewidziano możliwość ponownego zgłoszenia do rejestracji ABI wykreślonego z rejestru oraz określono sposób postępowania GIODO w przypadku złożenia takiego wniosku. Z treści tego przepisu wynika, iż w razie wyeliminowania przyczyn wykreślenia, GIODO wydaje decyzję administracyjną w przedmiocie wpisu ABI do rejestru. W przypadku jednak, gdy nie zostały usunięte przyczyny wykreślenia z rejestru, GIODO wydaje decyzję administracyjną odmawiającą wpisu do rejestru.

System rejestracji administratorów bezpieczeństwa informacji ma w prosty sposób zapewnić kontrolę, czy administrator danych faktycznie spełnił warunki niezbędne do zwolnienia go z obowiązku rejestracyjnego, na podstawie projektowanego art. 43 ust. 1a. Jednocześnie, tak jak system rejestracji zbiorów danych osobowych, przez

jawność danych zawartych w rejestrze, będzie wypełniał, zgodnie z przepisami dyrektywy, postulat transparentności operacji przetwarzania danych osobowych.

GIODO, ze względu na niezależną kompetencję kontrolną ABI, mógłby powierzyć mu wykonywanie czynności polegających na sprawdzeniu zgodności przetwarzania danych osobowych z przepisami o ochronie danych osobowych. Stanowiłoby to istotne odciążenie dla administratorów danych (w tym przedsiębiorców) w stosunku do stanu aktualnego, w którym w każdym wymagającym tego przypadku (np. skargi osoby trzeciej) podlegają oni bezpośredniej kontroli GODO. Kontrola wykonywana przez ABI w żaden sposób nie naruszy kompetencji GODO, który jedynie uznaniowo dopuszcza uproszczoną kontrolę i nie jest ograniczony w możliwości jej późniejszego przeprowadzenia (nowo wprowadzony art. 16a ust. 3 ustawy).

Należy mieć na uwadze, że sprawdzenie, o którym mowa w art. 16a ustawy o ochronie danych osobowych, i sprawdzenie z art. 36a ust. 2 pkt 1 lit. a, to dwie różne instytucje prawne. W pierwszym przypadku ABI dokonuje sprawdzenia zgodności przetwarzania danych osobowych z przepisami o ochronie danych osobowych u administratora danych, który go powołał, na zlecenie GODO. W konsekwencji – sprawozdanie z takiego sprawdzenia jest przedstawiane, za pośrednictwem administratora danych, GODO. W drugim przypadku (art. 36a ust. 2 pkt 1 lit. a) – sprawdzenie przeprowadzone przez ABI ma charakter kontroli wewnętrznej u administratora danych, a zatem powstałe w jego wyniku sprawozdanie jest dokumentem wewnętrznym administratora danych. Szczegółowo przedmiotowe kwestie zostaną uregulowane w rozporządzeniu na podstawie delegacji art. 36a ust. 7 pkt 1 ustawy o ochronie danych osobowych.

2) zwolnienie administratora danych z obowiązku zgłaszania zbioru danych osobowych do rejestracji GODO związane z powołaniem administratora bezpieczeństwa informacji

Dodanie w art. 43 ustawy o ochronie danych osobowych przepisu wprowadzającego nowe, kompleksowe zwolnienie z obowiązku zgłoszenia do rejestracji GODO zbiorów, w których nie będą przetwarzane dane określone w art. 27 ust. 1 tej ustawy (tzw. dane szczególnie chronione), prowadzonych przez administratorów danych, którzy powołali i zgłosili GODO ABI, jest skorelowane ze zmianą przepisów dotyczących administratora bezpieczeństwa informacji.

Uchylenie art. 36 ust. 3 ustawy i dodanie przepisów wprowadzających możliwość powołania administratora bezpieczeństwa informacji, regulujących jego podstawowe zadania (obowiązek zapewnienia przestrzegania przepisów o ochronie danych osobowych oraz prowadzenia jawnego rejestru zbiorów danych³⁾ przetwarzanych w jednostce organizacyjnej, zawierającego informacje, o których mowa w art. 41 ust. 1 pkt 2–4a i 7), warunki jego powołania (pełna zdolność do czynności prawnych oraz korzystanie z pełni praw publicznych, legitymowanie się odpowiednią wiedzą z zakresu przepisów o ochronie danych osobowych, niekaralność za przestępstwo popełnione z winy umyślnej), możliwość powołania jego zastępcy oraz usytuowanie organizacyjne w jednostce administratora danych (bezpośrednia podległość kierownikowi jednostki organizacyjnej).

Przepis art. 36b ustanawia dla administratora danych obowiązek wykonywania zadań administratora bezpieczeństwa informacji w przypadku jego niepowołania. Podkreślić należy, że w świetle obowiązujących przepisów realizacja nałożonych na administratora danych obowiązków wymaga podjęcia takich samych działań jak wynikające z projektowanego art. 36a ust. 2 pkt 1. Trudno bowiem przyjąć, że administrator danych prawidłowo będzie przetwarzał dane, jeżeli podległe mu osoby je przetwarzające nie będą zapoznane z przepisami o ochronie danych osobowych, nie będzie on miał kontroli nad procesami przetwarzania danych, a także nad działaniami mającymi na celu wdrożenie dokumentacji i jej aktualizowanie. Tym samym przedmiotowa regulacja stanowi jedynie niezbędne dostosowanie do zmienionych przepisów, a niepowołanie administratora bezpieczeństwa informacji nie będzie generowało dodatkowych obciążeń dla administratora danych.

Wykonywanie obowiązku zgłaszania do rejestracji GODO zbiorów danych, a następnie aktualizowanie informacji w nich zawartych, stanowi znaczne obciążenie administracyjne dla administratorów danych, w tym przedsiębiorców.

Przepisy rozdziału 6 ustawy o ochronie danych osobowych dotyczące obowiązku rejestracji zbiorów danych stanowią implementację przepisów dyrektywy 95/46/WE

³⁾ W założeniach projektu ustawy o ułatwieniu warunków wykonywania działalności gospodarczej (str. 22) posłużono się sformułowaniem „uproszczony rejestr” na określenie – prowadzonego przez administratora bezpieczeństwa informacji – rejestru zbiorów danych przetwarzanych przez danego administratora danych. Rejestr ten był również oznaczony jako „wewnętrzny rejestr” (str. 22). Użyte w założeniach określenie „uproszczony” (rejestr) nie stanowi nazwy własnej tego rejestru, lecz służy odróżnieniu go od – prowadzonego przez Generalnego Inspektora Ochrony Danych Osobowych na podstawie art. 42 ustawy o ochronie danych osobowych – ogólnokrajowego, jawnego rejestru zbiorów danych osobowych.

Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 24 października 1995 r. w sprawie ochrony osób fizycznych w zakresie przetwarzania danych osobowych oraz swobodnego przepływu tych danych (Dz. Urz. WE L 281 z 23.11.1995, str. 31, z późn. zm.), zamieszczonych w rozdziale II sekcji IX zatytułowanej „Zawiadomienie”. Dyrektywa w tej części reguluje instytucję tzw. „notyfikacji”, tj. nałożonego na administratora danych obowiązku powiadamiania organu nadzorczego o zamierzonych operacjach przetwarzania danych osobowych. Na gruncie wspomnianej dyrektywy niedopuszczalne jest zrezygnowanie przez państwo członkowskie z obowiązku notyfikacji, ale możliwe jest jego uproszczenie bądź zwolnienie z ww. wymogu w zakresie wyznaczonym dyrektywą. Obowiązek powiadamiania wprowadza art. 18 ust. 1 dyrektywy, natomiast art. 18 ust. 2 określa przypadki, w których administrator danych może być zwolniony z tego obowiązku. W szczególności przepis ten dopuszcza, aby państwa członkowskie uprościły obowiązek notyfikacyjny lub z niego zwolniły, jeżeli administrator danych wyznaczy urzędnika ds. ochrony danych osobowych (data protection official), pod warunkiem spełnienia przez niego dwóch warunków: zapewnienia w sposób niezależny przestrzegania krajowych przepisów o ochronie danych osobowych (opartych na dyrektywie 95/46/WE) oraz prowadzenia rejestru operacji związanych z przetwarzaniem danych dokonywanych przez administratora danych, zawierającego takie same elementy jak rejestr ogólnokrajowy prowadzony przez państwowy organ ds. ochrony danych osobowych (tzw. uproszczona rejestracja). Jest to jedyne przewidziane w dyrektywie zwolnienie o charakterze kompleksowym, ponieważ inne zwolnienia dotyczą określonych kategorii danych (art. 18 ust. 4) lub też zależą od kryteriów wpływu na prawa i wolności podmiotu danych (art. 18 ust. 2 tiret pierwsze) czy dostępności danych osobowych (art. 18 ust. 3). Jednakże ustawodawca polski nie skorzystał dotychczas z możliwości uregulowania instytucji urzędnika ds. ochrony danych osobowych. Przewidziany w polskiej ustawie administrator bezpieczeństwa informacji nie spełnia warunków uznania go za urzędnika ds. ochrony danych osobowych w rozumieniu dyrektywy. Ustawa nie gwarantuje mu bowiem niezależności, zbyt wąsko określa jego zadania w odniesieniu do uregulowań dyrektywy w tym zakresie, jak również nie przyznaje kompetencji w zakresie uproszczonej rejestracji. Aktualnie w ustawie o ochronie danych osobowych znajduje się tylko jeden przepis dotyczący ABI (art. 36 ust. 3). Proponuje się zatem kompleksowe zwolnienie z obowiązku rejestracyjnego administratora danych, który powołał i zgłosił do

rejestracji GIODO ABI, z jednoczesną zmianą przepisów odnoszących się do jego zadań i usytuowania organizacyjnego w jednostce administratora danych. Powyższe zwolnienie z obowiązku rejestracyjnego nie dotyczy jednakże zbiorów zawierających dane wymienione w art. 27 ust. 1, ponieważ w ramach rejestracji uregulowanej w polskiej ustawie wykonywany jest obowiązek kontroli wstępnej (prior checking) przetwarzania tych danych, tj. operacji, które mogą stwarzać zagrożenie praw i wolności podmiotu danych (art. 20 dyrektywy 95/46/WE). Ze względu na powyższe wymogi prawa unijnego w zakresie dopuszczalności kompleksowego zwolnienia administratorów danych z obowiązku rejestracji zbiorów wprowadza się nowe przepisy dotyczące statusu i zadań ABI, które zapewnią zachowanie standardów wyznaczonych dyrektywą 95/46/WE, tj.: niezależność w wykonywaniu zadań, obowiązek zapewnienia stosowania w jednostce organizacyjnej przepisów o ochronie danych osobowych, w szczególności przez przyznanie kompetencji do kontroli wewnętrznej w zakresie przestrzegania przepisów o ochronie danych osobowych, a także prowadzenie wewnętrznego rejestru zbiorów danych.

Jednocześnie w ramach proponowanych rozwiązań określony zostaje status ABI, na który składają się: wymogi stawiane osobie mającej pełnić omawianą funkcję, organizacyjne usytuowania funkcji oraz dopuszczenie nałożenia na ABI innych zadań niż określonych w ustawie o ochronie danych osobowych. Projektowana nowelizacja przyjmuje, że ABI może wykonywać inne nałożone na niego zadania, które nie naruszają jego obowiązków dotyczących ochrony danych osobowych.

Celowo projektowana zmiana unika regulowania kwestii zmierzających w kierunku tworzenia nowej grupy zawodowej.

Jednocześnie projektowane zmiany nie zakazują outsourcingu zadań administratora bezpieczeństwa informacji przez administratora danych. Dopuszczono także możliwość powołania zastępców administratora bezpieczeństwa informacji, co ma znaczenie w sytuacjach, gdy ABI przejściowo nie może realizować swoich zadań.

Niezależnie od zwolnienia z obowiązku rejestracyjnego administratora danych, który powołał i zgłosił do rejestracji Generalnemu Inspektorowi administratora bezpieczeństwa informacji, proponuje się wprowadzenie zwolnienia w odniesieniu do zbiorów danych, które nie są prowadzone w systemie informatycznym, z wyjątkiem zbiorów zawierających dane szczególnie chronione (określone w art. 27 ust. 1) – projektowany pkt 12 w art. 43 ust. 1 ustawy.

Rozwiązanie powyższe będzie zgodne z dyrektywą, która pozwala na zwolnienie z obowiązku rejestracji wszystkich zbiorów (bez względu m.in. na kategorię danych), do prowadzenia których nie wykorzystuje się systemów informatycznych (art. 18 ust. 5 dyrektywy), a jednocześnie zmniejszy obciążenia administracyjne tych administratorów danych (przedsiębiorców), którzy nie mogą skorzystać ze zwolnienia z obowiązku rejestracji zbioru danych z uwagi na brak powołania ABI. Jednakże obowiązkowi rejestracji będą podlegały zbiory, do prowadzenia których nie wykorzystuje się systemu informatycznego, jeżeli będą w nich przetwarzane dane szczególnie chronione. Obowiązek rejestracji zbiorów zawierających tę szczególną kategorię danych, podobnie jak w przypadku kompleksowego zwolnienia z obowiązku rejestracji administratorów danych, którzy powołali ABI, zostaje utrzymany z uwagi na wykonywaną w postępowaniu rejestracyjnym przez GODO kontrolę wstępną w odniesieniu do tych danych.

3) przekazywanie danych do państw trzecich oraz państw członkowskich EOG bez zgody GODO

Zmiany polegają na przeniesieniu (z istotnymi zmianami) dotychczasowej treści art. 48 ustawy o ochronie danych osobowych do nowego art. 48 ust. 1. Zawierają wyłączenie obowiązku uzyskania zgody GODO na przekazanie danych do państwa trzeciego, gdy zastosowano standardowe klauzule umowne zatwierdzone przez Komisję Europejską, zgodnie z art. 26 ust. 4 dyrektywy 95/46/WE, lub wiążące reguły korporacyjne zatwierdzone przez GODO. Jednocześnie nadają GODO kompetencję do zatwierdzania wiążących reguł korporacyjnych po przeprowadzeniu konsultacji z organami ochrony danych państw członkowskich Europejskiego Obszaru Gospodarczego.

Proponowana zmiana ma na celu zapewnienie zgodności brzmienia tego przepisu z art. 47 ust. 1 i 1a i ujednoczenie przesłanek oceny dopuszczalności przekazania danych do państwa trzeciego. Nowe brzmienie art. 48 ust. 1 ustawy pozwoli również na wykorzystanie przez GODO kryteriów zamieszczonych w art. 47 ust. 1a ustawy przy wydawaniu decyzji administracyjnej w przedmiocie dopuszczalności przekazania danych do państwa trzeciego.

W świetle decyzji Komisji Europejskiej zastosowanie standardowych klauzul umownych uznaje się za zapewniające odpowiednie gwarancje dla praw i wolności osoby, której dane dotyczą. Dlatego w przypadku zastosowania w procesie przekazania danych do

państwa trzeciego standardowych klauzul umownych nie ma uzasadnienia prowadzenia postępowania administracyjnego zmierzającego do uzyskania zgody, o której mowa w nowym art. 48 ust. 1 ustawy.

Zastosowanie wiążących reguł korporacyjnych, które jako instrument prawny powinny mieć charakter generalny znajdujący zastosowanie do wszystkich transferów międzynarodowych w grupie przedsiębiorstw i miałyby być zatwierdzane przez GODO, nie wymagałoby wyrażania przez GODO zgody na poszczególne transfery danych odbywające się w ramach określonych wiążącymi regułami korporacyjnymi. Wiążące reguły lub polityki ochrony danych, przyjęte w ramach grupy przedsiębiorstw do celów przekazania danych osobowych przez administratora lub podmiot, o którym mowa w art. 31 ust. 1, do należącego do tej samej grupy administratora lub podmiotu, o którym mowa w art. 31 ust. 1, w państwie trzecim (wiążące reguły korporacyjne) są instrumentami prawnymi mającymi na celu zapewnienie jednolitych i odpowiednio elastycznych standardów ochrony danych osobowych w grupie przedsiębiorstw międzynarodowych. Instrument ten ma szczególne znaczenie w gospodarce globalnej i jest wspierany zarówno przez środowiska gospodarcze, jak i organy ochrony danych osobowych. Zatwierdzenie wiążących reguł korporacyjnych jako zapewniających odpowiednie gwarancje pozwala na rezygnację z konieczności uzyskiwania zgody na poszczególne operacje przekazywania danych osobowych do państw trzecich. Ze względu na globalny charakter wiążących reguł korporacyjnych ważne jest, aby ich zatwierdzenie odbywało się po przeprowadzeniu uprzedniej konsultacji co do ich treści z organami ochrony danych państw członkowskich EOG. Tryb takich konsultacji jest obecnie określany w ramach dobrowolnych uzgodnień między organami ochrony danych osobowych i obejmuje w szczególności wzajemne uznawanie opinii poszczególnych organów ochrony danych w sprawie wiążących reguł korporacyjnych. Proponowana nowelizacja art. 48 ustawy o ochronie danych osobowych, mająca na celu umożliwienie administratorowi danych przekazanie danych do państwa trzeciego, które nie zapewnia na swoim terytorium odpowiedniego poziomu ochrony danych osobowych, bez każdorazowego uzyskiwania zgody GODO w drodze decyzji administracyjnej, dotyczy dwóch sytuacji:

- a) gdy zastosowano standardowe klauzule umowne zatwierdzone przez Komisję Europejską zgodnie z art. 26 ust. 4 dyrektywy 95/46/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 24 października 1995 r. w sprawie ochrony osób fizycznych

w zakresie przetwarzania danych osobowych oraz swobodnego przepływu tych danych (Dz. Urz. WE L 281 z 23.11.1995, str. 31, z późn. zm.),

- b) gdy zastosowano prawnie wiążące reguły korporacyjne zatwierdzone przez GIODO zgodnie z projektowanym (art. 8 pkt 8 projektu ustawy o ułatwieniu wykonywania działalności gospodarczej) art. 48 ust. 3 ustawy o ochronie danych osobowych.

Ad a. W istniejącym stanie prawnym zgoda GIODO (w drodze decyzji administracyjnej) jest wymagana w każdym przypadku, gdy administrator danych chce przekazać dane osobowe do państwa trzeciego, które nie zapewnia na swoim terytorium odpowiedniego poziomu ochrony danych osobowych. Ma to również zastosowanie, gdy w odniesieniu do planowanego transferu danych do państwa trzeciego ochrona praw i wolności osoby, której dane mają być przekazane, jest zagwarantowana przez umowę zawierającą standardowe klauzule umowne, które – na mocy decyzji Komisji Europejskiej – mają przymiot instrumentu prawnego chroniącego w odpowiednim stopniu prawa i wolności osoby. Innymi słowy obecnie GIODO musi jeszcze raz badać w postępowaniu administracyjnym dotyczącym wyrażenia zgody na przekazanie danych do państwa trzeciego kwestie, które Komisja Europejska już oceniła, zatwierdzając określone standardowe klauzule umowne. Zmiana zaproponowana w pkt 1 lit. a zwolni administratora danych chcącego przekazać dane osobowe do państwa trzeciego, które nie zapewnia na swoim terytorium odpowiedniego poziomu ochrony danych osobowych, a stosującego przy takim przekazaniu standardowe klauzule umowne, z obowiązku występowania do GIODO z wnioskiem o wyrażenie zgody na przekazanie danych. Będzie on jedynie zobowiązany do ścisłego stosowania się do tekstu – zatwierdzonych przez Komisję Europejską – klauzul umownych. Konstrukcja taka jest zgodna z art. 42 projektu rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie ochrony osób fizycznych w związku z przetwarzaniem danych osobowych i swobodnym przepływem tych danych (ogólne rozporządzenie o ochronie danych osobowych), jak również eliminuje, zdecydowanie niecelowe, istniejące rozwiązanie polegające na dwukrotnym badaniu przez różne podmioty tych samych zagadnień.

Ad b. Regulacja zamieszczona w projektowanym (art. 8 pkt 8 projektu ustawy o ułatwieniu wykonywania działalności gospodarczej) art. 48 ust. 2 pkt 2 i ust. 3 ustawy o ochronie danych osobowych ma na celu ułatwienie administratorom

danych pozostającym w strukturach międzynarodowych korporacji przekazanie danych do podmiotów wewnątrz tych struktur. W przypadku przyjęcia proponowanych unormowań zgoda GODO (w drodze decyzji administracyjnej) dotycząca będzie instrumentu prawnego (wiążących reguł korporacyjnych) mającego chronić w odpowiednim stopniu prawa i wolności osoby, której dane mają być przekazane do państwa trzeciego niezapewniającego na swoim terytorium odpowiedniego poziomu ochrony danych osobowych, nie zaś danego (konkretnego) transferu danych. Zatwierdzenie przez GODO wiążących reguł korporacyjnych (tj. wewnętrznych polityk lub kodeksów dobrych praktyk przyjmowanych w ramach międzynarodowych korporacji) przyjętych do stosowania przez całą korporację będzie oznaczało, że wszyscy administratorzy danych należący do tej korporacji będą mogli przekazywać między sobą dane osobowe bez uzyskiwania odrębnych zgód GODO, jeżeli stosują te reguły.

Co więcej – wyżej wskazana reguła będzie się także odnosiła do międzynarodowych korporacji przetwarzających dane na zlecenie (w ramach umowy powierzenia, o której mowa w art. 31 ustawy o ochronie danych osobowych). Zatwierdzenie wiążących reguł korporacyjnych przyjętych przez międzynarodową korporację świadczącą usługi przetwarzania danych będzie oznaczało, iż administrator danych zlecający taką usługę nie będzie musiał uzyskiwać zgody GODO na związany z tą usługą transfer danych do państwa trzeciego niezapewniającego na swoim terytorium odpowiedniego poziomu ochrony danych osobowych.

Konstrukcja zaproponowana w (projektowanym) art. 48 ust. 2 pkt 2 i ust. 3 jest zgodna z art. 42 i art. 43 projektu rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie ochrony osób fizycznych w związku z przetwarzaniem danych osobowych swobodnym przepływem tych danych (ogólne rozporządzenie o ochronie danych osobowych).

Celem zmian art. 48 ustawy o ochronie danych osobowych jest przystąpienie przez polski organ do spraw ochrony danych osobowych do procedury wzajemnego uznawania (ang. MUTUAL RECOGNITION).

Projektowane przepisy ustawy o ochronie danych osobowych wymagają od ministra właściwego do spraw administracji publicznej wydania przepisów wykonawczych, w których zostanie określony tryb i sposób realizacji zadań, o których mowa w projektowanym art. 36a ust. 2 pkt 1 lit. a i b ustawy, sposób prowadzenia rejestru

zbiorów danych, o którym mowa w projektowanym art. 36a ust. 2 pkt 2, oraz wzory zgłoszeń powołania i odwołania administratora bezpieczeństwa informacji.

Przewiduje się wprowadzenie przepisów przejściowych, zgodnie z którymi dotychczasowy administrator bezpieczeństwa informacji pełni tę funkcję zgodnie z nowymi przepisami do czasu wpisania go do rejestru, nie dłużej jednak niż do 30 czerwca 2015 r. Ponadto do postępowań rejestracyjnych prowadzonych przez GIODO na podstawie zgłoszeń, o których mowa w art. 41 ust. 1 i 2, niezakończonych przed dniem wejścia w życie przepisów wprowadzających nowe zwolnienia z obowiązku rejestracyjnego, będą miały zastosowanie dotychczasowe przepisy ustawy o ochronie danych osobowych.

8. Zmiany w ustawie z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych (art. 9 projektu ustawy)

1) zniesienie obowiązku sprawdzania przez płatników prawidłowości danych przekazanych do ZUS

Zmiana polega na wykreśleniu z art. 41 ust. 7 ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych (dalej: ustawa o sus), zgodnie z którym płatnik składek, do 30 kwietnia następnego roku, jest zobowiązany dokonać sprawdzenia prawidłowości danych przekazanych do ZUS w imiennych raportach miesięcznych dotyczących danego roku kalendarzowego. Zmiana nie wpłynie na obniżenie wiarygodności informacji zawartych w miesięcznym raporcie przekazywanym do ZUS, ponieważ płatnik składek, mając świadomość odpowiedzialności karnej z tytułu przekazania nieprawdziwych danych lub ich zatajenia, potwierdza ich zgodność ze stanem prawnym i faktycznym. W przypadku stwierdzenia nieprawidłowości, płatnik składek we własnym zakresie jest zobowiązany, na podstawie art. 41 ust. 6 ustawy o sus, do złożenia raportu korygującego. Taki sam obowiązek powstaje w wyniku stwierdzenia nieprawidłowości przez ZUS lub w wyniku reklamacji ubezpieczonego, który otrzymał informację o stanie indywidualnego konta w ZUS. Ze względu na fakt, iż termin, o którym mowa w art. 41 ust. 7 ustawy o sus, jest terminem instrukcyjnym, jego przekroczenie nie rodzi dla płatnika oraz ubezpieczonego żadnych negatywnych skutków, w szczególności nie uniemożliwia złożenia kolejnej korekty w późniejszym czasie. Z przeprowadzonych przez ZUS badań wynika, że liczba płatników składek, którzy złożyli korekty dokumentów za rok 2010 po 30 kwietnia 2011 r. wyniosła 97,5 tys., a złożyli oni łącznie blisko 410 tys. dokumentów ubezpieczeniowych, z czego 50 tys. na wezwanie ZUS. Równocześnie w roku 2011

wpłynęło do ZUS łącznie 1 079,2 mln dokumentów korygujących, za okresy od stycznia 1999 r.⁴⁾ Powyższe dane wskazują, że obowiązek wynikający z przepisu art. 41 ust. 7 ustawy o sus nie wpływa na ustabilizowanie stanu rozliczeń na kontach płatników składek oraz na kontach ubezpieczonych. Dlatego propozycja ma na celu likwidację zbędnego obciążenia dla przedsiębiorców, którzy realizując obowiązek, o którym mowa w art. 41 ust. 7 ustawy o sus, potwierdzają na dzień 30 kwietnia prawidłowość danych uprzednio już przez nich potwierdzonych. Ponowne potwierdzenie byłoby w pełni uzasadnione w sytuacji ostatecznego rozliczenia stanu konta ubezpieczonego. Przewidziana w art. 98 ust. 1 pkt 6a ustawy o sus sankcja dla płatnika składek za niestwierdzenie nieprawidłowości w uprzednio potwierdzonym imiennym raporcie miesięcznym w terminie określonym w art. 41 ust. 7 (kara grzywny do 5000 zł), jest nieadekwatna w stosunku do zaniechanego obowiązku i także zostaje zniesiona.

2) zniesienie obowiązku płatników składek dotyczącego przekazywania informacji z raportów miesięcznych

Proponowana jest również zmiana w art. 41 ust. 10 ustawy o sus polegająca na zwolnieniu płatników składek, którzy opłacają za ubezpieczonych tylko składkę na ubezpieczenie zdrowotne, z obowiązku przekazywania ubezpieczonym informacji z raportów miesięcznych w tym zakresie. Utrzymanie przedmiotowego obowiązku wydaje się nie mieć uzasadnienia, szczególnie w kontekście wprowadzenia od dnia 1 stycznia 2013 r. systemu elektronicznej Weryfikacji Upoważnień Świadczeniobiorcy (tzw. eWUŚ). Umożliwia ona natychmiastowe potwierdzenie prawa do świadczeń finansowanych przez Narodowy Fundusz Zdrowia.

Jednocześnie proponuje się pozostawienie możliwości wnioskowania przez ubezpieczonego o wystawienie takiej informacji, nie częściej jednak niż raz na miesiąc za miesiąc poprzedni (dodanie w art. 41 ust. 10a). Z możliwości tej nie będzie jednak można skorzystać w przypadku pobierania składek z emerytur i rent, ponieważ emeryci i renciści posiadają legitymację uprawniającą do korzystania z bezpłatnej opieki zdrowotnej.

Jednocześnie zmiana w ust. 9 art. 41 ustawy o sus jest konsekwencją wprowadzenia ww. zmian.

⁴⁾ Przestrzeżenie przepisów prawa z zakresu ubezpieczeń społecznych; publikacja ZUS, luty 2012 r.

9. Zmiany zaproponowane w art. 10, art. 16, art. 18, art. 23 i art. 26 projektu ustawy (część tzw. „Pakietu portowego”)

Zmiany zaproponowane w ww. artykułach projektowanej ustawy mają na celu zmniejszenie uciążliwości importowych procedur kontrolnych towarów w polskich portach morskich. Proponowane rozwiązanie sprzyjać będzie znacznemu ograniczeniu czasu przeprowadzania kontroli wielu wyspecjalizowanych służb i instytucji kontrolnych, m.in. kontroli celnej, sanitarnej, jakości handlowej, weterynaryjnej, fitosanitarnej, a w konsekwencji przyspieszy obrót towarem przez przedsiębiorcę. Propozycja wpisuje się w trwające obecnie działania regulacyjne oparte na koncepcji „Single Window”, które mają na celu ułatwienie obrotu gospodarczego, zwiększenie konkurencyjności w zakresie obrotu towarowego z zagranicą oraz lepszą współpracę międzyinstytucjonalną. Zmiany dotyczą:

- 1) ustawy z dnia 27 sierpnia 2009 r. o Służbie Celnej, zwanej dalej „ustawą o Służbie Celnej”. Zgodnie z projektowanym art. 20a ust. 1 ustawy o Służbie Celnej, naczelnik urzędu celnego właściwy dla portu morskiego będzie informował organy upoważnione do kontroli towarów przywożonych z państw trzecich o przywozie na obszar celny Unii Europejskiej towaru, który podlega obowiązkowi kontroli danej służby. Następnie, w uzgodnieniu z operatorem portowym, dysponentem towaru, uwzględniając informację o planowanych kontrolach przekazaną przez poszczególne organy kontrolne, będzie ustalał termin, w tym godzinę, i miejsce kontroli. Z wyłączeniem przypadku, w którym zachodzi konieczność przeprowadzenia badań laboratoryjnych lub poddania towaru kwarantannie, lub – w przypadku żywych zwierząt – kwarantannie lub izolacji, czas trwania kontroli wszystkich organów nie powinien przekraczać 24 godzin, liczonych od chwili przedstawienia towaru do kontroli, złożenia kompletnego wniosku o dokonanie kontroli oraz przekazania informacji przez organy kontrolne o planowanych kontrolach, do zwolnienia towaru do procedury celnej. Termin ten może ulec wydłużeniu do 48 godzin w przypadkach uzasadnionych w szczególności względami bezpieczeństwa publicznego, ochroną życia i zdrowia ludzi lub zwierząt oraz ochroną środowiska (projektowany art. 20a ust. 2 ustawy o Służbie Celnej). Terminy te nie będą biegły, jeżeli przeprowadzenie kontroli nie będzie możliwe z przyczyn niezależnych od organów (projektowany art. 20a ust. 3 ustawy o Służbie Celnej), a także jeżeli przepisy Unii Europejskiej określają inne terminy

dokonywania czynności kontrolnych towarów przywożonych z państw trzecich (projektowany art. 20a ust. 4 ustawy o Służbie Celnej). Jeżeli koniec tych terminów przypadnie na sobotę lub dzień ustawowo wolny od pracy, za koniec tych terminów uważa się najbliższy następny dzień powszedni,

- 2) ustawy z dnia 21 grudnia 2000 r. o jakości handlowej artykułów rolno-spożywczych. Zgodnie z propozycją organ Inspekcji Jakości Handlowej Artykułów Rolno-Spożywczych zobowiązany będzie do współpracy z organem celnym w zakresie kontroli granicznej w portach morskich, w sposób pozwalający na zachowanie terminów, o których mowa powyżej. W szczególności będzie on zobowiązany poinformować naczelnika urzędu celnego o terminie, w tym o godzinie, i o miejscu planowanej kontroli (art. 10 ust. 2a projektowanej ustawy o jakości handlowej artykułów rolno-spożywczych),
- 3) ustawy z dnia 27 sierpnia 2003 r. o weterynaryjnej kontroli granicznej. Analogicznie do Inspekcji Jakości Handlowej, zgodnie z projektowanym art. 4 ust. 1a ustawy z dnia 27 sierpnia 2003 r. o weterynaryjnej kontroli granicznej, graniczny lekarz weterynarii przeprowadzający kontrolę graniczną w portach morskich będzie zobowiązany do współpracy z organem celnym w zakresie tej kontroli, w taki sposób, aby zostały zachowane terminy, o których mowa w projektowanym art. 20a ust. 2–5 ustawy o Służbie Celnej. Również graniczny lekarz weterynarii będzie zobowiązany poinformować naczelnika urzędu celnego o terminie, w tym o godzinie, i o miejscu planowanej kontroli granicznej,
- 4) ustawy z dnia 25 sierpnia 2006 r. o bezpieczeństwie żywności i żywienia. Obowiązek informowania naczelnika urzędu celnego o terminie, w tym o godzinie, i miejscu planowanej kontroli oraz przeprowadzania kontroli w sposób pozwalający na zachowanie terminów, o których mowa w projektowanym art. 20a ust. 2–5 ustawy o Służbie Celnej, będzie dotyczył także państwowego inspektora sanitarnego przeprowadzającego graniczną kontrolę sanitarną w portach morskich (projektowany art. 80 ust. 1a ustawy z dnia 25 sierpnia 2006 r. o bezpieczeństwie żywności i żywienia),
- 5) ustawy z dnia 18 grudnia 2003 r. o ochronie roślin. Zgodnie z projektowanym art. 23 ust. 3b ustawy, wojewódzki inspektor przeprowadzający graniczną kontrolę fitosanitarną w portach morskich będzie informował naczelnika urzędu celnego o terminie, w tym o godzinie, i miejscu planowanej kontroli oraz przeprowadzał

kontrolę w sposób pozwalający na zachowanie terminów, o których mowa w art. 20a ust. 2–5 ustawy o Służbie Celnej.

10. Zmiany w ustawie z dnia 27 kwietnia 2001 r. – Prawo ochrony środowiska (art. 11 projektu ustawy)

1) rozszerzenie podmiotowego i przedmiotowego zakresu udzielania poręczeń w zakresie ochrony środowiska i gospodarki wodnej

Zmiana brzmienia art. 411 ust. 5 ma na celu poszerzenie przedmiotu działalności Narodowego Funduszu Ochrony Środowiska i Gospodarki Wodnej (NFOŚiGW) o poręczenia spłaty pożyczek oraz spłaty odsetek od kredytów lub pożyczek, a także uniezależnienie możliwości udzielania poręczeń od tego, czyja wierzytelność miałyby zostać zabezpieczona, i jednocześnie wyposażenie w podobne uprawnienia także wojewódzkie fundusze ochrony środowiska i gospodarki wodnej (WFOŚiGW).

Obecny dopuszczalny zakres działalności poręczeniowej NFOŚiGW obejmuje jedynie udzielanie poręczeń spłaty kredytów oraz zwrotu środków przyznanych przez rządy państw obcych i organizacje międzynarodowe, przeznaczonych na realizację zadań ochrony środowiska i gospodarki wodnej. Zakres tej działalności jest zawężony, więc instrument poręczeń nie jest w praktyce wykorzystywany przez NFOŚiGW. Z tego względu zasadne jest uniezależnienie możliwości udzielania poręczeń od tego, czyja wierzytelność miałyby zostać zabezpieczona, a także rozszerzenie przedmiotu poręczeń o spłaty pożyczek oraz spłaty odsetek od kredytów lub pożyczek. Jednocześnie wprowadzono dwa ograniczenia. Poręczenia będą mogły być udzielane pod warunkiem:

- a) przeznaczenia objętych nimi kredytów, pożyczek lub środków na cele ochrony środowiska lub gospodarki wodnej,
- b) ustanowienia zabezpieczeń na wypadek roszczeń wynikających z tytułu wykonania obowiązków poręczycieli.

Z kolei umożliwienie udzielania poręczeń przez wojewódzkie fundusze ochrony środowiska i gospodarki wodnej, w analogicznym zakresie jak NFOŚiGW, uzasadnione jest potrzebą rozszerzenia dopuszczalnych form działalności, która będzie mogła być adresowana w szczególności do przedsiębiorców.

Rozszerzenie dopuszczalnego zakresu udzielanych przez ww. jednostki poręczeń ułatwi zainteresowanym podmiotom, w tym przedsiębiorcom, dostęp do zewnętrznego finansowania, w tym środków z międzynarodowych instytucji finansowych, np. EBOiR. Jednocześnie zmiany te wyposażą NFOŚiGW oraz WFOŚiGW w dodatkowe narzędzie

wykonywania zadań związanych z realizacją programów dofinansowywanych z funduszy UE w perspektywie finansowej 2014–2020.

Pośrednio proponowana regulacja oddziaływać będzie na beneficjentów wsparcia udzielanego przez NFOŚiGW i WFOŚiGW w formie poręczeń, wśród których, jako potencjalnych, wskazać można m.in.:

- przedsiębiorców, w szczególności małych i średnich przedsiębiorstw, realizujących przedsięwzięcia z zakresu ochrony środowiska lub gospodarki wodnej, w tym m.in. inwestycje w sektorze odnawialnych źródeł energii, inwestycje zmierzające do zwiększenia efektywności wykorzystania energii czy poprawy innowacyjności,
- spółki komunalne, których istotni dotychczasowi poręczyciele, tj. jednostki samorządu terytorialnego, mają ograniczone możliwości budżetowe.

Inne zmiany zaproponowane w ustawie – Prawo ochrony środowiska (w obrębie art. 400h i art. 411) stanowią konsekwencję proponowanej zmiany brzmienia art. 411 ust. 5.

Poręczenia powinny być terminowe, udzielane na podstawie umowy cywilnoprawnej, do kwoty określonej w umowie. Rozwiązanie to zapewni możliwość stosowania instytucji poręczenia również w zakresie pozyskiwania zewnętrznego finansowania z międzynarodowych instytucji finansowych. W ustawie – Prawo ochrony środowiska powinien zostać zachowany wymóg pobierania przez NFOŚiGW oraz WFOŚiGW opłaty prowizyjnej od poręczeń; przy czym podstawę ustalenia wysokości opłaty prowizyjnej stanowić powinna kwota zobowiązania objętego poręczeniem.

Rady nadzorcze NFOŚiGW i WFOŚiGW powinny zostać upoważnione do ustalania trybu i zasad udzielania poręczeń, w tym dopuszczalnej łącznej wysokości udzielanych poręczeń oraz dopuszczalnej wysokości poręczeń za zobowiązania podmiotu lub grupy podmiotów, oraz trybu i zasad pobierania opłat prowizyjnych z tytułu udzielonych poręczeń, analogicznie do przyjętego rozwiązania, dotyczącego udzielania pożyczek, trybu i zasad udzielania i rozliczania dotacji przez ww. instytucje.

Konieczne będzie także uchYLENIE przepisu art. 400h ust. 3 ustawy – Prawo ochrony środowiska, zgodnie z którym do ustalania wysokości i sposobu pobierania opłaty prowizyjnej z tytułu udzielania poręczeń spłaty kredytów oraz zwrotu środków pochodzących ze źródeł zagranicznych, przeznaczonych na realizację zadań w zakresie ochrony środowiska i gospodarki wodnej, stosuje się odpowiednio przepisy

o poręczeniach i gwarancjach udzielanych przez Skarb Państwa oraz niektóre osoby prawne.

Poręczenia udzielane przez NFOŚiGW i WFOŚiGW będą mogły być udzielane zarówno na warunkach rynkowych, jak i na warunkach korzystniejszych niż rynkowe. W tym drugim przypadku mogą stanowić pomoc publiczną. Jeżeli poręczenia będą stanowiły pomoc publiczną, będzie ona udzielana zgodnie z warunkami jej dopuszczalności. W celu określenia wartości pomocy związanej z poręczeniem stosowane będą przepisy rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 11 sierpnia 2004 r. w sprawie szczegółowego sposobu obliczania wartości pomocy publicznej udzielanej w różnych formach (Dz. U. Nr 194, poz. 1983, z późn. zm.).

Przewiduje się przepis przejściowy, stanowiący, iż do udzielenia poręczenia, zgodnie z art. 411 ust. 5 ustawy – Prawo ochrony środowiska, stosuje się przepisy obowiązujące w dniu złożenia przez podmiot ubiegający się o udzielenie poręczenia wniosku o jego udzielenie.

2) rozszerzenie katalogu bezzwrotnych form finansowania ochrony środowiska i gospodarki wodnej

Proponowane zmiany w art. 411 ustawy z dnia 27 kwietnia 2001 r. – Prawo ochrony środowiska polegające na dodaniu lit. e w ust. 1 pkt 2 oraz dodaniu ust. 3b zmierzają do rozszerzenia katalogu bezzwrotnych form finansowania ochrony środowiska i gospodarki wodnej. Do wykorzystywanych obecnie przez NFOŚiGW i WFOŚiGW dotacyjnych instrumentów finansowania (klasycznych dotacji, dopłat do oprocentowania kredytów bankowych, dopłat na częściowe spłaty kapitału kredytów bankowych, dopłat do oprocentowania lub ceny wykupu obligacji, dopłat do demontażu pojazdów wycofanych z eksploatacji) proponuje się dodać nowy instrument – dopłaty do rat lub innych opłat ustalanych w umowach leasingu. Chodzi o dopłaty udzielane do rat lub innych opłat ponoszonych przez korzystających, ustalanych w umowach, których przedmiotem jest leasing środków trwałych lub wartości niematerialnych i prawnych, podlegających amortyzacji i służących realizacji celów z zakresu ochrony środowiska lub gospodarki wodnej.

Wprowadzenie tego instrumentu uelastyczyłoby gospodarowanie środkami NFOŚiGW i WFOŚiGW zgodnie z potrzebami rynku, a także umożliwiłoby zaangażowanie w finansowanie ochrony środowiska i gospodarki wodnej przedsiębiorców z branży leasingowej. Taka forma dofinansowania mogłaby być zachętą do korzystania

z wytworzonych przez polskich producentów nowoczesnych urządzeń, maszyn, instalacji oraz innowacyjnych polskich technologii, zapewniających racjonalne gospodarowanie zasobami, poprawę efektywności energetycznej oraz poprawę stanu środowiska.

W latach 2013–2017 NFOŚiGW wspólnie z EBOiR będzie realizował:

- a) program priorytetowy NFOŚiGW „Inwestycje energooszczędne w małych i średnich przedsiębiorstwach” (stanowiący komponent dotacyjny),
- b) program finansowania EBOiR (stanowiący komponent pożyczkowy)
– pod wspólną nazwą roboczą PolSEFF II.

PolSEFF II będzie stanowił kontynuację obecnie realizowanego samodzielnie przez EBOiR programu PolSEFF.

Wprowadzenie do programu „Inwestycje energooszczędne w małych i średnich przedsiębiorstwach” dopłat do opłat leasingowych, jako dodatkowego instrumentu angażującego kapitał przedsiębiorstw leasingowych, znacznie rozszerzyłoby możliwości stosowania PolSEFF II, a także program ten stałby się atrakcyjniejszy zarówno dla potencjalnych jego beneficjentów, jak również dla instytucji finansowych. Celem programu priorytetowego „Inwestycje energooszczędne w małych i średnich przedsiębiorstwach” jest ograniczenie zużycia energii w wyniku realizacji inwestycji w zakresie efektywności energetycznej i zastosowania odnawialnych źródeł energii w sektorze małych i średnich przedsiębiorstw. W rezultacie realizacji programu zostanie osiągnięta oszczędność energii 150 000 MWh/rok. Budżet programu NFOŚiGW wynosi 60 mln zł dotacji.

W obecnym kształcie program priorytetowy NFOŚiGW przewiduje wsparcie jedynie w formie dotacji na częściowe spłaty kapitału kredytów bankowych.

W ramach obecnie funkcjonującego programu PolSEFF udzielana jest pomoc w formie zarówno dopłat do kredytów, jak i dopłat do rat leasingowych (premię inwestycyjnych).

Według aktualnych danych zostało zrealizowanych 1585 projektów⁵⁾, w tym:

- 1018 projektów (64,2%) zostało zrealizowanych przy wykorzystaniu leasingu,
- 567 projektów (35,8%) przy wykorzystaniu kredytu.

Oszczędność energii pierwotnej wynosi ok. 370 tys. MWh, w tym jako efekt uzyskany z realizacji przedsięwzięć przy wykorzystaniu leasingu – 272 tys. MWh, przy

⁵⁾ Wyplacone premie inwestycyjne w przypadku leasingu stanowiły 8,7 mln euro, w przypadku kredytu 8,5 mln euro.

wykorzystaniu kredytu 98 tys. MWh. Ograniczenie emisji CO₂ wynosi 80 tys. ton, w tym jako efekt uzyskany z realizacji przedsięwzięć przy wykorzystaniu leasingu – 51 tys. ton, przy wykorzystaniu kredytu 29 tys. ton.

Podkreślić należy, że istotnym czynnikiem wpływającym na sukces programu PolSEFF okazał się dostęp do finansowania inwestycji małych i średnich przedsiębiorców, zarówno za pomocą leasingu, jak i kredytu.

Instrument dopłat do opłat leasingowych, podobnie jak w przypadku obecnego programu PolSEFF, mógłby być wykorzystywany zarówno do finansowania inwestycji z listy LEME⁶⁾, jak również pozostałych inwestycji. Instrument ten będzie stosowany np. do przedsięwzięć polegających na zakupie konkretnego urządzenia grzewczego (m.in. kotła, nagrzewnic, wymienników ciepła), urządzenia chłodzącego, systemu sterowania i zarządzania energią.

W pierwszym okresie stosowania dopłat do opłat leasingowych wykorzystywane będą środki NFOŚiGW zaplanowane na lata 2013–2017 w budżecie programu priorytetowego „Inwestycje energooszczędne w małych i średnich przedsiębiorstwach”. Całkowita kwota alokacji 60 mln zł, w przypadku wprowadzenia dodatkowego komponentu, jakim są dopłaty do opłat leasingowych, zostanie podzielona na dwa instrumenty: (1) dotacje na częściowe spłaty kapitału kredytów bankowych oraz (2) dopłaty do opłat leasingowych.

Dopłaty do opłat leasingowych (premie inwestycyjne do leasingu) w ramach programu PolSEFF zastosowane zostały po raz pierwszy w Polsce, dlatego nie można dokonać porównania międzynarodowego stosowania instrumentu w innych państwach. Ponieważ program cieszył się bardzo dużym zainteresowaniem, z polskiego doświadczenia skorzystały inne kraje, wprowadzając dopłaty do opłat leasingowych w swoich programach, tj. w:

- CEEP (Caucasus Energy Efficiency Programme) – Armenia, Gruzja, Azerbejdżan,
- USEFF (Ukraine Sustainable Energy Finance Facility) – Ukraina,
- WebSEFF2 – Western Balkans – Serbia, Bośnia i Hercegowina, Chorwacja, Macedonia,
- RuSEFF – Rosja,
- Roseff for banks through affiliated leasing companies – Rumunia.

⁶⁾ Lista LEME (Lista zakwalifikowanych materiałów i urządzeń) – prezentuje w jednym miejscu większość dostępnych obecnie energooszczędnych technologii, które można zastosować w małym lub średnim przedsiębiorstwie.

Stosowanie instrumentu finansowego, jakim są dopłaty do opłat leasingowych, będzie finansowane z przychodów NFOŚiGW wynikających z art. 401 ustawy – Prawo ochrony środowiska.

Zmiany w art. 411 przewidują również, aby przy wyborze banków, które będą zainteresowane udostępnianiem środków finansowych przez NFOŚiGW i WFOŚiGW, fundusze te stosowały procedury zapewniające poszanowanie zasady przejrzystości i równego traktowania banków oraz zawarcie umowy z każdym bankiem spełniającym obiektywne, proporcjonalne i niedyskryminacyjne warunki określone w tych procedurach. Aby zapewnić szeroki dostęp banków do systemu dystrybucji środków publicznych przeznaczonych na finansowanie inwestycji proekologicznych, w projekcie zrezygnowano z utrzymywania kryteriów określonych w ust. 10b i zaproponowano wykreślenie tego przepisu. Obecnie art. 411 ust. 10b ustawy – Prawo ochrony środowiska zezwala na zawieranie umów dotyczących udostępniania środków tym bankom, które posiadają fundusze własne nie niższe niż 5 mln euro (1 mln euro w przypadku banków spółdzielczych) oraz działają na obszarze co najmniej 3 województw. Proponowane przepisy powodują, że każdy bank – niezależnie od jego wielkości, obrotów czy zakresu terytorialnego – spełniający obiektywne, proporcjonalne i niedyskryminacyjne warunki określone w procedurach funduszy ochrony środowiska i gospodarki wodnej, będzie miał prawo do uczestnictwa w dystrybucji środków tych funduszy (środków publicznych) przeznaczonych na cele ekologiczne.

Przewiduje się przepis przejściowy, który ma na celu zagwarantowanie stosowania przepisów dotychczasowych (tj. art. 411 ust. 10a–10e w brzmieniu dotychczasowym) do umów z bankami dotyczących instrumentów dopłatowych, zawartych przed dniem wejścia w życie projektowanej ustawy, oraz do spraw wyboru banków zainteresowanych zawarciem takich umów, rozpoczętych i niezakończonych przed dniem wejścia w życie projektowanej ustawy.

11. Zmiana w ustawie z dnia 6 września 2001 r. o dostępie do informacji publicznej (art. 12 projektowanej ustawy)

Doprecyzowanie ustawy o dostępie do informacji publicznej (dodanie tiret trzeciego w art. 6 ust. 1 pkt 4 lit. a) przyczyni się do wyeliminowania ewentualnych wątpliwości dotyczących uznawania orzeczeń sądów i trybunałów za informację publiczną. Dostępność orzeczeń przyczyni się do zapewnienia transparentności działania sądów

i trybunałów oraz pozytywnie wpłynie na merytoryczny poziom wydawanych przez nie rozstrzygnięć, a także na poprawę stanu świadomości prawnej i pewność obrotu prawnego. Udostępnianie orzeczeń sądów i trybunałów będzie następować na zasadach i w trybie przewidzianych w ustawie z dnia 6 września 2001 r. o dostępie do informacji publicznej oraz innych ustaw odmiennie określających zasady i tryb dostępu do informacji publicznej.

12. Zmiany w ustawie z dnia 18 września 2001 r. o podpisie elektronicznym (art. 13 projektu ustawy)

1) umożliwienie złożenia potwierdzenia zapoznania się z warunkami korzystania z certyfikatu w formie dokumentu elektronicznego

Podmiot świadczący usługi certyfikacyjne, wydając certyfikaty, jest obowiązany uzyskać pisemne potwierdzenie zapoznania się z informacją o warunkach użycia certyfikatu, w tym o systemie dobrowolnej rejestracji podmiotów kwalifikowanych, przed zawarciem umowy dotyczącej wydawania certyfikatu. Obecna regulacja w sposób nadmiarowy nakłada obowiązki zarówno na wystawców certyfikatów kwalifikowanych, jak i niekwalifikowanych. Zawarcie umowy w odniesieniu do certyfikatów niekwalifikowanych powinno być realizowane na zasadzie dobrowolności. Certyfikaty zwykle mogą być świadczone jako usługa komercyjna z wyraźnym określeniem wzajemnych praw i obowiązków stron, chociaż częstokroć są wydawane jako usługa gratisowa.

Proponowana zmiana art. 14 ust. 5 umożliwi złożenie potwierdzenia zapoznania się z warunkami korzystania z certyfikatu na piśmie lub w postaci elektronicznej dostarczonej za pomocą środków komunikacji elektronicznej. Propozycja usuwa anachroniczne przepisy, które powodowały dotychczas stosowanie pisemnych potwierdzeń w obszarze usług certyfikacyjnych, czyli technik, które same miały posłużyć zastąpieniu komunikacji przy użyciu pisma.

2) ograniczenie wymogu formy pisemnej umowy przy usługach certyfikacyjnych

Zmiana art. 16 ma na celu ograniczenie wymogu formy pisemnej umowy tylko do tych usług certyfikacyjnych, które polegają na wydawaniu certyfikatów, oraz rezygnację z rygoru nieważności umowy. Obecnie umowa o świadczenie usług certyfikacyjnych powinna być sporządzona w formie pisemnej pod rygorem nieważności. Wymóg formy pisemnej pod rygorem nieważności dla zawierania umów o wszelkie usługi

certyfikacyjne jest zbyt szeroki. Oznacza w szczególności, że dla zakupu usługi znakowania czasem konieczne jest pod rygorem nieważności zawarcie umowy w formie pisemnej. Forma pisemna musi być zachowana także przy użyciu kwalifikowanego podpisu elektronicznego. Przepis ogranicza możliwość zakupu online tego rodzaju usług przez osoby nieposiadające bezpiecznego podpisu elektronicznego, a osoby nieposiadające własnego podpisu elektronicznego także powinny mieć łatwość w skorzystaniu ze znakowania czasem, np. na potrzeby konserwacji mocy dowodowej dokumentów podpisanych przez posiadające podpis osoby trzecie. Nakładanie wymogu formy pisemnej na zakup usługi znakowania czasem czy usługi wydawania certyfikatów innych niż kwalifikowane może zniechęcać również do świadczenia tego rodzaju usług, gdyby miały mieć charakter nieodpłatny. Umowy tego rodzaju mogą i powinny być zawierane na odległość w sposób odformalizowany drogą elektroniczną. Tym bardziej zastrzeżenie rygору nieważności jest w tym przypadku nadmiarowe. Sankcja nieważności w tych przypadkach wydaje się zbyt dotkliwa i godząca zwłaszcza w odbiorców usług certyfikacyjnych.

3) umożliwienie podmiotom kwalifikowanym złożenia wniosków wraz z załącznikami w formie elektronicznej

Zgodnie z obowiązującym art. 24 wniosek o wpis do rejestru kwalifikowanych podmiotów świadczących usługi certyfikacyjne powinien być złożony w formie papierowej. Do wniosku dołączane są bardzo obszerne załączniki, na przykład dotyczące określenia polityki certyfikacji, zgodnie z którą będą tworzone i stosowane kwalifikowane certyfikaty, wskazania technicznych i organizacyjnych możliwości wykonywania usług, określenia sposobu zapobiegania ujawnianiu informacji itp. Elektronizacji powinien podlegać opcjonalnie zarówno wniosek, jak i wszelkie jego załączniki. Wynika to z art. 8 dyrektywy o usługach na rynku wewnętrznym, który stanowi, że: „Państwa członkowskie zapewniają, aby wszelkie procedury i formalności dotyczące podejmowania i prowadzenia działalności usługowej były łatwe do wypełnienia na odległość oraz drogą elektroniczną, poprzez odpowiedni pojedynczy punkt kontaktowy i w odpowiednich właściwych organach”. Wszelkie czynności związane z prowadzeniem działalności usługowej w zakresie usług certyfikacyjnych powinny być zatem możliwe do realizacji według wyboru usługodawcy drogą elektroniczną lub w formie tradycyjnej. Zmiana art. 24 ust. 1 umożliwi złożenie wniosku o wpis do rejestru kwalifikowanych podmiotów świadczących usługi

certyfikacyjne wraz z załącznikami, według wyboru wnioskodawcy, pismem wniesionym do urzędu, w tym przesłanym pocztą lub drogą elektroniczną za pośrednictwem elektronicznej skrzynki podawczej lub pojedynczego punktu kontaktowego. Złożenie wniosku wraz z załącznikami drogą elektroniczną musi zostać dokonane z zapewnieniem integralności i autentyczności pochodzenia. Oznacza to między innymi, że w odniesieniu do załączników wniosku konieczne będzie zapewnienie niezbędnych wymogów bezpieczeństwa w zakresie zapewnienia poufności ich przekazywania, w szczególności w odniesieniu do żądań wygenerowania zaświadczeń certyfikacyjnych. Rozwiązanie to pozwoli na ograniczenie kosztów związanych ze złożeniem w postaci papierowej obszernego wniosku o wpis do rejestru kwalifikowanych podmiotów świadczących usługi certyfikacyjne.

Obecnie podmioty składające wnioski o wpis do rejestru kwalifikowanych podmiotów świadczących usługi certyfikacyjne oraz podmioty składające wnioski o zmianę wpisu zobowiązane są dostarczać zaświadczenie o niekaralności. W celu zmniejszenia obciążeń administracyjnych proponuje się wprowadzenie w art. 24 ust. 2 pkt 6 możliwości złożenia oświadczenia o niekaralności. Zgodnie z projektem (art. 24 ust. 2a) oświadczenie składa się pod rygorem odpowiedzialności za składanie fałszywych zeznań analogicznie do zmian wprowadzonych ustawą z dnia 25 marca 2011 r. o ograniczaniu barier administracyjnych dla przedsiębiorców.

4) wydłużenie terminów na zgłaszanie zmian przez podmiot kwalifikowany

Zgodnie z art. 28 ust. 1 kwalifikowany podmiot świadczący usługi certyfikacyjne jest obowiązany zawiadamiać niezwłocznie, nie później niż w terminie 7 dni od zmiany stanu faktycznego lub prawnego, ministra właściwego do spraw gospodarki o każdej zmianie danych zawartych we wniosku o wpis do rejestru kwalifikowanych podmiotów świadczących usługi certyfikacyjne. Wiele zmian wymaga potwierdzenia ich odpowiednim wpisem do Krajowego Rejestru Sądowego, którego uzyskanie w terminie 7 dni nie jest możliwe. Proponowana zmiana w zakresie art. 28 ust. 1 ustawy o podpisie elektronicznym wprowadza wydłużenie terminu zgłaszania do rejestru prowadzonego przez Ministra Gospodarki zmian stanu faktycznego lub prawnego z 7 do 14 dni, a także dopuszcza możliwość wcześniejszego zawiadomienia o zmianach, jednak nie wcześniej niż na 14 dni przed ich zaistnieniem. Takie rozwiązanie daje przedsiębiorcy większą możliwość wyboru terminu.

13. Zmiany w ustawie z dnia 21 czerwca 2002 r. o materiałach wybuchowych przeznaczonych do użytku cywilnego (art. 14 projektu ustawy)

Wprowadzenie jednoznacznych zasad przewidujących, że uzyskanie pozwolenia na nabywanie, przechowywanie lub używanie materiałów wybuchowych przeznaczonych do użytku cywilnego przez przedsiębiorcę wyłącza obowiązek uzyskania pozwolenia w zakresie tych materiałów przez podmiot wykonujący w zakresie swojej działalności zawodowej czynności powierzone mu w ruchu zakładu górniczego przez tego przedsiębiorcę, a uzyskanie pozwolenia na nabywanie, przechowywanie lub używanie materiałów wybuchowych przeznaczonych do użytku cywilnego przez podmiot wykonujący w zakresie swojej działalności zawodowej czynności powierzone mu w ruchu zakładu górniczego przez przedsiębiorcę wyłącza obowiązek uzyskania pozwolenia w zakresie tych materiałów przez przedsiębiorcę, u którego ten podmiot będzie wykonywał czynności.

Istniejący stan prawny w sposób nieuzasadniony może dublować rozstrzygnięcia administracyjne, powodując opóźnienia w zakresie realizacji zadań geologicznych i górniczych. Propozycja nie osłabi jednocześnie instrumentów nadzoru i kontroli ze strony organów nadzoru górniczego, które są właściwe do wydawania takich pozwoleń. Zmiany skorelowane są ze zmianą w zakresie ustawy – Prawo geologiczne i górnicze.

14. Zmiany w art. 15, art. 17 i art. 27 projektowanej ustawy

Zmiany polegają na wykreśleniu delegacji ustawowych w:

- ustawie z dnia 12 grudnia 2003 r. o ogólnym bezpieczeństwie produktów (art. 33 ust. 4),
- ustawie z dnia 30 sierpnia 2002 r. o systemie oceny zgodności (art. 43a ust. 9),
- ustawie z dnia 20 maja 2010 r. o wyrobach medycznych (art. 68 ust. 6),

zobowiązujących Radę Ministrów oraz Ministra Finansów do wydania rozporządzeń uszczegóławiających zasady postępowania Służby Celnej oraz organów wyspecjalizowanych, określone w rozporządzeniu Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 765/2008 z dnia 9 lipca 2008 r. ustanawiającym wymagania w zakresie akredytacji i nadzoru rynku odnoszące się do warunków wprowadzania produktów do obrotu i uchylającym rozporządzenie (EWG) nr 339/93 (Dz. Urz. UE L 218 z 13.08.2008, str. 30).

Rozporządzenie nr 765/2008 stosowane jest przez Służbę Celną oraz organy nadzoru rynku bezpośrednio. Polityka stosowania tego rozporządzenia wskazuje, że

uregulowanie zasad współpracy między organami uczestniczącymi w systemie nadzoru rynku powinno nastąpić w formie porozumień wielostronnych lub dwustronnych. Idea uregulowania zasad współpracy między organami uczestniczącymi w systemie nadzoru rynku w formie porozumień znajduje również odzwierciedlenie w wytycznych Komisji Europejskiej dotyczących kontroli przywozu w zakresie bezpieczeństwa i zgodności produktów. Ponadto kompletność systemu stworzonego rozporządzeniem i obowiązującymi już krajowymi przepisami oraz zbyt szeroki zakres wytycznych zawartych w upoważnieniach powodują, iż dalsze utrzymywanie tych delegacji jest niecelowe. Proponowane rozwiązanie pozytywnie wpłynie na skuteczność wykonywania obowiązków przez organy zawierające porozumienie, zwłaszcza przez zapewnienie elastycznego i sprawnego dostosowania zadań określonych w porozumieniu do oczekiwań przedsiębiorców, a także zmieniających się warunków prawnych czy technologicznych.

Przyjęcie formy porozumienia w miejsce rozporządzeń umożliwi szybką reakcję i aneksowanie lub zmianę porozumienia w razie zaistnienia takiej konieczności. Ponadto uproszczenie procedur, które nie mogą zostać wskazane w rozporządzeniu, a zostaną określone w porozumieniu, będzie miało wpływ na ułatwienie obrotu gospodarczego z zagranicą, przez sprawne, szybkie i adekwatne do sytuacji reakcje właściwych organów, a tym samym na podejmowanie stosownych działań wobec towarów stanowiących zagrożenie rynku unijnego, z jednoczesnym przyspieszeniem obsługi i wsparciem dla przedsiębiorców prowadzących swoją działalność w sposób zgodny z prawem. Rozwiązanie będzie dotyczyło całości obrotu towarowego z zagranicą, dokonywanego zarówno z wykorzystaniem transportu lądowego, jak i morskiego czy lotniczego.

15. Zmiany w ustawie z dnia 27 sierpnia 2003 r. o weterynaryjnej kontroli granicznej (art. 16 projektu ustawy) zostały omówione przy zmianach w art. 10 projektu ustawy.

16. Zmiany w ustawie z dnia 12 grudnia 2003 r. o ogólnym bezpieczeństwie produktów (art. 17 projektu ustawy) zostały omówione przy zmianach w art. 15 projektu ustawy.

17. Zmiany w ustawie z dnia 18 grudnia 2003 r. o ochronie roślin (art. 18 projektu ustawy)

1) umożliwienie podmiotom upoważnionym przez wojewódzkiego inspektora ochrony roślin i nasiennictwa samodzielnego wystawiania paszportów roślin

Zgodnie z przepisami art. 2 pkt 6 ustawy z dnia 18 grudnia 2003 r. o ochronie roślin paszport roślin jest etykietą dołączoną do roślin, produktów roślinnych lub przedmiotów, poświadczającą, że spełniają one wymagania zdrowotności określone w ustawie. Stosownie do przepisów art. 16 ust. 2 ww. ustawy paszporty roślin są wydawane przez wojewódzkiego inspektora ochrony roślin i nasiennictwa. Przepisy art. 16 ust. 15 ww. ustawy umożliwiają przy tym wojewódzkiemu inspektorowi upoważnianie innych podmiotów do wypełniania formularzy paszportów roślin.

Wskazane wyżej krajowe regulacje dotyczące wydawania paszportów roślin stanowią implementację postanowień dyrektywy Rady 2000/29/WE z dnia 8 maja 2000 r. w sprawie środków ochronnych przed wprowadzeniem do Wspólnoty organizmów szkodliwych dla roślin lub produktów roślinnych i przed ich rozprzestrzenianiem się we Wspólnocie (Dz. Urz. UE L 169 z 10.07.2000, str. 1, z późn. zm.; Dz. Urz. UE Polskie wydanie specjalne, rozdz. 3, t. 29, str. 258, z późn. zm.) oraz dyrektywy Komisji 92/105/EWG z dnia 3 grudnia 1992 r. ustanawiającej stopień normalizacji w odniesieniu do „paszportów” roślin używanych przy przemieszczaniu niektórych roślin, produktów roślinnych i innych przedmiotów w obrębie Wspólnoty i ustanawiającej szczegółowe procedury dotyczące wydawania takich „paszportów” roślin oraz warunki i szczegółowe procedury dotyczące ich wymiany (Dz. Urz. WE L 4 z 08.01.1993, str. 22, z późn. zm.; Dz. Urz. UE Polskie wydanie specjalne, rozdz. 3, t. 13, str. 333, z późn. zm.).

Zgodnie z przepisami art. 16 ust. 2 ww. ustawy z dnia 18 grudnia 2003 r. o ochronie roślin, paszport roślin wydaje się na formularzach udostępnianych przez Głównego Inspektora Ochrony Roślin i Nasiennictwa. Stawki opłat za wydanie formularza paszportu roślin określają przepisy wykonawcze wydane na podstawie art. 104 ww. ustawy. Ponadto upoważniony podmiot musi każdorazowo zwracać się do wojewódzkiego inspektora o wydanie takich formularzy, co stanowi dla niego dodatkowe obciążenie i utrudnienie, w szczególności przy realizacji pilnych zamówień. Rozwiązanie takie, jako stwarzające nadmierne obciążenia, było kwestionowane przez przedsiębiorców zainteresowanych samodzielnym wypełnianiem paszportów roślin. Zakup formularzy jest kosztowny, a prawidłowe ich wypełnienie za pomocą drukarki jest bardzo skomplikowane i czasochłonne. W związku z powyższym proponuje się

określenie minimalnych wymagań, jakie powinien spełniać paszport roślin (takich jak wymiary), tak aby upoważnieni przedsiębiorcy mogli samodzielnie wystawiać paszporty i drukować je np. na opakowaniach roślin. Pozwoli to na uproszczenie całego procesu i zminimalizowanie kosztów ponoszonych przez producentów materiału roślinnego.

Jednocześnie proponuje się zachowanie w art. 103 i art. 104 ustawy o ochronie roślin możliwości sprzedaży pustych formularzy paszportów roślin przez Państwową Inspekcję Ochrony Roślin i Nasiennictwa. Ponieważ Inspekcja zamawia formularze paszportów roślin w dużych ilościach, koszty jednostkowe formularza sprzedawanego przez inspekcję mogą być niższe od kosztów zamówienia takich formularzy w drukarni, w przypadku zamawiania ich niewielkiej liczby.

W związku z powyższym proponuje się, aby w art. 16 ust. 2 ww. ustawy usunięta została regulacja, zgodnie z którą paszport roślin wydaje się na formularzach udostępnianych przez Głównego Inspektora.

Z kolei w art. 16 ust. 4 ww. ustawy proponuje się natomiast doprecyzowanie, że paszporty roślin mogą być wydawane dla roślin poddanych wcześniej kontroli zdrowotności przez wojewódzkiego inspektora ochrony roślin i nasiennictwa. Jest to zgodne z dotychczasową interpretacją przepisu i praktyką, jednak ze względu na przekazywanie uprawnień do wydawania paszportów roślin upoważnionym podmiotom właściwe jest doprecyzowanie przepisu.

Aby umożliwić przedsiębiorcom drukowanie paszportów roślin bezpośrednio na opakowaniu roślin, produktów roślinnych lub przedmiotów lub umieszczanie paszportów roślin na etykiecie handlowej, w jaką zaopatrują oni te towary, proponuje się zawarcie stosownej normy w art. 16 ust. 9a ww. ustawy.

Ponadto proponuje się zmodyfikowanie brzmienia delegacji dla ministra właściwego do spraw rolnictwa, zawartej w art. 16 ust. 13 ww. ustawy, tak aby pozwalała ona określić wymagania dotyczące wymiarów, formy i materiału, z jakiego powinny być wykonane paszporty roślin, oraz sposobu ich wypełnienia. Ponieważ sprawy te regulowały do tej pory częściowo przepisy art. 16 ust. 11 ww. ustawy, proponuje się ich uchylenie. Przeniesienie powyższych regulacji z ustawy do przepisów wykonawczych zapewni ich większą elastyczność.

Ponadto przepisom art. 16 ust. 15 ww. ustawy powinno zostać nadane nowe brzmienie stanowiące, że wojewódzki inspektor właściwy ze względu na miejsce prowadzenia

uprawy, wytwarzania, składowania lub przechowywania roślin, produktów roślinnych lub przedmiotów przez podmiot wpisany do rejestru przedsiębiorców może upoważnić ten podmiot, w drodze decyzji, do wydawania w jego imieniu paszportów roślin. Proponuje się, aby upoważnienie do wydawania paszportów roślin mogło być udzielone jedynie podmiotom, które w dniu złożenia wniosku były wpisane do rejestru przedsiębiorców od co najmniej 2 lat, dają rękojmię zgodnego z przepisami wydawania paszportów roślin oraz w okresie 2 lat przed dniem złożenia wniosku nie były karane za naruszenie przepisów o ochronie roślin lub o nasiennictwie. Rozwiązanie takie ma na celu zminimalizowanie ewentualnego ryzyka nieprawidłowości przy wydawaniu paszportów roślin przez upoważnione podmioty. W kolejnych przepisach ww. ustawy proponuje się także uregulowanie odmowy udzielenia upoważnienia do wydawania paszportów roślin oraz cofania takiego upoważnienia, tak aby zapewnić jednolitość postępowania w tym zakresie wojewódzkich inspektorów ochrony roślin i nasiennictwa. Zgodnie z proponowanym brzmieniem art. 16 ust. 18 ww. ustawy, upoważnienie do wydawania paszportów roślin będzie mogło być w każdym czasie odwołane, jeżeli upoważniony podmiot przestanie spełniać warunki niezbędne do udzielenia tego upoważnienia, w tym będzie wydawał paszporty roślin niezgodnie z upoważnieniem wydanym przez wojewódzkiego inspektora (a zatem przestanie dawać rękojmię ich prawidłowego wydawania). Proponuje się także, aby przedsiębiorca, któremu cofnięte zostało upoważnienie, mógł ponownie ubiegać się o jego wydanie po upływie 2 lat od dnia cofnięcia upoważnienia. Przepis ma na celu określenie, po jakim czasie przedsiębiorca, któremu cofnięto upoważnienie, może znów być traktowany jako dający rękojmię właściwego wydawania paszportów roślin. Ponadto przepis będzie działał dyscyplinująco na upoważnionych przedsiębiorców i zniechęcał ich do ewentualnego naruszania przepisów.

Obecnie paszporty roślin są wydawane przez wojewódzkiego inspektora ochrony roślin i nasiennictwa lub przez upoważnione podmioty na formularzach udostępnionych przez wojewódzkiego inspektora. Zapewnia to możliwość sprawowania skutecznego nadzoru nad wydawaniem paszportów roślin na obszarze kraju. Mając na uwadze, że paszporty roślin będą zgodnie z projektowaną ustawą wydawane samodzielnie przez upoważnione podmioty, zasadne jest, aby dokumentowały one ich wydawanie. Należy przypomnieć, że zgodnie z postanowieniami dyrektywy 2000/29/WE z dnia 8 maja 2000 r. „paszport roślin oznacza urzędową etykietę potwierdzającą, że przestrzegane są przepisy

niniejszej dyrektywy w zakresie norm fitosanitarnych”. A zatem konieczne jest sprawowanie przez wojewódzkiego inspektora skutecznego nadzoru nad ich wydawaniem, co bez prowadzenia przez upoważnione podmioty dokumentacji dotyczącej wydanych paszportów (obejmującej co najmniej informacje, o których mowa w art. 16 ust. 6 pkt 5–7 ustawy o ochronie roślin) byłoby w praktyce niemożliwe. Ponadto brak takiej dokumentacji stwarzałby ryzyko fałszowania paszportów roślin wydawanych przez polskie podmioty – trudno byłoby bowiem określić, czy dany paszport został faktycznie wydany przez upoważniony podmiot, czy też został on podrobiony.

W konsekwencji wprowadzanych zmian w art. 16 ust. 16 pkt 2 ww. ustawy wyrażenie „wypełnianie formularza paszportu roślin” powinno zostać zastąpione wyrażeniem „wydawanie paszportu roślin”. Ust. 19 i 20 ww. ustawy powinny zostać uchylone. Regulują one bowiem zasady postępowania z niewykorzystanymi formularzami paszportów roślin. Tymczasem, po wejściu w życie projektowanej nowelizacji, podmioty upoważnione do samodzielnego wydawania paszportów roślin nie będą musiały korzystać z formularzy udostępnianych przez wojewódzkiego inspektora ochrony roślin i nasiennictwa, a zatem omawiane przepisy staną się bezprzedmiotowe.

Niezależnie od powyższego konieczne jest ograniczenie przypadków, w których możliwe jest udzielanie upoważnień do wydawania paszportów roślin. Ograniczenie to wynika z przepisów UE i dotyczy w szczególności wydawania paszportów zastępczych oraz paszportów roślin dla sadzeniaków ziemniaka. Zgodnie z art. 10 ust. 3 tiret trzecie dyrektywy 2000/29/WE „paszport zastępczy może zostać wystawiony jedynie przez urzędowy organ odpowiedzialny regionu, w którym znajduje się miejsce prowadzenia działalności przez wnioskodawcę”. Natomiast zgodnie z art. 12 dyrektywy Rady 2002/56/WE z dnia 13 czerwca 2002 r. w sprawie obrotu sadzeniakami ziemniaków (Dz. Urz. L 193 z 20.07.2002, str. 60, z późn. zm.; Dz. Urz. UE Polskie wydanie specjalne, rozdz. 3, t. 36, str. 340, z późn. zm.) „Państwa Członkowskie wymagają, by opakowania i kontenery dla sadzeniaków elitarnych i sadzeniaków kwalifikowanych były plombowane urzędowo lub pod nadzorem urzędowym w taki sposób, by nie można było ich otworzyć bez uszkodzenia systemu plombującego lub pozostawienia śladu próby uszkodzenia etykiety urzędowej bądź opakowania.”. W związku z powyższym proponuje się zawarcie w ww. ustawie normy, zgodnie z którą wojewódzki inspektor nie będzie mógł upoważnić podmiotu do wydawania paszportów

zastępczych. Ponadto projektowana ustawa przewiduje udzielenie w art. 16 ust. 15f delegacji dla ministra właściwego do spraw rolnictwa do określenia roślin, produktów roślinnych lub przedmiotów, dla których paszporty roślin nie będą mogły być wydawane przez upoważnione podmioty. Jako przesłankę do realizacji delegacji proponuje się przyjąć ryzyko fitosanitarne stwarzane przez te towary.

Konsekwencją proponowanych zmian są także zmiany art. 15 ust. 1 pkt 1 i art. 79 pkt 5 ww. ustawy. Ich celem jest zapewnienie spójności tekstu ww. ustawy.

Prawidłowe wejście w życie proponowanych wyżej rozwiązań wymaga jednoczesnego wejścia w życie przepisów ustawowych i wykonawczych, realizujących delegacje ustawowe zawarte w art. 16 ust. 13 i ust. 15f ww. ustawy.

2) ograniczenie obowiązku przechowywania paszportu roślin jedynie do ostatecznego nabywcy, zajmującego się zawodowo lub zarobkowo uprawą roślin lub wytwarzaniem produktów roślinnych lub przedmiotów

Zgodnie z przepisami art. 16 ust. 21 ww. ustawy ostateczny nabywca roślin, produktów roślinnych lub przedmiotów jest zobowiązany do przechowywania przez rok od dnia ich nabycia paszportów roślin, w które były one zaopatrzone. A zatem obowiązek ten dotyczy również podmiotów niezajmujących się zawodowo lub zarobkowo produkcją roślinną.

W celu zmniejszenia obciążeń administracyjnych proponuje się ograniczenie opisanego wyżej wymogu jedynie do podmiotów zajmujących się zawodowo lub zarobkowo działalnością związaną z produkcją lub wytwarzaniem materiałów pochodzenia roślinnego. Zmniejszy to obciążenia dla podmiotów zajmujących się taką działalnością tylko amatorsko lub na własne potrzeby. Proponowana zmiana jest zgodna z przepisami UE regulującymi te zagadnienia, a mianowicie postanowieniami art. 12 ust. 2 dyrektywy Rady 2000/29/WE, zgodnie z którym „osoby kupujące rośliny, produkty roślinne lub inne przedmioty, jako końcowi użytkownicy zawodowo związani z produkcją roślin, muszą przechowywać paszport danych roślin przez co najmniej jeden rok i umieszczać odpowiednie zapisy w swoich rejestrach.”.

W związku z powyższym proponuje się, aby art. 16 ust. 21 ww. ustawy został zredagowany w taki sposób, aby obowiązek przechowywania paszportu roślin przez rok od dnia nabycia roślin, produktów roślinnych lub przedmiotów, które były w niego zaopatrzone, dotyczył jedynie ostatecznych nabywców roślin, produktów roślinnych lub

przedmiotów zajmujących się zawodowo lub zarobkowo uprawą roślin lub wytwarzaniem produktów roślinnych lub przedmiotów.

3) ograniczenie obowiązku wprowadzania przez punkty wwozu importowanych z państw trzecich roślin, produktów roślinnych lub przedmiotów wyłącznie do tych roślin, produktów roślinnych lub przedmiotów, które podlegają granicznej kontroli fitosanitarnej

Przepisy art. 21 ust. 1 ww. ustawy nakładają obowiązek wprowadzania na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej roślin, produktów roślinnych i przedmiotów importowanych z państw trzecich jedynie przez wyznaczone punkty wwozu.

Wykaz punktów wwozu określa, w drodze rozporządzenia, na podstawie art. 21 ust. 2 ww. ustawy minister właściwy do spraw rolnictwa w porozumieniu z ministrem właściwym do spraw finansów publicznych oraz ministrem właściwym do spraw transportu. W punktach wwozu muszą przy tym zostać spełnione warunki zapewniające prawidłowy przebieg granicznej kontroli fitosanitarnej importowanych towarów, określone w przepisach wykonawczych wydanych na podstawie art. 24 ust. 11 ww. ustawy, implementujących do prawa polskiego postanowienia dyrektywy Komisji 98/22/WE z dnia 15 kwietnia 1998 r. ustanawiającej minimalne warunki przeprowadzania kontroli zdrowia roślin we Wspólnocie w punktach kontroli innych niż te w miejscu przeznaczenia, dotyczące roślin, produktów roślinnych lub innych przedmiotów przywożonych z państw trzecich (Dz. Urz. WE L 126 z 28.04.1998, str. 26; Dz. Urz. UE Polskie wydanie specjalne, rozdz. 3, t. 23, str. 66). Koszty spełnienia powyższych warunków, wymagających zapewnienia odpowiedniej infrastruktury oraz kadr, powodują, że punkty wwozu zostały ustanowione jedynie na niektórych przejściach granicznych.

Wynikający z obecnych przepisów obowiązek wprowadzania importowanych towarów przez wyznaczone punkty wwozu dotyczy każdego materiału roślinnego, niezależnie od tego, czy podlega on obowiązkowej granicznej kontroli fitosanitarnej. Takie rozwiązanie stanowi utrudnienie dla podmiotów gospodarczych zajmujących się importem towarów roślinnych z państw trzecich (powoduje zwiększenie kosztów transportu takich towarów, ponieważ mogą być one wprowadzane na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej jedynie przez niektóre przejścia graniczne) i nie wynika z postanowień Międzynarodowej Konwencji Ochrony Roślin oraz dyrektywy

2000/29/WE z dnia 8 maja 2000 r. w sprawie środków ochronnych przed wprowadzaniem do Wspólnoty organizmów szkodliwych dla roślin lub produktów roślinnych i przed ich rozprzestrzenianiem się we Wspólnocie (Dz. Urz. WE L 169 z 10.07.2000, str. 1, z późn. zm.; Dz. Urz. UE Polskie wydanie specjalne, rozdz. 3, t. 29, str. 258, z późn. zm.). Artykuł VII ust. 2 lit. d Konwencji stanowi, że ograniczenie importu roślin do określonych punktów wprowadzania może być stosowane wyłącznie do towarów, dla których wymagane są świadectwa fitosanitarne, poddanie ich kontroli lub zabiegom fitosanitarnym. Również dyrektywa 2000/29/WE nie wymaga, aby towary pochodzenia roślinnego niepodlegające obowiązkowi granicznej kontroli fitosanitarnej były wprowadzane na terytorium państw członkowskich z państw trzecich przez wyznaczone punkty wwozu.

Proponuje się zatem ograniczenie opisanego wyżej obowiązku jedynie do towarów podlegających granicznej kontroli fitosanitarnej.

W związku z powyższym art. 21 ust. 1 ww. ustawy powinien otrzymać brzmienie, zgodnie z którym: wprowadzanie bezpośrednio z państw trzecich na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej roślin, produktów roślinnych lub przedmiotów, które przed wprowadzeniem na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej powinny zostać poddane granicznej kontroli fitosanitarnej, w związku z obowiązkiem zaopatrzenia ich w świadectwo fitosanitarne lub inne wymagane dokumenty lub oznakowania, było dozwolone przez wyznaczone punkty wwozu, którymi są: lotnisko w przypadku transportu powietrznego, port w przypadku transportu morskiego lub rzeczno-jezdnego, stacja w przypadku transportu kolejowego oraz urząd celny, na obszarze właściwości którego następuje przekroczenie śródlądowej granicy Rzeczypospolitej Polskiej, w przypadku innego rodzaju transportu.

Aby uniknąć sytuacji, w których rośliny, produkty roślinne lub przedmioty, podlegające obowiązkowi granicznej kontroli fitosanitarnej, będą wprowadzane z państw trzecich przez przejścia graniczne, na których nie zostały ustanowione punkty wwozu, proponuje się dodanie w art. 21 ust. 1b ww. ustawy, zgodnie z którym w przypadku próby wprowadzenia bezpośrednio z państw trzecich na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej roślin, produktów roślinnych lub przedmiotów, podlegających granicznej kontroli fitosanitarnej, poza wyznaczonym punktem wwozu, organ celny nie będzie mógł nadać przesyłce lub partii takich roślin, produktów roślinnych lub przedmiotów

procedury celnej umożliwiającej jej wprowadzenie na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej.

Jednocześnie wskazuje się, że minister właściwy do spraw rolnictwa udostępnia na stronie internetowej wykaz roślin, produktów roślinnych lub przedmiotów, które przed wprowadzeniem na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej muszą zostać poddane granicznej kontroli fitosanitarnej oraz których wprowadzanie na terytorium RP lub do określonych stref chronionych jest zabronione, wraz z odpowiadającą im klasyfikacją towarów według kodów taryfy celnej.

Powyższe zmiany powodują wprowadzenie zmiany także w przepisach art. 24 ust. 2 ww. ustawy. Zmiana ma na celu zapewnienie możliwości przeprowadzenia poza punktem wwozu kontroli fitosanitarnej opakowań drewnianych, które zgodnie z przepisami art. 21 ust. 1a ww. ustawy nie muszą być wprowadzane na obszar Rzeczypospolitej Polskiej przez wyznaczone punkty wwozu, a także roślin, produktów roślinnych niewymagających, w przypadku których nie można ustalić ich tożsamości lub istnieje podejrzenie ich porażenia przez organizmy szkodliwe dla roślin.

18. Zmiany w ustawie z dnia 19 grudnia 2003 r. o organizacji rynków owoców i warzyw, rynku chmielu, rynku suszu paszowego oraz rynków lnu i konopi uprawianych na włókno (art. 19 projektu ustawy)

Obecna procedura składania wniosku o wstępne uznanie grupy producentów owoców i warzyw oraz zatwierdzenie planu dochodzenia do uznania tej grupy za organizację producentów owoców i warzyw wymaga dołączenia do wniosku odpisu z KRS. Jednakże, ze względu na fakt, iż możliwe jest niemal natychmiastowe (on-line) pozyskanie wszelkich danych na temat podmiotu na podstawie numeru KRS, wskazane jest zastąpienie wymogu przedstawiania takiego wypisu przez wymóg podania stosownego numeru.

W art. 4, art. 5, art. 6, art. 9 oraz art. 17 ww. ustawy proponuje się usunięcie wymogu przedstawienia organowi wraz z wnioskiem o wstępne uznanie grupy producentów owoców i warzyw oraz zatwierdzenie planu dochodzenia do uznania tej grupy za organizację producentów owoców i warzyw dokumentu urzędowego potwierdzającego, że wnioskodawca jest osobą prawną, oraz wskazującego organy i osoby uprawnione do reprezentowania wnioskodawcy, wprowadzając jednocześnie wymóg załączenia do wniosku jedynie informacji o numerze wnioskodawcy w Krajowym Rejestrze Sądowym

albo (w przypadku osób fizycznych prowadzących działalność gospodarczą) informacji o numerze NIP – w art. 17 ust. 3. W art. 12 ust. 3 pkt 1 ww. ustawy proponuje się wprowadzenie zmiany, która umożliwi złożenie podmiotowi jakiegokolwiek dokumentu wskazującego organy i osoby uprawnione do reprezentowania tego podmiotu (wnioskodawcy), a nie jak w obecnych przepisach tylko dokumentu urzędowego.

19. Zmiany zaproponowane w ustawie z dnia 11 marca 2004 r. o podatku od towarów i usług (art. 20 projektu ustawy)

1) wydłużenie terminu na rozliczenie VAT w imporcie dla AEO (część tzw. „Pakietu portowego”)

Ustawowym terminem zapłaty podatku VAT z tytułu importu towarów jest – zgodnie z art. 33 ust. 4 ustawy o VAT – termin 10 dni, licząc od dnia powiadomienia przez organ celny o wysokości należności podatkowych. Termin ten jest zbieżny z terminem płatności należności celnych. W innych krajach UE, np. Niemczech czy Holandii, wprowadzono rozgraniczenie terminu płatności należności celnych od podatkowych. Obowiązujące w Polsce przepisy w tym zakresie są jedną z przyczyn kierowania ładunków przez polskich importerów do wyładunku w portach zachodnioeuropejskich, na czym tracą zarówno polskie porty morskie, jak i budżet państwa. Co prawda zgodnie z obowiązującym przepisem art. 33a ustawy o VAT podatnicy korzystający z procedury uproszczonej mogą rozliczyć kwotę podatku należnego z tytułu importu towarów w deklaracji podatkowej składanej za okres, w którym powstał obowiązek podatkowy z tytułu importu tych towarów. Istnieje jednakże szczególna grupa przedsiębiorców, spełniających wysokie standardy dotyczące wypłacalności finansowej, prowadzenia ewidencji handlowych, bezpieczeństwa towarów, ewidencji i systemów informatycznych – tzw. upoważniony podmiot gospodarczy (AEO), który uprawniony jest do realizacji pewnego katalogu korzyści określonych w przepisach prawa unijnego oraz ułatwień w zakresie obsługi wprowadzonych przez Służbę Celną, a nie ma uprawnień podatkowych takich jak podatnicy korzystający z procedury uproszczonej, mimo że trudniej jest uzyskać status AEO. Mając powyższe na uwadze, zasadne jest dodanie ust. 12 do art. 33a ustawy o VAT, który będzie uprawniał podatnika VAT posiadającego status (AEO) w rozumieniu art. 5a rozporządzenia Rady (EWG) nr 2913/92 z dnia 12 października 1992 r. ustanawiającego Wspólnotowy Kodeks Celny, działającego we własnym imieniu i na własną rzecz lub w imieniu i na rzecz

którego zgłoszenie celne składa przedstawiciel bezpośredni w rozumieniu przepisów celnych do rozliczania kwoty podatku należnego z tytułu importu towarów w deklaracji podatkowej składanej za okres, w którym powstał obowiązek podatkowy z tytułu importu tych towarów. Do takiego podatnika będą miały zastosowanie również dotychczasowe przepisy ust. 2–4, 6, 7 oraz 9–11 art. 33a ustawy o VAT, które obowiązują przedsiębiorców korzystających z procedury uproszczonej.

2) zniesienie obowiązku obligatoryjnego uzyskiwania potwierdzenia zgłoszenia rejestracyjnego VAT-R

Podatnicy VAT są obowiązani przed dniem wykonania pierwszej czynności złożyć naczelnikowi urzędu skarbowego zgłoszenie rejestracyjne VAT-R. Naczelnik urzędu skarbowego, zgodnie z art. 96 ust. 4 ustawy o VAT, rejestruje podatnika i potwierdza jego zarejestrowanie (VAT-5) jako „podatnika VAT czynnego” lub jako „podatnika VAT zwolnionego”. Czynność „potwierdzenia rejestracji” podlega opłacie skarbowej w wysokości 170 zł, która powinna być uiszczona przed złożeniem zgłoszenia. Opłata ta jest przychodem właściwej miejscowo gminy. Jednocześnie, zgodnie z art. 96 ust. 13 ustawy o VAT, naczelnik urzędu skarbowego jest obowiązany potwierdzić, na wniosek zainteresowanego, którym może być zarówno podatnik, jak i osoba trzecia mająca interes prawny w złożeniu wniosku, czy podatnik jest zarejestrowany jako podatnik VAT czynny lub zwolniony. Z tego tytułu opłata skarbową wynosi 21 zł.

W obecnym stanie prawnym składanie zgłoszenia rejestracyjnego lub aktualizacyjnego VAT przez przedsiębiorców – osoby fizyczne jest czynnością automatyczną. Wniosek taki może być złożony elektronicznie, wraz z wnioskiem o wpis do Centralnej Ewidencji i Informacji o Działalności Gospodarczej (art. 25 ust. 5a ustawy z dnia 2 lipca 2004 r. o swobodzie działalności gospodarczej). Jednocześnie nie każdy podatnik rozpoczynający działalność gospodarczą potrzebuje potwierdzenia zarejestrowania dla celów VAT. W związku z tym, zgodnie z projektowanym art. 96 ust. 4 ustawy o VAT, naczelnik urzędu skarbowego dokonywać będzie potwierdzenia zarejestrowania podatnika jako „podatnika VAT czynnego” lub jako „podatnika VAT zwolnionego”, wyłącznie na wniosek zainteresowanego. Zniesienie obligatoryjnego potwierdzania zgłoszenia rejestracyjnego dla celów VAT obniży koszty rozpoczynania działalności gospodarczej.

20. Zmiany w ustawie z dnia 19 marca 2004 r. – Prawo celne (art. 21 projektu ustawy) zostały omówione przy zmianach w art. 2 projektu ustawy.

21. Zmiany w ustawie z dnia 29 lipca 2005 r. o zużytym sprzęcie elektrycznym i elektronicznym (art. 22 projektu ustawy)

Wprowadzenie w art. 60 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o zużytym sprzęcie elektrycznym i elektronicznym możliwości dołączenia Głównemu Inspektorowi Ochrony Środowiska informacji o numerze w Krajowym Rejestrze Sądowym, zamiast dostarczenia odpisu z KRS, umożliwi ograniczenie obciążeń administracyjnych. KRS istnieje w postaci elektronicznej, a organ może zweryfikować on-line, czy dany podmiot figuruje w rejestrze. W związku z powyższym uzasadnione jest wprowadzenie powyższej zmiany redukującej obowiązki dla adresatów regulacji.

22. Zmiany w ustawie z dnia 25 sierpnia 2006 r. o bezpieczeństwie żywności i żywienia (art. 23 projektu ustawy) zostały omówione przy zmianach w art. 11 projektu ustawy.

23. Zmiana w ustawie z dnia 22 września 2006 r. o przejrzystości stosunków finansowych pomiędzy organami publicznymi a przedsiębiorcami publicznymi oraz o przejrzystości finansowej niektórych przedsiębiorców (art. 24 projektu ustawy)

Obecnie obowiązujące przepisy regulują sytuację przedsiębiorców publicznych w ten sposób, że przedsiębiorca publiczny, którego przychody netto ze sprzedaży produktów, towarów i materiałów w każdym z kolejnych dwóch lat obrotowych, poprzedzających rok dokonania na ich rzecz przysporzenia ze środków publicznych, nie przekroczyły równowartości 40 mln euro, nie ma obowiązku przekazywania organowi nadzorującemu szczegółowych dokumentów i informacji. W związku z powyższym zasadne byłoby objęcie takim samym wyłączeniem również przedsiębiorców publicznych, którzy nie uzyskali przysporzenia ze środków publicznych w ostatnim roku obrotowym i nie wykorzystywali przysporzenia ze środków publicznych uzyskanych w latach poprzednich. Obecne regulacje w tym zakresie stanowią zbędne obciążenie administracyjne.

Proponuje się wprowadzenie po ust. 4 w art. 4 ww. ustawy ust. 4a–4c, które dają możliwość zwolnienia przedsiębiorców publicznych z corocznego obowiązku informacyjnego składania dokumentów i materiałów dotyczących przysporzeń ze środków publicznych i ich wykorzystania oraz powiązań organizacyjnych

i finansowych z organami publicznymi wraz z innymi informacjami wymaganymi prawem, w sytuacji gdy nie uzyskali przysporzenia ze środków publicznych w ostatnim roku obrotowym i nie wykorzystywali przysporzeń ze środków publicznych uzyskanych w latach poprzednich. Przedsiębiorcy w tym przypadku składaliby oświadczenie o niezyskaniu przysporzeń ze środków publicznych w danym roku obrotowym oraz niewykorzystaniu przysporzeń ze środków publicznych uzyskanych w latach poprzednich. Zgodnie z projektem oświadczenie (ust. 4b art. 4) składałoby się pod rygorem odpowiedzialności za składanie fałszywych zeznań analogicznie do zmian wprowadzonych ustawą z dnia 25 marca 2011 r. o ograniczaniu barier administracyjnych dla przedsiębiorców.

Aby organ nadzorujący mógł sprawdzić, czy zwolniony ze sprawozdawczości podmiot spełnia obowiązek zachowania przejrzystości, zgodnie z ust. 4c taki przedsiębiorca publiczny będzie zobowiązany przedstawić dokumenty i informacje, których zażąda organ.

24. Zmiany w ustawie z dnia 6 grudnia 2008 r. o podatku akcyzowym (art. 25 projektu ustawy)

1) wiążąca informacja akcyzowa

Wiążąca informacja akcyzowa (dalej WIA) umożliwia podmiotom prowadzącym działalność gospodarczą w zakresie wyrobów akcyzowych i samochodów osobowych uzyskanie na ich wniosek od właściwego organu podatkowego wiążącej organy podatkowe informacji w zakresie klasyfikacji taryfowej oraz rodzaju wyrobu akcyzowego.

Przepisy dot. wiążącej informacji akcyzowej zostały umieszczone w dodanym dziale Ia i zawierają uregulowania określające zakres stosowania WIA, jak również wskazanie przypadków, gdy stosuje się wiążącą informację akcyzową o rodzaju wyrobu akcyzowego.

Uregulowano również tryb postępowania w sprawie WIA w szczególności:

- określono, że WIA jest wydawana na wniosek i obejmuje tylko jeden wyrób akcyzowy lub jeden samochód osobowy. Przez określenie, że wniosek obejmuje tylko jeden samochód osobowy, należy rozumieć nie jeden indywidualnie oznaczony pojazd, ale pojazd opisany w taki sposób, który umożliwi jego klasyfikację zgodnie z Nomenklaturą Scaloną. W konsekwencji WIA będzie miała zastosowanie do

- wszystkich pojazdów zgodnych z opisem zawartym w decyzji, w stosunku do podmiotu, do którego decyzja jest skierowana,
- określono zakres danych zawartych we wniosku o wydanie WIA,
  - upoważniono ministra właściwego do spraw finansów publicznych do określenia wzoru tego wniosku,
  - ustalono konsekwencje niespełnienia wymogów dotyczących informacji zawartych we wniosku (pozostawienie bez rozpatrzenia),
  - ustalono tryb pobierania opłat za badania lub analizy, gdy rozpatrzenie wniosku o wydanie WIA wymaga przeprowadzenia tych badań lub analiz, a także wskazano podmioty uprawnione do ich wykonywania,
  - ustalono, że WIA jest wydawana w formie decyzji,
  - określono przypadki, gdy organ odmawia wydania WIA,
  - ustalono, że w sprawach nieuregulowanych do postępowania stosuje się wskazane przepisy Ordynacji podatkowej.

Konsekwencją wprowadzenia przepisów o WIA jest konieczność określenia właściwych organów podatkowych. Z tego tytułu w art. 14 ustawy o podatku akcyzowym dodano nowe jednostki redakcyjne. Organem podatkowym właściwym w sprawach WIA będzie dyrektor izby celnej. Minister właściwy do spraw finansów publicznych zostanie upoważniony do wyznaczenia, w drodze rozporządzenia, dyrektorów izb celnych właściwych w sprawach WIA w I i II instancji.

Przewiduje się przepis przejściowy, który stanowi, że w przypadku gdy wniosek o wydanie WIA dotyczy informacji o rodzaju wyrobu akcyzowego, dla którego wszczęto i nie zakończono postępowania o wydanie interpretacji podatkowej przed wejściem w życie projektowanej ustawy, organ podatkowy wydaje postanowienie o pozostawieniu wniosku bez rozpatrzenia.

2) odstąpienie od obowiązku powiadamiania naczelnika urzędu celnego o formie prowadzonej ewidencji

Zmiany art. 32 ust. 7, art. 53 ust. 6, art. 59 ust. 4, art. 78 ust. 5, art. 80 ust. 3, art. 91 ust. 5, art. 118 ust. 7, art. 131 ust. 2 ustawy z dnia 6 grudnia 2008 r. o podatku akcyzowym, zwanej dalej „ustawą o podatku akcyzowym”, przewidują odstąpienie od obowiązku powiadamiania naczelnika urzędu celnego przez podatników o postaci prowadzonej ewidencji. Celem zmiany jest odformalizowanie działań podatników akcyzy. Przepisy o podatku akcyzowym nakładają na podatników obowiązek

prowadzenia różnych ewidencji. Mogą one być prowadzone w postaci pisemnej lub elektronicznej, a podatnik jest zobligowany do poinformowania naczelnika urzędu celnego o postaci prowadzonej ewidencji. Skutki niedokonania tego powiadomienia mogą być różne, np. w niektórych sytuacjach jest to warunkiem uzyskania zwolnienia od akcyzy, w innych jest to warunek uzyskania określonego zezwolenia. Odstąpienie od obowiązku powiadamiania naczelnika urzędu celnego przez podatników o postaci prowadzonej ewidencji pozwoli na uniknięcie negatywnych skutków braku powiadomienia w tych sytuacjach, w których obecne przepisy takie skutki regulują.

3) zmiany w zakresie dokumentów towarzyszących wysyłce win przez „małych winiarzy”

Proponowana zmiana przepisów, w wyniku której zostanie uchylona regulacja określona w art. 47 ust. 5 ustawy o podatku akcyzowym, ma na celu wyeliminowanie wątpliwości interpretacyjnych występujących na gruncie ustawy o podatku akcyzowym, związanych ze stosowaniem dokumentów towarzyszących, o których mowa w art. 24 ust. 1 lit. a (III) rozporządzenia 436/2009, w przypadku win wysyłanych przez małych winiarzy zgodnie z art. 40 dyrektywy 2008/118/WE.

W przepisach krajowych zawartych w ustawie o podatku akcyzowym nie implementowano postanowień fakultatywnego przepisu art. 40 dyrektywy 2008/118/WE, który przewiduje, że państwa członkowskie mogą zezwolić, aby produkcja win przez małych winiarzy odbywała się w procedurze zawieszenia poboru akcyzy poza składem podatkowym, a przemieszczanie takich win miało miejsce w procedurze zawieszenia poboru akcyzy poza systemem EMCS. W konsekwencji oznacza to, że na terytorium kraju, jeżeli produkcja win przez małych winiarzy odbywa się poza składem podatkowym, a przemieszczanie tych win poza systemem EMCS, to nie ma możliwości stosowania procedury zawieszenia poboru akcyzy (należy zapłacić akcyzę). Jednocześnie jednak ustawa o podatku akcyzowym nałożyła na podmioty dokonujące dostawy wewnątrzspółnotowej lub nabycia wewnątrzspółnotowego ww. win poza procedurą zawieszenia poboru akcyzy obowiązek stosowania dokumentów określonych w rozporządzeniu Komisji nr 884/2001, zastąpionym przez rozporządzenie Komisji nr 436/2009, które powinny towarzyszyć przesyłkom powyższych wyrobów w procedurze zawieszenia poboru akcyzy w przypadku, o którym mowa w art. 40 dyrektywy 2008/118/WE.

Podkreślić należy, że intencją projektodawcy nie jest ograniczenie stosowania obowiązków wynikających z rozporządzenia Komisji nr 436/2009, np. w zakresie stosowania innych dokumentów towarzyszących niż dokumenty, o których mowa w art. 24 ust. 1 lit. a (III). Zgodnie z art. 23 rozporządzenia każda osoba fizyczna lub prawna lub każda grupa osób, której miejsce zamieszkania lub siedziba znajduje się na terytorium celnym UE i która przewozi lub zleca przewóz produktu winiarskiego, musi dopilnować, aby przewóz odbywał się na podstawie dokumentu towarzyszącego. Obowiązek stosowania tego dokumentu jest niezależny od postanowień zawartych w ustawie o podatku akcyzowym.

Jednocześnie, w związku ze skreśleniem ust. 5 w art. 47, należy usunąć również zawarte w ustawie o podatku akcyzowym odesłania do skreślonego przepisu. W tym celu należy nadać nowe brzmienie art. 77 ust. 1 oraz art. 82 ust. 3 pkt 2.

4) ułatwienia w zakresie obrotu olejami opałowymi

Proponowana w art. 89 ust. 8a ustawy o podatku akcyzowym zmiana rozszerza zakres możliwości zastępowania dotychczasowych oświadczeń dotyczących przeznaczenia paliw opałowych oświadczeniami składanymi w okresowej umowie zawartej między sprzedawcą a nabywcą na wszystkie podmioty zajmujące się obrotem paliwami opałowymi.

Celem tej zmiany jest zmniejszenie obciążeń administracyjnych związanych z obrotem olejami opałowymi przez umożliwienie wszystkim podmiotom zastępowania dotychczasowych oświadczeń o przeznaczeniu oleju opałowego na cele opałowe oświadczeniami składanymi w okresowej umowie zawartej między sprzedawcą a nabywcą, że nabywane wyroby są przeznaczone do celów opałowych lub będą sprzedane z przeznaczeniem do celów opałowych, uprawniających do stosowania preferencyjnych stawek akcyzy określonych w ustawie.

W obecnym stanie prawnym taką możliwość przepisy dają tylko nielicznym podmiotom, takim jak np. organy administracji publicznej, jednostki sił zbrojnych czy publiczne szkoły. Niezależnie od oświadczenia złożonego w okresowej umowie, każdorazowa sprzedaż oleju opałowego będzie musiała być udokumentowana fakturą.

Natomiast propozycja zmiany w art. 89 ust. 15 ustawy o podatku akcyzowym polega na redukcji zakresu danych określonych w miesięcznym zestawieniu oświadczeń o przeznaczeniu wyrobów akcyzowych do celów opałowych, które sprzedawca paliw

opałowych sporządza i przekazuje do właściwego naczelnika urzędu celnego, w terminie do 25 dnia miesiąca następującego po miesiącu, w którym dokonano sprzedaży.

Zmiana powinna wpłynąć na zmniejszenie obciążeń administracyjnych związanych z obrotem paliwami opałowymi przez odstąpienie od podania w miesięcznym zestawieniu oświadczeń następujących danych:

- daty złożenia oświadczenia,
- określenia liczby urządzeń grzewczych posiadanych przez nabywców, wynikającej ze złożonych przez nich oświadczeń,
- miejsca (adresu), gdzie znajdują się urządzenia grzewcze wskazane w oświadczeniach.

Zaproponowano także odstąpienie od stosowania obecnych konsekwencji dotyczących stawki akcyzy, w przypadku gdy dany podmiot nie złoży w terminie lub wcale miesięcznego zestawienia oświadczeń dotyczących przeznaczenia paliw płynnych. Obecne regulacje w tym zakresie wymagają zmiany, gdyż są uznawane za niewspółmiernie rygorystyczne w stosunku do charakteru przewinienia (znaczne skutki finansowe możliwe nawet w przypadku zaledwie kilkudniowego opóźnienia w złożeniu zestawienia). Zmiany dokonane byłyby w art. 89 ust. 16 ustawy o podatku akcyzowym. Rozwiązanie to nie osłabi systemu kontroli faktycznego wykorzystywania przez podmioty paliw opałowych i nie wpłynie negatywnie na poziom bezpieczeństwa obrotu paliwami opałowymi. Podmioty obracające olejem opałowym nadal będą miały obowiązek składania w terminie miesięcznych zestawień oświadczeń o przeznaczeniu paliw opałowych do celów opałowych. Niedotrzymanie tego terminu będzie bowiem rodziło podobne konsekwencje jak niezłożenie w terminie deklaracji podatkowej czy też wymaganej przepisami prawa podatkowego informacji podatkowej.

5) zwrot podatku akcyzowego

W obecnie obowiązującym art. 107 ust. 1 ustawy o podatku akcyzowym prawo do ubiegania się o zwrot akcyzy przysługuje podmiotowi, który uzyskał prawo rozporządzania samochodem osobowym jak właściciel i który dokonuje dostawy wewnątrzwspólnotowej albo eksportu niezarejestrowanego wcześniej na terytorium kraju zgodnie z przepisami o ruchu drogowym samochodu osobowego, od którego akcyza została zapłacona na terytorium kraju lub w imieniu którego ta dostawa albo eksport są realizowane.

Podmiot ten, aby uzyskać zwrot akcyzy, musi złożyć wniosek do właściwego naczelnika urzędu celnego w terminie roku od dnia dokonania dostawy wewnątrzwspólnotowej albo eksportu tego samochodu osobowego. Na podstawie jednak obecnego brzmienia przedmiotowego przepisu powstają wątpliwości, czy warunek „niezarejestrowania wcześniej na terytorium kraju zgodnie z przepisami o ruchu drogowym samochodu osobowego” dotyczy tylko samochodu osobowego eksportowanego, czy też również dostarczanego wewnątrzwspólnotowo.

Celem proponowanej nowelizacji jest zatem potrzeba doprecyzowania zasad zwrotu podatku akcyzowego w sytuacji dokonania dostawy wewnątrzwspólnotowej lub eksportu samochodów osobowych, wcześniej niezarejestrowanych na terytorium kraju.

Zgodnie z nowym brzmieniem przepisu art. 107 ust. 1 ustawy o podatku akcyzowym podmiot, który nabył prawo rozporządzania samochodem osobowym jak właściciel, który to samochód w momencie dokonania dostawy wewnątrzwspólnotowej albo eksportu był niezarejestrowany na terytorium kraju zgodnie z przepisami o ruchu drogowym i od którego akcyza została zapłacona na terytorium kraju, może ubiegać się o zwrot akcyzy.

6) umożliwienie wydania znaków akcyzy producentom wina będącym rolnikami

Obowiązujący art. 116 ust. 1 określa, że obowiązek oznaczania wyrobów akcyzowych znakami akcyzy ciąży na wymienionych w nim podmiotach zarejestrowanych do podatku akcyzowego zgodnie z art. 16 ustawy o podatku akcyzowym.

Uchwalona dnia 12 maja 2011 r. ustawa o wyrobie i rozlewie wyrobów winiarskich, obrocie tymi wyrobami i organizacji rynku wina (Dz. U. Nr 120, poz. 690, z późn. zm.) w art. 95 zmienia art. 3 ustawy z dnia 2 lipca 2004 r. o swobodzie działalności gospodarczej (Dz. U. z 2010 r. Nr 220, poz. 1447, z późn. zm.), wskazując, że przepisów ustawy z dnia 2 lipca 2004 r. o swobodzie działalności gospodarczej nie stosuje się do wyrobu wina przez producentów będących rolnikami wyrabiającymi mniej niż 100 hektolitrów wina w ciągu roku gospodarczego, o których mowa w art. 17 ust. 3 ustawy z dnia 12 maja 2011 r. o wyrobie i rozlewie wyrobów winiarskich, obrocie tymi wyrobami i organizacji rynku wina.

Powyższa zmiana skutkuje tym, że część producentów rolnych, o których mowa powyżej, nie rejestruje się do podatku akcyzowego, z uwagi na to, że obowiązek ten zgodnie z przepisem art. 16 ustawy o podatku akcyzowym ciąży jedynie na podmiotach prowadzących działalność gospodarczą. Z uwagi jednak na fakt, że podmioty te

produkuje wino, które podlega obowiązkowi oznaczania znakami akcyzy, niezbędne jest, aby mogły otrzymać znaki akcyzy. W celu rozwiązania powyższej kwestii zaproponowano przepis art. 116 ust. 1b.

Należy zaznaczyć, że dotychczas podmioty te obowiązane były do oznaczania wyrobów akcyzowych znakami akcyzy na podstawie art. 116 ust. 1 pkt 5 ustawy o podatku akcyzowym.

Opisywana zmiana skutkuje również potrzebą wprowadzenia zmiany art. 125 ustawy o podatku akcyzowym, który określa podmioty, które mogą otrzymać podatkowe znaki akcyzy.

25. Zmiany w ustawie z dnia 27 sierpnia 2009 r. o Służbie Celnej (art. 26 projektu ustawy) zostały omówione przy zmianach w art. 10 projektu ustawy.

26. Zmiana w ustawie z dnia 12 maja 2011 r. o kredycie konsumenckim (art. 28 projektu ustawy)

Art. 4 ust. 1 pkt 2 i art. 4 ust. 4 ustawy z dnia 12 maja 2011 r. o kredycie konsumenckim implementują przepis art. 2 ust. 2 pkt d dyrektywy 2008/48/WE w sprawie umów o kredyt konsumencki. Zgodnie z powoływanym przepisem dyrektywy, jej przepisy nie mają zastosowania do umów leasingu, jeżeli umowa nie przewiduje „obowiązku nabycia przedmiotu umowy”. Tymczasem w art. 4 ust. 1 pkt 2 i art. 4 ust. 4 tej ustawy posłużono się sformułowaniem „jeżeli umowa nie przewiduje obowiązku przeniesienia własności przedmiotu umowy na konsumenta”. Wykorzystanie sformułowania „przeniesienie własności przedmiotu umowy” podyktowane było dążeniem do zapewnienia spójności z terminologią przyjętą w polskim systemie prawnym przy pełnym odzwierciedleniu przepisów dyrektywy. Jednak wywołało wątpliwości, na której stronie umowy taki obowiązek miałby spoczywać. W konsekwencji pojawiły się wątpliwości odnośnie do katalogu usług leasingowych, które powinny podlegać regulacjom wynikającym z ustawy o kredycie konsumenckim. W celu rozstrzygnięcia sygnalizowanych przez środowisko leasingodawców wątpliwości proponuje się zmianę przepisów odzwierciedlającą sformułowanie przyjęte w dyrektywie. Przedmiotowa zmiana przyczyni się do większej pewności prawnej umów leasingu konsumenckiego, co powinno przełożyć się na szerszą ofertę tych usług ze strony leasingodawców.

27. Zmiany w ustawie z dnia 9 czerwca 2011 r. – Prawo geologiczne i górnicze (art. 29 projektu ustawy)

1) ułatwienia w zakresie wykonywania wkopów oraz otworów wiertniczych o głębokości 30 m w celu wykonywania ujęć wód podziemnych na potrzeby poboru wód podziemnych w ilości nieprzekraczającej 5 m³ na dobę

Propozycja polega na uzupełnieniu katalogu przypadków, do których ustawa z dnia 9 czerwca 2011 r., zwana dalej „ustawą – Prawo geologiczne i górnicze”, nie ma zastosowania, oraz katalogu przypadków, w których projekt robót nie wymaga zatwierdzenia, o wykonywanie wkopów oraz otworów wiertniczych o głębokości do 30 m w celu wykonywania ujęć wód podziemnych na potrzeby poboru wód podziemnych w ilości nieprzekraczającej 5 m³ na dobę poza obszarami górniczymi utworzonymi w celu wykonywania działalności metodą otworów wiertniczych (zmiana w art. 3 i art. 85 ustawy – Prawo geologiczne i górnicze).

Przepisy obowiązujące do dnia 31 grudnia 2011 r. wyłączały jednoznacznie stosowanie przepisów ustawy – Prawo geologiczne i górnicze do wykonywania ujęć wód podziemnych do głębokości 30 m na potrzeby poboru wód podziemnych w ilości nieprzekraczającej 5 m³ na dobę. W obowiązującym stanie prawnym wykonanie każdego ujęcia wody podziemnej jest związane z zatwierdzeniem projektu robót geologicznych oraz obowiązkiem zgłoszenia robót geologicznych. Jeżeli natomiast ujęcia takie są wykonywane na obszarze górniczym utworzonym w celu wykonywania działalności metodą robót podziemnych albo metodą otworów wiertniczych, roboty te są dodatkowo objęte przepisami dotyczącymi zakładu górniczego i jego ruchu oraz ratownictwa górniczego.

W świetle poziomu zagrożeń związanych z tą działalnością stosowanie tak rygorystycznych wymagań nie znajduje uzasadnienia. Nie ma ponadto merytorycznego i technicznego znaczenia wykonywanie takiej działalności na obszarach górniczych utworzonych w celu wykonywania działalności metodą robót podziemnych albo metodą odkrywkową. Proponowane wyłączenie nie obejmuje natomiast obszarów górniczych utworzonych w celu wykonywania działalności metodą otworów wiertniczych, gdyż niekontrolowane wykonywanie ujęć wód podziemnych na tych obszarach mogłoby doprowadzić do zniszczenia m.in. wód podziemnych będących kopalinami (tj. wód leczniczych, wód termalnych i solanek). Względy ochrony złóż kopalin uzasadniają zachowanie kontroli organów władzy publicznej nad taką działalnością na ww.

obszarach, przy jednoczesnym uproszczeniu wymogów jej prowadzenia (polegającym na rezygnacji z obowiązku zatwierdzenia projektu robót geologicznych).

Proponowana do wyłączenia działalność nie stwarza istotnych zagrożeń, a w konsekwencji nie wymaga wszczynania procedur administracyjnych. Wystarczającym zabezpieczeniem jest w tym przypadku możliwość zgłoszenia sprzeciwu przez starostę, podobnie jak ma to miejsce w przypadku robót geologicznych obejmujących wyłącznie wiercenia w celu wykorzystania ciepła Ziemi (rozpoczęcie robót geologicznych może bowiem tutaj nastąpić, jeżeli w terminie 30 dni od dnia przedłożenia projektu robót geologicznych starosta, w drodze decyzji, nie zgłosi do niego sprzeciwu. Starosta może zgłosić sprzeciw, jeżeli: (1) sposób wykonywania zamierzonych robót geologicznych zagraża środowisku; (2) projekt robót geologicznych nie odpowiada wymaganiom prawa).

2) zmiany w zakresie pozwoleń na przechowywanie lub używanie sprzętu strzałowego. Zmiany w art. 115 ustawy – Prawo geologiczne i górnicze polegają na wprowadzeniu jednoznacznych zasad przewidujących, że uzyskanie pozwolenia na przechowywanie lub używanie w ruchu zakładu górniczego sprzętu strzałowego przez przedsiębiorcę wyłącza obowiązek uzyskania pozwolenia w zakresie tego sprzętu przez podmiot wykonujący w zakresie swojej działalności zawodowej czynności powierzone mu w ruchu zakładu górniczego przez tego przedsiębiorcę, a uzyskanie pozwolenia na przechowywanie lub używanie w ruchu zakładu górniczego sprzętu strzałowego przez podmiot wykonujący w zakresie swojej działalności zawodowej czynności powierzone mu w ruchu zakładu górniczego przez przedsiębiorcę wyłącza obowiązek uzyskania pozwolenia w zakresie tego sprzętu przez przedsiębiorcę, u którego ten podmiot będzie wykonywał czynności.

Istniejący stan prawny, regulujący w dwóch odrębnych przepisach obowiązki w zakresie uzyskania odpowiednich pozwoleń przez przedsiębiorcę oraz podmiot wykonujący w zakresie swojej działalności zawodowej czynności powierzone mu w ruchu zakładu górniczego przez przedsiębiorcę, w sposób nieuzasadniony może dublować rozstrzygnięcia administracyjne, powodując opóźnienia w zakresie realizacji zamierzeń geologicznych i górniczych. Propozycja nie osłabi jednocześnie instrumentów nadzoru i kontroli ze strony organów nadzoru górniczego, które są właściwe do wydawania takich pozwoleń.

Projekt przewiduje również rezygnację z przepisu określającego jedną z przesłanek

obligatoryjnego cofnięcia pozwolenia na przechowywanie lub używanie sprzętu strzałowego w ruchu zakładu górniczego, w postaci prowadzenia przez wnioskodawcę robót strzałowych w sposób niezgodny z przepisami prawa lub planem ruchu zakładu górniczego. Propozycja znajduje swoje uzasadnienie w istocie pozwolenia na przechowywanie i używanie sprzętu strzałowego. Jest ono bowiem merytorycznie związane z pozwoleniem na nabywanie, przechowywanie lub używanie środków strzałowych, a wystarczającą gwarancją prawidłowego prowadzenia robót strzałowych jest przesłanka możliwości cofnięcia pozwolenia w zakresie sprzętu strzałowego tylko w przypadku stwarzania zagrożenia obronności, bezpieczeństwa państwa, porządku publicznego lub środowiska, spójna z przepisami o materiałach wybuchowych przeznaczonych do użytku cywilnego. Niezgodność z przepisami prawa lub planem ruchu zakładu górniczego może mieć bowiem w wielu przypadkach charakter nieistotny dla bezpieczeństwa prowadzenia ruchu zakładu górniczego.

28. Przepisy końcowe

Proponuje się, aby projektowana ustawa weszła w życie z dniem 1 stycznia 2015 r.

Projekt nie zawiera przepisów technicznych, a zatem nie podlega notyfikacji zgodnie z trybem przewidzianym w przepisach rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 23 grudnia 2002 r. w sprawie sposobu funkcjonowania krajowego systemu notyfikacji norm i aktów prawnych (Dz. U. Nr 239, poz. 2039 oraz z 2004 r. Nr 65, poz. 597).

Projekt ustawy jest zgodny z prawem Unii Europejskiej.

OCENA SKUTKÓW REGULACJI

Rozwiązania zawarte w projekcie mają na celu ułatwienie wykonywania działalności gospodarczej przez uproszczenie regulacji, redukcję niektórych obowiązków informacyjnych, doprecyzowanie zagadnień budzących wątpliwości, wsparcie inwestycji oraz podnoszenie efektywności pracy.

Projekt stanowi kontynuację wcześniejszych działań legislacyjnych mających na celu ułatwienie i uproszczenie regulacji prawnych dotyczących wykonywania działalności gospodarczej (w latach 2011–2013 weszły w życie trzy ustawy o charakterze deregulacyjnym, w ramach których dokonano łącznie 284 zmian w 109 ustawach)¹⁾. W projekcie ustawy zawarto ponad 40 rozwiązań z zakresu prawa gospodarczego. Ustawy te upraszczają wykonywanie działalności gospodarczej w różnych obszarach. Wprowadzanie kolejnych rozwiązań „krok po kroku” jest wynikiem przyjętej koncepcji doskonalenia regulacji gospodarczych na podstawie konkretnych problemów zidentyfikowanych w praktyce wykonywania działalności gospodarczej.

Realizacja założonych celów projektowanego aktu wymaga wprowadzenia zmian w ok. 30 ustawach. Propozycje mają charakter powszechny, będą korzystnie oddziaływać w szczególności na małe i średnie przedsiębiorstwa. Bilans wprowadzanych rozwiązań dla przedsiębiorców jest pozytywny i powinien wynieść ok. 0,9 mld zł (oszczędności dla przedsiębiorców wynikające w szczególności z redukcji obowiązków informacyjnych) w pierwszym pełnym roku obowiązywania ustawy.

Wprowadzanie rozwiązań o charakterze deregulacyjnym, uproszczeniowym jest pożądane zarówno z punktu widzenia rozwoju przedsiębiorczości, jak i rozwoju całej gospodarki. Znoszenie barier administracyjnych, ograniczanie obowiązków informacyjnych czy upraszczanie procedur administracyjnych jest efektywnym, często bezkosztowym sposobem na wyzwolenie mechanizmów rozwojowych przedsiębiorstw. Uproszczenie regulacji i procedur odciąży przedsiębiorstwa i ich pracowników od wykonywania niektórych zbędnych formalności administracyjnych, co w konsekwencji

¹⁾ Ustawa z dnia 25 marca 2011 r. o ograniczaniu barier administracyjnych dla obywateli i przedsiębiorców (Dz. U. Nr 106, poz. 622, z późn. zm.), ustawa z dnia 16 września 2011 r. o redukcji niektórych obowiązków obywateli i przedsiębiorców (Dz. U. Nr 232, poz. 1378) i ustawa z dnia 16 listopada 2012 r. o redukcji niektórych obciążeń administracyjnych w gospodarce (Dz. U. poz. 1342).

umożliwi zwiększenie efektywności gospodarowania posiadanymi zasobami i koncentrację na podstawowej działalności przedsiębiorcy. Dla gospodarki oznacza to wzmocnienie konkurencyjności i jej efektywności, co powinno wpłynąć pozytywnie na wzrost PKB. Proponowane działania usuwają niektóre prawne przeszkody do tego, żeby działania systemowe dot. realizowania polityki w poszczególnych obszarach gospodarki były skuteczniejsze. Wskutek ograniczenia biurokracji w przedsiębiorstwach budowane jest zaufanie w relacjach administracja publiczna a przedsiębiorca.

Informacje przedstawione w OSR pochodzą z badań (analiz) Ministerstwa Gospodarki przeprowadzonych na podstawie danych pozyskanych m.in. z innych organów administracji publicznej oraz – w zakresie 10 propozycji objętych oceną wpływu na sektor mikro-, małych i średnich przedsiębiorstw (tzw. testu MŚP)²⁾ – informacji Polskiej Agencji Rozwoju Przedsiębiorczości (PARP). Zakres merytoryczny analizowanych zmian regulacyjnych w ramach testu MŚP został określony przez Ministerstwo Gospodarki we współpracy z PARP. W zakresie wspomnianych 10 propozycji³⁾, 6 będzie oddziaływać praktycznie na cały sektor przedsiębiorstw (w szczególności na sektor MŚP)⁴⁾, a 4 nie będą miały wpływu na podmioty z sektora MŚP.

²⁾ Zgodnie z *Programem Lepsze Regulacje 2015* celem testu MŚP jest określenie bilansu wpływu istniejących i projektowanych regulacji: kosztów i korzyści przedsiębiorstw z wprowadzonych zmian, oszacowanie skutków dla MŚP nowego lub istniejącego prawa i jego egzekwowania, zwrócenie szczególnej uwagi na konsekwencje nowych lub istniejących regulacji dla MŚP oraz przygotowanie propozycji legislacyjnych, których celem jest wyeliminowanie, zapobieżenie lub minimalizacja negatywnych skutków bezpośrednich lub ubocznych dla MŚP w istniejących lub nowych aktach prawnych.

³⁾ Analiza została przeprowadzona na podstawie założeń projektu ustawy o ułatwieniu warunków wykonywania działalności gospodarczej z kwietnia 2013 r. Celem testu MŚP była ocena wpływu proponowanych rozwiązań na działalność przedsiębiorstw w Polsce, w szczególności oszacowanie potencjalnych kosztów i korzyści przedsiębiorstw z sektora MŚP.

Analiza dotyczyła następujących propozycji:

– zniesienie obowiązku obowiązkowego potwierdzania zgłoszenia rejestracyjnego VAT-R; wydłużenie terminu na rozliczenie VAT w imporcie dla AEO; ograniczenie obowiązków statystycznych dla mikroprzedsiębiorców,

– zniesienie obowiązku sprawdzenia do 30 kwietnia prawidłowości danych przekazanych do ZUS w miesięcznych raportach imiennych; elektronizacja potwierdzeń o zapoznaniu się z informacją o systemie dobrowolnej rejestracji podmiotów kwalifikowanych; ograniczenie wymogu formy pisemnej umowy przy usługach certyfikacyjnych oraz rezygnacja z rygoru nieważności; umożliwienie podmiotom kwalifikowanym złożenia w formie elektronicznej wniosków z załącznikami; wydłużenie terminów na zgłaszanie zmian przez podmiot kwalifikowany; możliwość składania oświadczeń w miejsce dotychczas wymaganych zaświadczeń – ustawa z dnia 9 lipca 2000 r. o utworzeniu PARP; możliwość składania oświadczeń w miejsce dotychczas wymaganych zaświadczeń – ustawa z dnia 29 lipca 2005 r. o zużyciu sprzęcie elektrycznym i elektronicznym; możliwość składania oświadczeń w miejsce dotychczas wymaganych zaświadczeń – ustawa z dnia 18 września 2001 r. o podpisie elektronicznym.

⁴⁾ Wg danych ZUS w 2013 r. liczba przedsiębiorstw będących aktywnymi płatnikami wynosiła 1,93 mln.

I. Podmioty, na które oddziałuje akt normatywny

1. Umożliwienie zachowania ważności orzeczenia lekarskiego przez nowego pracodawcę (art. 1 projektu ustawy)

Populacja: pracownicy poszukujący innej pracy niż obecnie wykonywana (w III kwartale 2013 r. 372 tys. osób poszukiwało innej pracy niż obecnie wykonywana)⁵⁾, pracodawcy oraz podmioty wydające orzeczenia lekarskie (ZOZ i NZOZ).

2. Zapewnienie podstaw prawnych do wystawiania niepreferencyjnych świadectw pochodzenia przez inne (obok organów celnych) podmioty upoważnione na podstawie przepisów odrębnych (art. 2 i art. 21 projektu ustawy)

Populacja: eksporterzy, Krajowa Izba Gospodarcza, urzędy celne – 146 jednostek organizacyjnych wydających około 250 tys. sztuk świadectw pochodzenia rocznie.⁶⁾

3. Uproszczenie rozliczeń podatkowych, w przypadku gdy przyjmowanie zaliczek rejestrowane jest za pośrednictwem kasy rejestrującej (art. 3 i art. 4 projektu ustawy)

Populacja: przedsiębiorcy rejestrujący obrót za pomocą kasy fiskalnej (szacunkowa liczba zarejestrowanych kas wynosi 2 mln).⁷⁾

4. Zwolnienie z podatku dochodowego wartości świadczenia otrzymanego przez pracownika z tytułu dowozu do zakładu pracy organizowanego przez pracodawcę (art. 3 projektu ustawy)

Populacja: pracownicy dojeżdżający do zakładu pracy transportem organizowanym przez pracodawcę (szczególnie pracownicy mieszkający na terenach objętych największym bezrobociem) oraz ich pracodawcy.⁸⁾

⁵⁾ BAEL (GUS) za III kwartał 2013 r. Zgodnie z badaniem BAEL (GUS) za III kwartał 2013 r. populacja osób pracujących wynosiła 15,7 mln (w tym ok. 12 mln stanowili pracownicy najemni).

⁶⁾ Dane Ministerstwa Finansów.

⁷⁾ Wg danych Ministerstwa Finansów w I kwartale 2013 r. zarejestrowano około 117 tys. kas fiskalnych. Na koniec 2011 r. zarejestrowanych było około 1,7 mln kas.

⁸⁾ Nie jest możliwe dokładne określenie liczby osób dojeżdżających do pracy transportem organizowanym przez pracodawcę. Wg BAEL (GUS) w 2010 r. do pracy dojeżdżało ok. 10,3 mln osób, z czego ok. 4% (tj. ok. 400 tys. osób) w inny sposób niż komunikacja miejska, prywatny przewoźnik, samochód osobowy jako kierowca, samochód osobowy jako pasażer, pociąg (BAEL – struktura dojeżdżających do zakładu pracy wg środka transportu). Z informacji GUS wynika, iż wśród tej grupy ok. 40% osób (ok. 160 tys. osób) podaje, że odległość z domu do miejsca pracy wynosi powyżej 5 km – zakładając, że dojazd do pracy transportem organizowanym przez pracodawcę będzie co do zasady dotyczyć osób, których odległość z domu do miejsca pracy wynosi powyżej 5 km, w ramach ww. grupy mogą znajdować się zatem potencjalnie osoby, które dojeżdżają do pracy transportem organizowanym przez pracodawcę. Według badań własnych MG (ankiety przeprowadzone

5. Zastąpienie obecnego systemu rozliczania podatku dochodowego z tytułu użytkowania pojazdu służbowego do celów prywatnych systemem ryczałtowym (art. 3 projektu ustawy)

Populacja: pracodawcy, pracownicy użytkujący pojazd służbowy do celów prywatnych.⁹⁾

6. Zwolnienie z podatku dochodowego wartości świadczenia bezpłatnej pomocy prawnej otrzymanej przez osobę niezamożną (art. 3 projektu ustawy)

Populacja: podmioty świadczące bezpłatną pomoc prawną (do Krajowego Rejestru Adwokatów i Aplikantów Adwokackich jest wpisanych ok. 7 tys. czynnych zawodowo adwokatów. W organizowanym w 2013 r. 7 Ogólnopolskim Dniu Bezpłatnych Porad Adwokackich wzięło udział 900 adwokatów i aplikantów. Odpowiednio, do Krajowego Rejestru Radców Prawnych wpisanych jest ok. 30 tys. radców, w 2009 r. w akcji Niebieski Parasol wzięło udział 600 prawników w 33 miastach, w 2010 r. – 800 w 42 miastach, a w 2011 r. – ponad 1000 w 75 miastach. Wg bazy organizacji pożytku publicznego, w Polsce zarejestrowanych jest 7667 organizacji), osoby objęte pomocą społeczną lub otrzymujące zasiłek rodzinny.¹⁰⁾

7. Zwiększenie dostępności ubezpieczeń eksportowych gwarantowanych przez Skarb Państwa (art. 5 projektu ustawy)

Populacja: eksporterzy, Korporacja Ubezpieczeń Kredytów Eksportowych SA, banki udzielające kredytów eksportowych.¹¹⁾

wśród przedsiębiorców ze specjalnych stref ekonomicznych) 25% przedsiębiorców byłoby skłonnych do organizowania zbiorowego dowozu do pracy w przypadku wprowadzenia proponowanej zmiany.

⁹⁾ Dla oszacowania skutków zmiany przyjęto wielkość 600 tys. pojazdów – liczba samochodów na podstawie danych z Centralnej Ewidencji Pojazdów, dotycząca w szczególności przedsiębiorców będących osobami prawnymi – 575 913, pozostała liczba dotyczy osób fizycznych, które głównie wykorzystują samochody do celów własnych.

¹⁰⁾ Na podstawie sprawozdania rocznego MPiPS z udzielonych świadczeń pomocy społecznej za 2012 r.: liczba osób, którym przyznano decyzję świadczenia z pomocy społecznej wyniosła ok. 1,9 mln, w tym zasiłek stały lub okresowy pobierało w Polsce ok. 800 tys. osób. Natomiast zgodnie z informacją o realizacji świadczeń rodzinnych w 2012 r. (MPiPS) przeciętnie miesięcznie wypłacano ok. 2,5 mln zasiłków rodzinnych.

¹¹⁾ W przykładowych krajowych systemach rządowych ubezpieczeń kredytów eksportowych wysokość wskaźnika procentowego udziału składników zagranicznych, co do zasady, w stosunku do wartości kontraktu eksportowego, kształtuje się następująco:

Austria, Czechy, Słowacja – maks. 50% udział składników pochodzenia zagranicznego,

Finlandia – ubezpieczenie transakcji krótkoterminowych – brak wymogu udziału składników pochodzenia krajowego; ubezpieczenie transakcji średnio- i długoterminowych – maks. 67% udział składników pochodzenia zagranicznego,

Francja – od 50 do 80% udział składników pochodzenia zagranicznego. Dostawy z UE (EOG) zaliczane są jako składnik krajowy w granicach wynikających z prawa UE,

8. Ograniczenie obowiązków statystycznych dla mikroprzedsiębiorców (art. 6 projektu ustawy)

Populacja: propozycja oddziaływać będzie na nowo powstałe mikroprzedsiębiorstwa prowadzące działalność w roku kalendarzowym, w którym zostały zarejestrowane, spośród których prawie 1 tys. losowanych jest przez GUS do badań wynikających z prawa krajowego.¹²⁾

9. Zniesienie obowiązków niektórych osób prawnych w zakresie prowadzonej przez nie działalności poręczeniowo-gwarancyjnej (art. 7 projektu ustawy)

Populacja: osoby prawne prowadzące działalność poręczeniowo-gwarancyjną objęte ww. ustawą. W 2013 r. 40 sprawozdających podmiotów udzieliło łącznie 215 poręczeń i gwarancji na łączną kwotę blisko 2,79 mld zł. Stan potencjalnych zobowiązań z tytułu udzielonych poręczeń i gwarancji od początku historii udzielania poręczeń i gwarancji oraz sprawozdawania wyniósł na koniec 2013 r. 13,84 mld zł¹³⁾. Po wprowadzeniu, propozycji liczba podmiotów, których dotyczyć będzie ustawa, zmniejszy się do 5¹⁴⁾ (tych 5 podmiotów ma potencjalne zobowiązania rzędu około 86 mln zł).

Holandia – maks. 80% udział składników pochodzenia zagranicznego,

Kanada – maks. udział składników pochodzenia zagranicznego jest ustalany na bazie wskaźnika Input-Output (stosunku importu do eksportu) w zależności od branży (700 branż), np.: branża odzieżowa – min. udział składników pochodzenia krajowego 67%, wysoko zaawansowane technologie i elektronika – min. udział składników pochodzenia krajowego 46%,

Niemcy – ubezpieczenie transakcji krótkoterminowych – brak wymogu udziału składników pochodzenia krajowego (z wyjątkiem dóbr kapitałowych – udział składników pochodzenia zagranicznego do 49%); ubezpieczenie transakcji średnio- i długoterminowych – 3-stopniowy model z progiem podstawowym maks. udziału składników pochodzenia zagranicznego 30% wartości kontraktu, zwiększonym odpowiednio (w związku z np. wkładem spółek zależnych, zwiększoną zaliczką, poddostawami z UE, Japonii, Szwajcarii, Norwegii, przyczynami technicznymi albo innymi wynikającymi z potrzeb klienta) – do poziomu 49%, a w indywidualnych przypadkach – powyżej 49%.

Wielka Brytania – maks. 80% udział składników pochodzenia zagranicznego, stanowiących koszt poddostaw dla eksportera.

¹²⁾ Szacunki oparto na danych GUS dotyczących liczby przedsiębiorstw w grupie mikro- i małych podmiotów wypełniających sprawozdania statystyczne GUS wynikające z prawa krajowego oraz na następujących założeniach:

– udział nowo powstałych mikro- i małych przedsiębiorstw, wypełniających sprawozdania GUS wynikające z prawa krajowego, w grupie nowo powstałych mikro- i małych przedsiębiorstw ogółem, jest tożsamy z udziałem mikro i małych przedsiębiorstw, wypełniających sprawozdania GUS, w ogólnej liczbie mikro- i małych przedsiębiorstw,

– udział nowo powstałych mikroprzedsiębiorstw wypełniających sprawozdania GUS wynikające z prawa krajowego w grupie nowo powstałych mikro- i małych przedsiębiorstw wypełniających sprawozdania GUS wynikające z prawa krajowego jest tożsamy z udziałem mikroprzedsiębiorstw w grupie mikro- i małych przedsiębiorstw w gospodarce.

¹³⁾ Dane Ministerstwa Finansów.

¹⁴⁾ Agencja Nieruchomości Rolnych, Agencja Restrukturyzacji i Modernizacji Rolnictwa, Agencja Rynku Rolnego, Narodowy Fundusz Ochrony Środowiska i Gospodarki Wodnej, Przedsiębiorstwo Państwowe „Porty Lotnicze”.

10. Wyłączenie obowiązku rejestracyjnego wobec niektórych administratorów danych
(art. 8 projektu ustawy)

Populacja: podmioty przetwarzające dane osobowe obowiązane do rejestracji w GIODO.¹⁵⁾

11. Rejestracja ABI w GIODO i udzielenie mu upoważnienia do prowadzenia kontroli
(art. 8 projektu ustawy)

Populacja: podmioty przetwarzające dane osobowe, w tym przedsiębiorcy i urzędy, administratorzy bezpieczeństwa informacji.

12. Umożliwienie administratorom danych przekazywania danych osobowych do państw trzecich oraz państw EOG bez uzyskiwania każdorazowej zgody GIODO
(art. 8 projektu ustawy)

Populacja: podmioty przetwarzające dane osobowe, w tym przedsiębiorcy i urzędy, obowiązane do przekazywania danych osobowych do państw trzecich.

13. Zniesienie obowiązku płatników składek dotyczącego przekazywania informacji z raportów miesięcznych (art. 9 projektu ustawy)

Populacja: płatnicy opłacający składki za osoby bezrobotne (2,11 mln osób¹⁶⁾) tylko składkę na ubezpieczenie zdrowotne (343 powiatowe urzędy pracy wraz z ich filiami i punktami obsługi – łącznie ponad 440 placówek¹⁷⁾).

14. Zniesienie obowiązku sprawdzania przez płatników prawidłowości danych przekazanych do ZUS (art. 9 projektu ustawy)

Populacja: przedsiębiorstwa – płatnicy składek na ubezpieczenia społeczne – 1,93 mln przedsiębiorstw będących aktywnymi płatnikami, w tym 1,925 mln przedsiębiorstw

¹⁵⁾ Nie da się oszacować skali oddziaływania tej propozycji, gdyż wpływ proponowanej regulacji należy rozpatrywać zarówno podmiotowo, jak i przedmiotowo, biorąc pod uwagę zarówno stan obecny, jak i przewidywania (np. wzrost przedsiębiorczości, nałożenie przepisami prawa na podmioty publiczne obowiązku tworzenia nowych zbiorów danych osobowych). Tytułem przykładu unaoczniającego nieprecyzyjność ewentualnych prób symulacji należy wskazać, że tylko pewna część przedsiębiorców zgłosiła dotychczas prowadzone przez siebie zbiory danych do rejestracji. Równocześnie zaś zauważyć trzeba, iż – w świetle wyłączeń przewidzianych w art. 43 ust. 1 ustawy o ochronie danych osobowych i przepisach szczególnych – nie wszyscy z tych przedsiębiorców są zobligowani do zgłoszenia prowadzonych przez siebie zbiorów danych do rejestracji Generalnemu Inspektorowi Ochrony Danych Osobowych.

¹⁶⁾ Dane Głównego Urzędu Statystycznego (czerwiec 2013 r.).

¹⁷⁾ Dane Ministerstwa Pracy i Polityki Społecznej.

z sektora MŚP. Liczba ubezpieczonych wynosiła 14,6 mln, w tym w mikro-, małych i średnich przedsiębiorstwach 8,56 mln.¹⁸⁾

15. Zmniejszenie uciążliwości importowych procedur kontrolnych towarów przez polskie porty morskie (art. 10, art. 16, art. 18, art. 23 i art. 26 projektu ustawy).

Populacja: wszystkie podmioty importujące towary przez porty morskie (w 2012 r. w portach morskich Gdańsk, Gdynia, Szczecin i Świnoujście dokonano przeładunków o wolumenie 1 657 tys. TEU¹⁹⁾), przedsiębiorstwa portowe obsługujące ładunki, terminale kontenerowe, spedytory oraz służby kontrolne (celne, sanitarne, weterynaryjne, fitosanitarne, jakości handlowej).

16. Rozszerzenie podmiotowego i przedmiotowego zakresu udzielania poręczeń w zakresie ochrony środowiska i gospodarki wodnej (art. 11 projektu ustawy)

Populacja: Narodowy Fundusz Ochrony Środowiska i Gospodarki Wodnej (NFOŚiGW), wojewódzkie fundusze ochrony środowiska i gospodarki wodnej (WFOŚiGW), przedsiębiorcy, którzy będą mogli skorzystać ze wsparcia (w tym spółki komunalne). Obecnie ze wsparcia NFOŚiGW w postaci poręczeń nie korzysta żaden przedsiębiorca ze względu na bardzo wąski zakres podmiotowo-przedmiotowy tego instrumentu.

17. Rozszerzenie katalogu bezzwrotnych form finansowania ochrony środowiska i gospodarki wodnej (art. 11 projektu ustawy)

Populacja: NFOŚiGW, WFOŚiGW, przedsiębiorcy, którzy będą mogli skorzystać ze wsparcia (w tym spółki komunalne)²⁰⁾.

18. Usprawnienie sieci dystrybucji środków przeznaczonych na finansowanie inwestycji proekologicznych (art. 11 projektu ustawy)

Populacja: NFOŚiGW, WFOŚiGW, przedsiębiorcy, którzy będą mogli skorzystać ze wsparcia, oraz banki chcące uczestniczyć w systemie dystrybucji środków publicznych.

19. Doprecyzowanie przepisów o informacji publicznej w odniesieniu do orzeczeń sądowych (art. 12 projektu ustawy)

¹⁸⁾ Dane ZUS z 2013 r.

¹⁹⁾ Na podstawie danych publikowanych przez porty.

²⁰⁾ W dalszej części OSR przedstawiono szacunki co do zakładanej liczby zawieranych umów wynikających z wprowadzanego rozwiązania.

Populacja: obywatele, sądy, trybunały. Z opracowania Ministerstwa Sprawiedliwości²¹⁾ wynika, że w I półroczu 2013 r. sądy załatwiły w sumie 7 372 501 spraw. Na portalu orzeczeń sądowych prowadzonym przez Ministerstwo Sprawiedliwości opublikowanych zostało ok. 40 tys. orzeczeń.

20. Umożliwienie złożenia potwierdzenia zapoznania się z warunkami korzystania z certyfikatu w formie dokumentu elektronicznego (art. 13 projektu ustawy)

Populacja: liczba aktywnych certyfikatów kwalifikowanych wynosi ponad 278 tys., liczba certyfikatów wydanych od początku działania ustawy – ponad 861 tys., natomiast liczba kwalifikowanych znaczników czasu – ponad 245 mln.²²⁾ Liczba przedsiębiorstw sektora MŚP otrzymujących e-faktury i posiadających ustandaryzowaną strukturę umożliwiającą ich automatyczne przetwarzanie w 2011 r. wyniosła 13 847.²³⁾ Liczba przedsiębiorstw MŚP, korzystających z podpisu elektronicznego w 2009 r. wyniosła 34 510 podmiotów²⁴⁾.

21. Ograniczenie wymogu formy pisemnej umowy przy usługach certyfikacyjnych (art. 13 projektu ustawy)

Populacja: przedsiębiorstwa, które są zainteresowane zakupem usługi certyfikującej podmioty kwalifikowane i niekwalifikowane. Zmiana nie dotyczy podmiotów kwalifikowanych. Zniesienie rygoru nieważności dotyczy również usług certyfikujących podmioty niekwalifikowane, w pozostałych przypadkach wymóg ten pozostaje niezmienny.

22. Umożliwienie podmiotom kwalifikowanym złożenia wniosków wraz z załącznikami w formie elektronicznej (art. 13 projektu ustawy)

Populacja: kwalifikowane podmioty świadczące usługi certyfikacyjne. Przedmiotowa zmiana będzie oddziaływać w pierwszej kolejności na przedsiębiorstwa, które są wpisane do rejestru (w celu odnowienia/rozszerzenia wpisu), w drugiej kolejności na podmioty zainteresowane zdobyciem statusu podmiotu kwalifikowanego świadczącego usługi certyfikujące podpis elektroniczny. Aktualnie jest to 5 podmiotów gospodarczych, a charakter świadczenia usług certyfikacyjnych wyklucza w praktyce

²¹⁾ <http://bip.ms.gov.pl/pl/dzialalnosc/statystyki/statystyki-2013/>

²²⁾ Dane Ministerstwa Gospodarki.

²³⁾ Dane Głównego Urzędu Statystycznego.

http://www.stat.gov.pl/gus/5840_arch_wykorzystanie_ict_PLK_HTML.htm

²⁴⁾ Przytoczone dane z 2009 r. są ostatnimi publikowanymi danymi GUS na temat liczby firm stosujących e-podpis.

możliwość funkcjonowania w nich podmiotów z sektora MŚP (wymagane powiązania kooperacyjne/obszar działalności gwarantujące zasięg ogólnopolski). Model biznesowy działania centrów certyfikacji opiera się na rozwiniętej strukturze agencji i przedstawicielstw regionalnych.

23. Wydłużenie terminów na zgłaszanie zmian przez podmiot kwalifikowany (art. 13 projektu ustawy)

Populacja: kwalifikowane podmioty świadczące usługi certyfikacyjne. Przedmiotowa zmiana będzie oddziaływać w pierwszej kolejności na przedsiębiorstwa, które są wpisane do rejestru (w celu odnowienia/rozszerzenia wpisu), w drugiej kolejności na podmioty zainteresowane zdobyciem statusu podmiotu kwalifikowanego świadczącego usługi certyfikujące podpis elektroniczny. Aktualnie jest to 5 podmiotów gospodarczych, a charakter świadczenia usług certyfikacyjnych wyklucza w praktyce możliwość funkcjonowania w nich podmiotów z sektora MŚP (wymagane powiązania kooperacyjne/obszar działalności gwarantujące zasięg ogólnopolski). Model biznesowy działania centrów certyfikacji opiera się na rozwiniętej strukturze agencji i przedstawicielstw regionalnych.

24. Możliwość składania oświadczeń w miejsce dotychczas wymaganych zaświadczeń – ustawa z dnia 18 września 2001 r. o podpisie elektronicznym (art. 13 projektu ustawy)

Populacja: przedsiębiorstwa składające wniosek o wpisanie do rejestru kwalifikowanych podmiotów świadczących usługi certyfikacyjne lub zmianę tego wpisu. Aktualnie jest to 5 podmiotów gospodarczych.

25. Uchylenie delegacji ustawowych zobowiązujących do wydania rozporządzeń, w sytuacji gdy realizacja zadań wynikających z systemu nadzoru rynku nie wymaga formy rozporządzenia (art. 15, art. 17 i art. 27 projektu ustawy)

Populacja: organy uczestniczące w systemie nadzoru rynku (w tym służba celna), pośrednio przedsiębiorcy.

26. Ograniczenie obowiązku wprowadzania przez punkty wwozu importowanych z państw trzecich roślin, produktów roślinnych lub przedmiotów wyłącznie do tych roślin, produktów roślinnych lub przedmiotów, które podlegają granicznej kontroli fitosanitarnej (art. 18 projektu ustawy)

Populacja: podmioty importujące z państw trzecich rośliny, produkty roślinne lub przedmioty, które podlegają granicznej kontroli fitosanitarnej; w 2010 r. granicznej kontroli fitosanitarnej poddano 14 320 przesyłek zawierających rośliny, produkty roślinne lub przedmioty podlegające granicznej kontroli fitosanitarnej, w 2011 r. – 13 679, a w 2012 r. – 13 727. Obecnie wyznaczonych jest 7 punktów wwozu w przejściach drogowych, 6 w przejściach kolejowych, 4 w portach oraz 1 w porcie lotniczym.²⁵⁾

27. Ograniczenie obowiązku przechowywania paszportu roślin jedynie do ostatecznego nabywcy, zajmującego się zawodowo lub zarobkowo uprawą roślin lub wytwarzaniem produktów roślinnych lub przedmiotów (art. 18 projektu ustawy)

Populacja: nabywcy roślin, produktów roślinnych lub przedmiotów zobowiązani do przechowywania przez rok od dnia ich nabycia paszportów roślin, w które były one zaopatrzone.²⁶⁾

28. Umożliwienie podmiotom upoważnionym przez wojewódzkiego inspektora ochrony roślin i nasiennictwa samodzielnego wystawiania paszportów roślin (art. 18 projektu ustawy)

²⁵⁾ Dane Ministerstwa Rolnictwa i Rozwoju Wsi. Obowiązek granicznej kontroli fitosanitarnej dotyczy głównie roślinnego materiału rozmnożeniowego, ziemniaków, owoców cytrusowych oraz określonych rodzajów drewna. Nie obejmuje on natomiast większości świeżych owoców, warzyw i ziarna zbóż, a także niektórych rodzajów drewna, a więc towarów mających istotne znaczenie w imporcie. Według danych MRiRW wartość importu z państw trzecich w 2012 r. wyniosła:

- żywe rośliny, kwiaty cięte, liście ozdobne – 1 956 ton,
- warzywa – 68 111 ton,
- owoce i orzechy jadalne – 454 781 ton,
- zboża – 209 370 ton,
- nasiona i owoce oleiste, rośliny przemysłowe – 480 650 ton.

Powyższe dane nie obejmują całego asortymentu towarów, których dotyczyć będzie proponowana regulacja. W 2012 r. granicznej kontroli fitosanitarnej poddano 13 727 przesyłek zawierających rośliny, produkty roślinne lub przedmioty podlegające granicznej kontroli fitosanitarnej. Skontrolowano:

- nasion – 930 ton,
- roślin przeznaczonych do sadzenia (takich jak: bulwy, cebule, kłącza, korzenie, sadzonki, drzewka bonsai, rośliny doniczkowe) – 35 813 878 sztuk,
- innych roślin (w tym kwiatów ciętych, owoców i warzyw) – 4 448 ton i 631 510 sztuk,
- drewna i opakowań drewnianych – 334 tony, 268 796 sztuk i 205 881 m³.

²⁶⁾ Nie jest możliwe oszacowanie kosztów przechowywania paszportów dla danej populacji – z informacji roboczych wynika, że ze względu na charakter obowiązku i brak praktycznej celowości jego wykonywania wobec osób niezajmujących się zawodowo lub zarobkowo uprawą roślin lub wytwarzaniem produktów roślinnych nie jest on powszechnie przestrzegany; wynikać to również może z braku świadomości osób okazjnie tylko zajmujących się tego typu działalnością co do istnienia takiego obowiązku.

Populacja: wojewódzcy inspektorzy ochrony roślin i nasiennictwa, przedsiębiorcy upoważnieni do samodzielnego wystawiania paszportów roślin. W 2011 r. wydano 2,85 mln paszportów roślin, a koszty przedsiębiorstw z tego tytułu szacuje się na 0,57–1 mln PLN²⁷⁾.

29. Możliwość składania oświadczeń w miejsce dotychczas wymaganych zaświadczeń – ustawa z dnia 19 grudnia 2003 r. o organizacji rynków owoców i warzyw, rynku chmielu, rynku suszu paszowego oraz rynków lnu i konopi uprawianych na włókno (art. 19 projektu ustawy)

Populacja: podmioty prawne ubiegające się o uzyskanie statusu wstępnie uznanej grupy lub uznanej organizacji producentów owoców i warzyw. Obecnie w Polsce funkcjonuje 226 wstępnie uznanych grup producentów owoców i warzyw, 101 uznanych organizacji producentów owoców i warzyw, 11 podmiotów w tym roku uzyskało wstępne zatwierdzenie planów dochodzenia do uznania i czeka na określenie przez KE współczynnika przydziału, aby uzyskać (lub nie) wstępne uznanie i ostateczne zatwierdzenia planów dochodzenia do uznania.²⁸⁾

30. Wydłużenie terminu na rozliczenie VAT w imporcie (art. 20 projektu ustawy)

Populacja: przedsiębiorcy dokonujący importu towarów posiadający status upoważnionego przedsiębiorcy (AEO). Natomiast status AEO posiada powyżej 700 przedsiębiorców (w całej UE ponad 13 tys. podmiotów, w tym w Niemczech ponad 5,5 tys., w Holandii ponad 1,5 tys.).²⁹⁾

31. Zniesienie obowiązku obligatoryjnego uzyskiwania potwierdzenia zgłoszenia rejestracyjnego VAT-R (art. 20 projektu ustawy)

Populacja: przedmiotowa regulacja będzie oddziaływać na przedsiębiorstwa, które są zobowiązane do złożenia zgłoszenia rejestracyjnego VAT-R i których dotyczy w danym roku obowiązek podatkowy dla podatku od towarów i usług. W 2012 r. wydano potwierdzenie zarejestrowania podmiotu jako podatnika VAT (VAT-5) dla 147 475 podmiotów³⁰⁾. Regulacja będzie też wpływać na samorządy gminne w zakresie, w jakim

²⁷⁾ Dane Ministerstwa Rolnictwa i Rozwoju Wsi. Szacunki przedstawione zostały w przedziale wartości, z uwagi na fakt, że wydanie paszportu roślin podlega opłacie w wysokości od 20 do 37 groszy w zależności od typu paszportu, co przy 2,85 mln paszportów wydawanych rocznie przekłada się na wielkości wskazane powyżej.

²⁸⁾ Dane Ministerstwa Rolnictwa i Rozwoju Wsi.

²⁹⁾ Dane dot. liczby AEO; dane pochodzą z bazy AEO prowadzonej przez Komisję Europejską.

³⁰⁾ Dane PARP na podstawie informacji Ministerstwa Finansów – liczba podmiotów, którym otwarto

nastąpi zmniejszenie ich wpływów z opłaty skarbowej, będące następstwem zniesienia obowiązku obligatoryjnego uzyskiwania potwierdzenia zgłoszenia rejestracyjnego VAT-R.

32. Możliwość składania oświadczeń w miejsce dotychczas wymaganych zaświadczeń – ustawa z dnia 29 lipca 2005 r. o zużytym sprzęcie elektrycznym i elektronicznym (art. 22 projektu ustawy)

Populacja: organizacje odzysku sprzętu elektrycznego oraz elektronicznego. Obecnie zarejestrowanych jest 9 podmiotów mających statut organizacji odzysku sprzętu elektrycznego i elektronicznego.³¹⁾

33. Możliwość składania oświadczeń w miejsce dotychczas wymaganych dokumentów – ustawa z dnia 22 września 2006 r. o przejrzystości stosunków finansowych pomiędzy organami publicznymi a przedsiębiorcami publicznymi oraz o przejrzystości finansowej niektórych przedsiębiorców (art. 24 projektu ustawy).

Populacja: przedsiębiorcy publiczni, którzy nie uzyskali przysporzenia w ostatnim roku podatkowym oraz nie uzyskali przysporzeń ze środków publicznych w latach poprzednich. Liczba podmiotów, których może dotyczyć zmiana, w których prawa z akcji lub udziałów wykonuje MSP, oraz podmiotów od nich zależnych wynosi ok. 50.³²⁾

34. Zwrot podatku akcyzowego – zwrot podatku akcyzowego dotyczący samochodów osobowych zarówno w procedurze eksportu, jak i wewnątrzwspólnotowego wywozu (art. 25 projektu ustawy)

Populacja: podatnicy podatku akcyzowego – eksportujący bądź dokonujący wewnątrzwspólnotowej dostawy samochodów osobowych.³³⁾

35. Ułatwienia w zakresie obrotu olejami opałowymi (art. 25 projektu ustawy)

w danym roku obowiązek podatkowy dla podatku od towarów i usług i wydano potwierdzenie zarejestrowania podmiotu jako podatnika VAT (VAT-5) w 2012 r.

³¹⁾ Rejestr przedsiębiorców i organizacji odzysku sprzętu elektrycznego i elektronicznego prowadzonego przez Główny Inspektorat Ochrony Środowiska (GIOŚ).

³²⁾ Dane Ministerstwa Skarbu Państwa. Ze względu na rozproszony nadzór nad podmiotami oraz złożoną strukturę grup kapitałowych nie da się oszacować liczebności grupy obecnie zwolnionej z informowania o wielkości przysporzeń ze środków publicznych.

³³⁾ Ze względu na zasadę proporcjonalności oraz fakt, iż nie ma centralnej bazy podatników podatku akcyzowego eksportujących samochody osobowe przed ich pierwszą rejestracją, nie podano informacji nt. liczebności ww. podatników.

Populacja: podmioty zajmujące się obrotem paliwami opałowymi 8660 podmiotów³⁴⁾ i nabywcy olejów opałowych (w latach 2011 i 2012 liczba spraw związanych z niezłożeniem miesięcznych zestawień oświadczeń wynosiła odpowiednio 106 i 212, natomiast liczba spraw związanych ze złożeniem miesięcznych zestawień oświadczeń po terminie - odpowiednio 195 i 335).³⁵⁾

36. Umożliwienie wydania znaków akcyzy producentom wina będącym rolnikami (art. 25 projektu ustawy)

Populacja: „mali winiarze” – podmioty produkujące wyroby winiarskie – 32 podmioty.³⁶⁾

37. Odstąpienie od obowiązku powiadamiania naczelnika urzędu celnego o formie prowadzonej ewidencji (art. 25 projektu ustawy)

Populacja: podatnicy podatku akcyzowego, naczelnicy urzędów celnych.³⁷⁾

38. Wprowadzenie wiążącej informacji akcyzowej w zakresie podatku akcyzowego (art. 25 projektu ustawy)

Populacja: podmioty prowadzące działalność w zakresie wyrobów akcyzowych i samochodów osobowych.

39. Zmiany w zakresie dokumentów towarzyszących w przypadku win wysyłanych przez małych winiarzy (art. 25 projektu ustawy)

Populacja: „mali winiarze” – podmioty produkujące wyroby winiarskie – 32 podmioty.³⁸⁾

40. Usunięcie wątpliwości interpretacyjnych dotyczących zastosowania ustawy o kredycie konsumenckim do umów leasingu (art. 28 projektu ustawy)

Populacja: leasingodawcy (92 podmioty³⁹⁾) oraz leasingobiorcy (liczba umów leasingu konsumenckiego w 2011 r. wynosiła ok. 3,5 tys.⁴⁰⁾).

³⁴⁾ Wyliczenia własne na podstawie danych URE.

³⁵⁾ Dane Ministerstwa Finansów na podstawie informacji Izb Celnych. W 2012 r. kwota podatku z tytułu niezłożenia bądź złożenia po terminie miesięcznych zestawień oświadczeń wyniosła ok. 77 mln zł.

³⁶⁾ Dane Ministerstwa Finansów – informacja za 2012 r.

³⁷⁾ Brak jest danych umożliwiających oszacowanie grupy podatników, których dotyczy powyższa zmiana.

³⁸⁾ Dane Ministerstwa Finansów – informacja za 2012 r.

³⁹⁾ Dane GUS.

⁴⁰⁾ Wyliczenie własne na podstawie danych GUS.

41. Ułatwienia w zakresie pozwoleń na przechowywanie lub używanie sprzętu strzałowego (art. 29 projektu ustawy + art. 14 projektu ustawy)

Populacja: podmioty obowiązane do uzyskania pozwolenia na przechowywanie lub używanie sprzętu strzałowego oraz podmioty, którym powierzono przechowywanie lub używanie sprzętu strzałowego (ok. 6750 podmiotów, w tym potencjalnie 6700 MŚP – 20 podmiotów usługowo prowadzących roboty strzałowe).⁴¹⁾

42. Ułatwienia w zakresie wykonywania wkopów oraz otworów wiertniczych o głębokości 30 m w celu wykonywania ujęć wód podziemnych na potrzeby zwykłego korzystania (art. 29 projektu ustawy)

Populacja: podmioty wykonujące wkopy oraz roboty geologiczne (ok. 700 przedsiębiorców).⁴²⁾

II. Konsultacje społeczne

Projekt ustawy, równocześnie z uzgodnieniami międzyresortowymi, został skierowany do 70 podmiotów w ramach konsultacji społecznych. Projekt został również zamieszczony na stronie Biuletynu Informacji Publicznej Rządowego Centrum Legislacji oraz na stronie internetowej www.konsultacje.gov.pl. Projekt został skonsultowany z następującymi podmiotami:

1. Biuro Informacji Kredytowej,
2. Business Centre Club,
3. Europejskie Centrum Konsumentekie,
4. Forum Związków Zawodowych,
5. Fundacja Małych i Średnich Przedsiębiorstw,
6. Geodezyjna Izba Gospodarcza,
7. Górnicza Izba Przemysłowo-Handlowa,
8. Instytut Spraw Publicznych,
9. Izba Gospodarcza Energetyki i Ochrony Środowiska,
10. Izba Gospodarcza Handlowców, Przetwórców Zbóż i Producentów Pasz,

⁴¹⁾ Dane Ministerstwa Środowiska oraz Wyższego Urzędu Górniczego.

⁴²⁾ Dane Ministerstwa Środowiska oraz Wyższego Urzędu Górniczego. Szacuje się, że od 1 stycznia 2012 r. do połowy września 2013 r. mogło zostać wydanych ok. 500 decyzji o zatwierdzeniu dokumentacji i ok. 120 zgłoszeń o rozpoczęciu robót (szacunki dla obszaru całego kraju dokonane na podstawie informacji przekazanych Ministerstwu Środowiska przez 138 starostw, tj. 1/3 wszystkich starostw – 182 decyzje o zatwierdzeniu dokumentacji i 45 zgłoszeń o rozpoczęciu robót). Biorąc pod uwagę powyższe, rocznie ok. 300 robót może być objętych koniecznością ich zatwierdzania.

11. Izba Gospodarcza „Wodociągi Polskie”,
12. Izba Przemysłowo-Handlowa Inwestorów Zagranicznych w Polsce,
13. Konfederacja Lewiatan,
14. Konferencja Przedsiębiorstw Finansowych w Polsce,
15. Korporacja Ubezpieczeń Kredytów Eksportowych,
16. Krajowa Federacja Konsumentów,
17. Krajowa Izba Biegłych Rewidentów,
18. Krajowa Izba Doradców Podatkowych,
19. Krajowa Izba Gospodarcza,
20. Krajowa Izba Gospodarcza Efektywności Energetycznej,
21. Krajowa Izba Gospodarcza Elektroniki i Telekomunikacji,
22. Krajowa Izba Gospodarki Morskiej,
23. Krajowa Izba Radców Prawnych,
24. Krajowa Izba Rozliczeniowa,
25. Krajowa Rada Izb Rolniczych,
26. Krajowa Rada Notarialna,
27. Krajowa Rada Spółdzielcza,
28. Krajowy Związek Producentów Nasion Ogrodniczych i Materiału Szkółkarskiego,
29. Krajowy Związek Zrzeszeń Plantatorów Owoców i Warzyw,
30. Naczelna Rada Adwokacka,
31. Naczelna Rada Zrzeszeń Handlu i Usług,
32. Narodowy Fundusz Ochrony Środowiska i Gospodarki Wodnej,
33. NSZZ Solidarność,
34. Ogólnopolska Federacja Organizacji Pozarządowych,
35. Ogólnopolskie Porozumienie Związków Zawodowych,
36. Polska Agencja Rozwoju Przedsiębiorczości,
37. Polska Izba Biznesu Żywnościowego,
38. Polska Izba Cła, Logistyki i Spedycji,
39. Polska Izba Ekologii,
40. Polska Izba Gospodarcza Eksporterów, Importerów i Kooperacji,
41. Polska Izba Gospodarcza Transportu Samochodowego i Spedycji,
42. Polska Izba Gospodarki Odpadami,
43. Polska Izba Handlu,

44. Polska Izba Informatyki i Telekomunikacji,
45. Polska Izba Komunikacji Elektronicznej,
46. Polska Izba Nasienna,
47. Polska Izba Paliw Płynnych,
48. Polska Izba Spedycji i Logistyki,
49. Polska Izba Zielarsko-Medyczna i Drogerijna,
50. Polska Organizacja Handlu i Dystrybucji,
51. Polska Rada Biznesu,
52. Polski Związek Ogrodnicy,
53. Polskie Towarzystwo Elektrociepłowni Zawodowych,
54. Porozumienie Zielonogórskie,
55. Pracodawcy RP,
56. Stowarzyszenie Administratorów Bezpieczeństwa Informacji,
57. Stowarzyszenie Doradców Prawnych,
58. Stowarzyszenie Konsumentów Polskich,
59. Stowarzyszenie Księgowych w Polsce,
60. Stowarzyszenie Polska Federacja Producentów Żywności,
61. Wojewódzki Fundusz Ochrony Środowiska i Gospodarki Wodnej,
62. Wyższy Urząd Górniczy,
63. Związek Armatorów Polskich,
64. Związek Banków Polskich,
65. Związek Pracodawców Przemysłu i Urzędzeń Pomiarowych,
66. Związek Polskiego Leasingu,
67. Związek Rzemiosła Polskiego,
68. Związek Sadowników Polskich,
69. Związek Sadowników RP,
70. Związek Szkółkarzy Polskich.

W związku z uwagami zgłoszonymi w ramach uzgodnień międzyresortowych i konsultacji społecznych, w dniu 9 grudnia 2013 r. odbyła się konferencja uzgodnieniowa, na której diskutowane były poszczególne propozycje. Ze względu na obszerność materiału, który był przedmiotem konferencji uzgodnieniowej, został on zamieszczony na stronie internetowej:

<http://legislacja.rcl.gov.pl/docs//2/181358/181367/181373/dokument94519.pdf>.

Partnerzy społeczni zgłosili m.in. uwagi do zmian w zakresie kodeksu pracy dot. umożliwienia zachowania ważności orzeczenia lekarskiego – obecny kształt propozycji w tym zakresie uwzględnia dyskusję na konferencji uzgodnieniowej i sugestie podniesione przez Pracodawców RP. W zakresie zmian dot. podatku dochodowego odnośnie do uproszczenia rozliczeń podatkowych w przypadku zaliczek za pomocą kasy rejestrującej uwzględniono opinie przedstawiane przez partnerów społecznych przez zapewnienie fakultatywności, a nie obligatoryjności nowego rozwiązania (Konfederację Lewiatan, Business Centre Club). W zakresie zmian dot. ustawy o ochronie danych osobowych, w ślad za dyskusją na konferencji uzgodnieniowej, zrezygnowano z wymogu wyższego wykształcenia w odniesieniu do administratorów bezpieczeństwa informacji (uwaga podnoszona przez Fundację MŚP, NSZZ Solidarność, Konfederację Lewiatan, POHID). W zakresie zmian dotyczących ustawy o podatku akcyzowym uwzględniono, po konsultacji z MF, niektóre uwagi zgłoszone przez partnerów społecznych – m.in. w odniesieniu do Wiążącej Informacji Akcyzowej. Ponadto Rada Pożytku Publicznego przesłała treść uchwały nr 66 z dnia 25 marca 2014 r., w której zaproponowała, aby uwzględnić w projekcie ustawy zwolnienie podatkowe (1) wartości nieodpłatnego świadczenia z tytułu pomocy prawnej otrzymanej przez osobę uprawnioną do świadczeń z pomocy społecznej, o której mowa w art. 7 ustawy o pomocy społecznej, (2) wartości nieodpłatnej pomocy prawnej świadczonej przez osoby prawne i jednostki organizacyjne nieposiadające osobowości prawnej prowadzące działalność pożytku publicznego, o której mowa w ustawie z dnia 24 kwietnia 2004 r. o działalności pożytku publicznego i o wolontariacie. Należy mieć na uwadze, że wszystkie uwagi zgłoszone przez partnerów społecznych zostały przedyskutowane podczas konferencji uzgodnieniowej oraz spotkań bilateralnych z przedstawicielami resortów właściwych w zakresie poszczególnych ustaw pod kątem możliwości ich uwzględnienia w projekcie ustawy.

PKN Orlen S.A. zgłosił zainteresowanie pracami nad projektem na formularzu wynikającym z ustawy z dnia 7 lipca 2005 r. o działalności lobbingsowej (Dz. U. Nr 169, poz. 1414, z późn. zm.).

Projekt został również skonsultowany z Komisją Wspólną Rządu i Samorządu Terytorialnego i uzyskał akceptację tej Komisji.

III. Wpływ regulacji na sektor finansów publicznych, w tym na budżet państwa i budżety jednostek samorządu terytorialnego

Na potrzeby OSR skupiono się na najwyższych wartościach, które obrazują zmiany w dochodach budżetu państwa. W celach porównawczych w perspektywie rocznej oszacowano również skutki do 2017 r. W skutkach dla sektora finansów publicznych wykorzystano opartą na danych historycznych symulację wprowadzenia poszczególnych rozwiązań. Do kalkulacji na kolejne lata użyto modelu, który zakłada reinwestowanie środków pozostawionych w przedsiębiorstwach (wg danych GUS dotyczących rentowności przedsiębiorstw przyjęto stałą o wartości 8,5% powyżej inflacji w pięciu podstawowych branżach – wg skrótów PKD: RO, PB, HT, FI, US), natomiast w przypadku wypracowanego dochodu opodatkowanie stawką 20% (średnie obciążenie podatkowe). W koszty wliczono zwiększoną obsługę zadłużenia (4,5% rocznie dla budżetu państwa, 6,5% dla JST).

Niektóre propozycje przyczynią się do uproszczenia procedur po stronie organów administracji, co wpłynie korzystnie na ich działalność, zmniejszy koszty ich funkcjonowania oraz umożliwi bardziej efektywne z punktu widzenia gospodarki realizowanie pozostałych obowiązków (np. propozycja dot. upoważnienia innych podmiotów niż organy celne do wystawiania niepreferencyjnych świadectw pochodzenia czy propozycja dot. rozszerzenia katalogu podmiotów do wystawiania paszportów roślin).

Do obliczeń przyjęto założenie, iż korzyści ze zmian osiągnięte po stronie przedsiębiorców będą generować efekt mnożnikowy, dzięki któremu zwiększą się wpływy do budżetu państwa (podatki, cło).

Niektóre z propozycji z osobna mogą spowodować zmniejszenie dochodów jednostek sektora finansów publicznych (zmniejszenie wpływów z opłaty skarbowej), niemniej jednak efekt sumaryczny wszystkich propozycji zawartych w projekcie ustawy będzie pozytywny dla sektora finansów publicznych (budżet państwa i budżety jednostek samorządu terytorialnego). W zakresie całego projektu ustawy należy mieć na uwadze oczekiwany wzrost dochodów sektora finansów publicznych wynikający z wdrożenia rozwiązań zawartych w projekcie (spodziewany wzrost aktywności gospodarczej, w tym np. związany z propozycjami tzw. pakietu portowego) oraz przeznaczenia przez

przedsiębiorców zaoszczędzonych środków na działalność gospodarczą, co przełoży się na większe dochody JST, m.in. w części dotyczącej podatków dochodowych.

W zakresie propozycji dotyczącej uelastycznienia przesłanek dotyczących pozwolenia na przechowywanie lub używanie sprzętu strzałowego za wydanie pozwolenia na przechowywanie lub używanie w ruchu zakładu górniczego sprzętu strzałowego pobierana jest opłata skarbowa w wysokości 82 zł. W 2011 r. dyrektorzy okręgowych urzędów górniczych wydali ok. 50 pozwoleń sprzętu strzałowego, w związku z powyższym przy założeniu przybliżonej liczby wydawanych pozwoleń w kolejnych latach skutki tej propozycji dla sektora finansów publicznych (jednostek samorządu terytorialnego) byłyby marginalne – wyniosłyby ok. 4 tys. zł rocznie w skali całego kraju.

W zakresie propozycji dotyczącej projektów robót geologicznych polegających na wykonaniu wkopów oraz otworów wiertniczych o głębokości do 30 m w celu wykonania ujęć podziemnych na potrzeby zwykłego korzystania z wód uiszczana jest opłata skarbowa w wysokości 10 zł. Przy założeniu, że w ciągu roku zostanie zgłoszonych ok. 300 projektów robót geologicznych na wykonywanie wkopów oraz otworów wiertniczych o głębokości do 30 m, w celu wykonywania ujęć wód podziemnych na potrzeby zwykłego korzystania z wód, skutki finansowe (dla jednostek samorządu terytorialnego) dla obszaru całego kraju byłyby niewielkie – wyniosłyby ok. 3 tys. zł rocznie w skali całego kraju.⁴³⁾

Rozwiązanie dotyczące ograniczenia obowiązków statystycznych dla mikroprzedsiębiorców w pierwszym roku wykonywania działalności gospodarczej oznaczać będzie konieczność oszacowania statystyk dla tej grupy podmiotów lub prezentacji danych bez jednostek „nowo powstałych”.

Propozycja dot. VAT-R może mieć wpływ na dochody jednostek samorządu terytorialnego, a przedstawione w dalszej części OSR szacunki dotyczą wariantu

⁴³⁾ Szacunki dokonane w oparciu o informacje przekazane przez Ministerstwo Środowiska na podstawie danych uzyskanych ze starostw. Należy jednocześnie zwrócić uwagę, że w marcu 2012 r. Minister Środowiska zajął stanowisko, że co do zasady, w zakresie określonym w projekcie zatwierdzenie projektu robót w drodze decyzji nie jest konieczne. Niektóre organy (starostwa), stosując się do stanowiska MŚ, informują zainteresowanych przedsiębiorców, że zatwierdzenie projektu robót w omawianym zakresie nie jest konieczne. Inne, stosując autonomię wykładnię przepisów, żądają od przedsiębiorców zatwierdzenia projektu robót. Tym samym faktyczna liczba projektów zgłoszonych do zatwierdzenia może być niższa niż szacowana powyżej, w konsekwencji niższe byłyby też ewentualne skutki dla sektora finansów publicznych. Wszystkie organy (starostwa) podkreślają, że jednoznaczne uregulowanie tej kwestii w przepisach jest konieczne.

maksymalnego. Nie jest jednak możliwe oszacowanie skutków dot. faktycznego oddziaływania tej propozycji na wysokość wpływów z opłaty skarbowej ze względu na fakultatywny charakter rozwiązania. Należy mieć też na uwadze, że zniesienie obligatoryjności tego obowiązku po stronie administracji oznacza zmniejszenie kosztów funkcjonowania administracji z tego tytułu (mniejsza liczba czynności wykonywanych przez administrację).

W zakresie propozycji dot. ABI (zmiany w ustawie o ochronie danych osobowych) koszty uruchomienia i funkcjonowania rejestru ABI mogą być na obecnym etapie jedynie wstępnie szacowane – utworzenie w Biurze GODO nowego rejestru informatycznego wiązać się będzie z koniecznością poniesienia pewnych dodatkowych kosztów. Przyjmując jako założenie wstępne, że rejestr ABI miałby być umieszczony w postaci dedykowanej aplikacji (modułu programowego) stanowiącej rozszerzenie funkcjonalności obecnie prowadzonego, na podstawie art. 42 ust. 1 ustawy o ochronie danych osobowych, rejestru zgłoszonych GODO zbiorów danych osobowych oraz platformy eGODO, szacunkowe koszty takiego rozwiązania wyniosłyby ok. 80 tys. zł. Dodatkowo koszty netto utrzymania i wsparcia technicznego dla prowadzonego rejestru ABI ocenić należy na ok. 15 tys. zł rocznie.

W zakresie propozycji dotyczącej upoważnienia do wydawania paszportów roślin należy mieć na uwadze, że do tej pory do wypełniania formularzy paszportów roślin upoważnione zostały 2 podmioty. Podmioty te corocznie nabywały około 3,5 tys. formularzy roślin, za kwotę około 1400 zł. W 2013 r. podmioty te zakupiły (do dnia 3 grudnia 2013 r.) 306 formularzy paszportów roślin za kwotę 90,84 zł.

Propozycja dotycząca zmian w ustawie o dostępie do informacji publicznej – doprecyzowanie przepisów w odniesieniu do orzeczeń sądowych, Sądu Najwyższego, sądów administracyjnych, sądów wojskowych, Trybunału Konstytucyjnego i Trybunału Stanu – nie powinna pociągać za sobą konieczności wydatkowania dodatkowych środków. Niemniej jednak ewentualne koszty zostaną pokryte w ramach dotychczasowych środków zabezpieczonych już w budżecie ww. dysponentów i nie będą podstawą do ubiegania się o dodatkowe środki zarówno w roku wejścia w życie projektowanych rozwiązań, jak i w latach następnych.

Największy, policzalny wpływ na sektor finansów publicznych będą miały następujące propozycje⁴⁴⁾:

- 1) „Pakiet morski” zawierający propozycje: (1) zmniejszenie uciążliwości importowych procedur kontrolnych towarów przez polskie porty morskie, (2) wydłużenie terminu na rozliczenie VAT w imporcie dla AEO (w mln zł)

	2015 r.	2016 r.	2017 r.
Zmniejszenie uciążliwości importowych procedur kontrolnych + wydłużenie terminu na rozliczenie VAT	58,42	59,74	61,11
Jednorazowe przesunięcie dochodów VAT (dot. propozycji wydłużenia terminu na rozliczenie VAT)	- 15,00*		

* Skutki przesunięcia dochodów VAT zostały wyliczone na podstawie zadeklarowanego podatku VAT należnego (pobranego przez administrację celną) w grudniu 2013 r. Dane Ministerstwa Finansów. Dla celów oceny skutków regulacji założono taką samą wartość w grudniu 2015 r.

Do obliczeń przyjęto, że obie propozycje Pakietu przełożą się na ok. 80 tys. TEU rocznie⁴⁵⁾, które wygenerują dochody dla budżetu państwa z tytułu importu, który zostanie zrealizowany przez polskich importerów w polskich portach w miejsce odpraw dokonywanych obecnie w portach konkurencyjnych Europy Zachodniej. W tabeli uwzględniono także przesunięcie w czasie dochodów z podatku VAT w zakresie AEO – 15 mln zł w pierwszym roku obowiązywania rozwiązania⁴⁶⁾. Na potrzeby wyliczeń oszacowano średnią ważoną cła w odniesieniu do wartości jednego TEU⁴⁷⁾. Wzrost zatrudnienia został skalkulowany zgodnie z założeniem, iż każde 1500 TEU generuje 1 miejsce pracy bezpośrednio w porcie oraz 1 miejsce pracy na terminalu, a ponadto 1,2 miejsca pracy w otoczeniu portowym. Wartości zostały zdyskontowane w kolejnych latach. Uwzględniono zwiększenie kosztów operacyjnych granicznych inspektoratów weterynarii.

⁴⁴⁾ Należy zaznaczyć, iż wpływ na sektor finansów publicznych nie został w pełni oszacowany z uwagi na zasadę proporcjonalności (dotyczy to propozycji: 4, 21, 22, 23, 29, 32, 33, 37, 39, 41).

⁴⁵⁾ Według szacunków dokonanych przez *Investment Partners* dla Ministerstwa Gospodarki liczba kontenerów odprawianych poza polskimi portami morskimi przez polskie podmioty wynosi około 670 tys. TEU rocznie. Jednocześnie w 2012 r. w polskich portach morskich dokonano przeładunków o wolumenie 1,65 mln TEU.

⁴⁶⁾ Dane Ministerstwa Finansów (przy piśmie PT10/0310/8-6/49/WLI/14/RD34339 z dnia 9 kwietnia 2014 r.). Przesunięcie to wynika z umożliwienia rozliczenia VAT należnego z tytułu importu przez przedsiębiorców bezpośrednio w deklaracji podatkowej, zamiast płatności razem ze zobowiązaniem celnym. Skutki przesunięcia dochodów VAT zostały wyliczone na podstawie zadeklarowanego podatku VAT należnego (pobranego przez administrację celną) w grudniu 2013 r. Dla celów OSR założono taką samą wartość w grudniu 2015 r.

⁴⁷⁾ W oparciu o informacje zebrane przez Ministerstwo Gospodarki założono wartość cła na jeden TEU w wysokości 2700 zł (z czego 25% pozostaje w budżecie krajowym, natomiast pozostałe 75% trafia do budżetu UE).

- 2) zniesienie obowiązku płatników składek dotyczącego przekazywania informacji miesięcznych (w mln zł)

2015 r.	2016 r.	2017 r.
35,12	35,97	36,83

Powyższe wyliczenie potencjalnych korzyści dla sektora finansów publicznych opiera się na szacunkach prezentowanych przez przedstawicieli powiatowych urzędów pracy dotyczących obowiązku wystawiania informacji dot. wysokości składek na ZUS dla bezrobotnych (koszt przygotowania dokumentacji, w tym czas poświęcony przez pracowników, koszty wydruku i wysłania dokumentu listem poleconym) – średnie roczne koszty na poziomie ok. 100 tys. zł na każdy z 343 powiatowych urzędów pracy. Dla lat następujących po 2014 r. zastosowano dyskonto.

- 3) zniesienie obowiązku obligatoryjnego uzyskiwania potwierdzenia zgłoszenia rejestracyjnego VAT-R (w mln zł)

2015 r.	2016 r.	2017 r.
-21,70	-22,91	-24,19

Zgodnie z danymi PARP przy szacowaniu skutków tej propozycji przyjęto, że rocznie zgłoszenia VAT-R dokonuje 147 475 podmiotów, którym otwarto w danym roku obowiązek podatkowy dla podatku od towarów i usług i wydano potwierdzenie zarejestrowania podmiotu jako podatnika VAT (VAT-5). Ponadto uwzględniono fakt wliczania opłaty za dokonanie zgłoszenia do kosztów uzyskania przychodów. Przedstawione skutki dotyczą wariantu skrajnego, w którym żaden z rejestrujących się podatników nie będzie żądał potwierdzenia zgłoszenia.⁴⁸⁾

Należy mieć na uwadze, że pozytywnie na sektor finansów publicznych powinna również oddziaływać proponowana w ramach projektu redukcja obowiązków informacyjnych. Czas zaoszczędzony przez przedsiębiorców z tego tytułu pozwoli im na lepsze alokowanie zasobów osobowych, co z kolei może przełożyć się na efektywniejsze ich funkcjonowanie. To w efekcie może spowodować dodatkowy wzrost

⁴⁸⁾ Oszacowane skutki = opłata skarbową x liczba podmiotów, którym otwarto w danym roku obowiązek podatkowy dla podatku od towarów i usług i wydano potwierdzenie zarejestrowania podmiotu jako podatnika VAT (VAT-5), przy uwzględnieniu faktu wliczania opłaty do kosztów uzyskania przychodu wg stawki podatkowej 18%. Przyjęto założenie, że przedsiębiorcy w pełni zrezygnują z potwierdzania rejestracji. Dane pochodzą z: US – opłata skarbową: 170 zł, MF – liczba podmiotów, którym otwarto w danym roku obowiązek podatkowy dla podatku od towarów i usług i wydano potwierdzenie zarejestrowania podmiotu jako podatnika VAT (VAT-5): 147 475. BILANS = 170 x 147 475 x 0,82 = 20 558 015 zł.

dochodów przedsiębiorstw, a co za tym idzie również dochodów budżetu państwa (VAT, CIT).

- 4) zastąpienie obecnego systemu rozliczania podatku dochodowego z tytułu użytkowania pojazdu służbowego do celów prywatnych systemem ryczałtowym (w mln zł)

2015 r.	2016 r.	2017 r.
75,92	74,47	73,04

W obecnym stanie prawnym świadczenie związane z nieodpłatnym wykorzystywaniem przez pracownika samochodu służbowego do celów prywatnych podlega opodatkowaniu podatkiem dochodowym od osób fizycznych (art. 11 ustawy o podatku dochodowym od osób fizycznych). Wartość nieodpłatnych świadczeń polegających na udostępnieniu samochodu do celów prywatnych ustala się:

- a) jeżeli przedmiotem świadczenia są usługi wchodzące w zakres działalności gospodarczej dokonującego świadczenia – według cen stosowanych wobec innych odbiorców,
- b) jeżeli przedmiotem świadczenia są usługi zakupione – według cen zakupu,
- c) w pozostałych przypadkach – na podstawie cen rynkowych stosowanych przy świadczeniu usług lub udostępnianiu rzeczy lub praw tego samego rodzaju i gatunku, z uwzględnieniem w szczególności ich stanu i stopnia zużycia oraz czasu i miejsca udostępnienia.

Mimo że istnieją zasady ustalania wartości tego świadczenia, pracodawcy zgłaszają problemy co do prawidłowego określenia skutków podatkowych związanych z wykorzystywaniem przez pracowników samochodu służbowego do celów prywatnych. Często przyjmuje się, że wartość świadczenia, jakie otrzymuje pracownik z tytułu użytkowania pojazdu służbowego do celów prywatnych, powinna bazować na koszcie wynajmu takiego samego pojazdu w wypożyczalni samochodów i taka wartość powinna stanowić podstawę do opodatkowania. Często jednak rozliczenie w tym zakresie następuje z trudnością, co sprzyja nieujawnianiu takich czynności dla celów podatkowych. W konsekwencji w wyniku braku precyzyjnych i prostych przepisów w tym zakresie wiele osób narażonych jest na ryzyko podatkowe.

Nie ma dostępnych danych dotyczących wysokości wpływów do budżetu państwa z tego tytułu na podstawie obecnych rozwiązań, gdyż podatek w tym zakresie nie jest wyodrębniany jako oddzielna pozycja we wpływach budżetowych z tytułu podatku dochodowego. Proponuje się zatem rozwiązanie polegające na określeniu wartości tego świadczenia, co pozwoli uniknąć wątpliwości co do sposobu ustalenia przychodu z tego tytułu i zmniejszy ryzyko podatkowe podatników w zakresie prawidłowości wypełniania obowiązków podatkowych.⁴⁹⁾

IV. Wpływ regulacji na konkurencyjność gospodarki i przedsiębiorczość, w tym na funkcjonowanie przedsiębiorstw⁵⁰⁾

Propozycje mają charakter powszechny, będą korzystnie oddziaływać w szczególności na małe i średnie przedsiębiorstwa. Zaproponowane rozwiązania powinny ułatwić wykonywanie działalności gospodarczej przez uproszczenie procedur administracyjnych, redukcję obowiązków informacyjnych, ułatwienie dostępu do finansowania zewnętrznego inwestycji oraz ograniczenie kosztów działalności gospodarczej. Rozwój przedsiębiorstw wpłynie z kolei pozytywnie na gospodarke.

Bilans kosztów i korzyści przedmiotowej regulacji dla przedsiębiorstw jest pozytywny i wynosi w skali roku **851** mln zł – z czego redukcja samych obowiązków informacyjnych wyniesie przynajmniej 751 mln zł.

Największy policzalny pozytywny wpływ na przedsiębiorczość będą miały następujące zmiany (w mln zł rocznie):

⁴⁹⁾ Do obliczenia wartości przychodu za każdy miesiąc korzystania z samochodu przyjęto:

- dla samochodów o pojemności skokowej silnika do 1600 cm³ – iloczyn 300 km i stawki za 1 kilometr przebiegu pojazdu o pojemności skokowej silnika powyżej 900 cm³, o której mowa w rozporządzeniu Ministra Infrastruktury w sprawie warunków ustalania oraz sposobu dokonywania zwrotu kosztów używania do celów służbowych samochodów osobowych, motocykli i motorowerów niebędących własnością pracodawcy z dnia 25 marca 2002 r. (Dz. U. Nr 27, poz. 271), tj. 300 km x 0,8358 zł. Tak obliczony przychód wynosi 250,74 zł, po odrzuceniu groszy 250 zł,
- dla samochodów o pojemności skokowej silnika powyżej 1600 cm³ – przyjęto 160% przychodu obliczonego w sposób wskazany w pkt 1 (400 zł).

Przychód ten ustalany będzie w skali miesiąca lub za jego część (1/30 x liczba dni), jeżeli pracownik nie będzie korzystał z samochodu przez cały miesiąc. Wówczas pracodawca obliczy przychód przypadający za okres wykorzystywania samochodu, np. 1/30 z 250 zł = 8,33 zł x 12 dni = 100 zł (po zaokrągleniu do pełnego złotego).

⁵⁰⁾ Należy zaznaczyć, iż wpływ na konkurencyjność gospodarki i przedsiębiorczość nie został w pełni oszacowany z uwagi na zasadę proporcjonalności (dotyczy to propozycji: 4, 21, 22, 23, 29, 32, 33, 37, 39, 41).

Lp.	Tytuł propozycji	Korzyści
1	Zniesienie obowiązku sprawdzenia do 30 kwietnia prawidłowości danych przekazanych do ZUS w miesięcznych raportach imiennych ⁵¹⁾	583,25
2	Umożliwienie zachowania ważności orzeczenia lekarskiego przez nowego pracodawcę ⁵²⁾	168,16
3	Wydłużenie terminu na rozliczenie VAT w imporcie dla AEO oraz zmniejszenie uciążliwości importowych procedur kontrolnych towarów przez polskie porty morskie ⁵³⁾	62,20
4	Zniesienie obowiązku obligatoryjnego potwierdzania zgłoszenia rejestracyjnego VAT-R ⁵⁴⁾	30,46
5	Ograniczenie wymogu formy pisemnej umowy przy usługach certyfikacyjnych ⁵⁵⁾	4,5
6	Elektronizacja potwierdzeń o zapoznaniu się z informacją o systemie dobrowolnej rejestracji podmiotów kwalifikowanych ⁵⁶⁾	3,45

⁵¹⁾ Redukcja obciążeń administracyjnych obliczona względem populacji oraz danych GUS, ZUS i PARP. Korzyści = liczba ubezpieczonych x przeciętny czas sprawdzenia danych x stawka godzinowa. ZUS – liczba ubezpieczonych: 14 603 900 (w tym 8,56 mln MŚP), PARP – przybliżony czas sprawdzenia danych dla jednego pracownika (ankieta skierowana do przedsiębiorstw): 1,9 h, GUS – stawka godzinowa (iloraz przeciętnego miesięcznego wynagrodzenia w gospodarce i liczba godzin pracy w miesiącu (22 x 8)): $3\,699,67 / (22 \cdot 8) = 21,02$ zł, BILANS = $14\,603\,900 \times 1,9 \text{ h} \times 21,02 \text{ zł} = 583\,250\,558,2$ zł.

⁵²⁾ Wg badań portalu rynekpracy.pl (badanie ankietowe przeprowadzone na ponad 100 uczestnikach) częstotliwość zmiany pracy wynosi raz na 8 lat, co przy ok. 16 mln zatrudnionych oznacza ok. 2 mln zmieniających pracę rocznie. Do obliczeń przyjęto, że osoba zmieniająca pracę, ze względu na konieczność wizyty lekarskiej, nie świadczy pracy dla pracodawcy przez ½ dnia roboczego. Czyli przy średniej stawce (brutto) wynagrodzenia pracownika brak świadczenia pracy w trakcie wizyt lekarskich do zaświadczeń kosztuje gospodarkę 84,08 zł/pracownika. BILANS: $84,08 \text{ zł} \times 2 \text{ mln} = 168\,160\,000$ zł.

⁵³⁾ Obliczenia przeprowadzono na podstawie przedstawionych przez Ministerstwo Finansów danych systemu CELINA, dotyczących AEO. Analogicznie jak we wpływie na budżet państwa. *Oszacowanie własne Ministerstwa Gospodarki z wykorzystaniem badania Investment Partners z 2012 r.* – skutki przyrostu PKB dla jednego TEU pomnożono przez spodziewany dla tej propozycji przyrost liczby TEU. Wynik został zwaloryzowany.

⁵⁴⁾ Korzyści = opłata skarbową + (stawka godzinowa pracy przeciętnego pracownika x czas pracy) x liczba podmiotów, którym otwarto w danym roku obowiązek podatkowy dla podatku od towarów i usług i wydano potwierdzenie zarejestrowania podmiotu jako podatnika VAT (VAT-5), przy uwzględnieniu faktu wliczania opłaty do kosztów uzyskania przychodu wg stawki podatkowej 18%. Przyjęto założenie, że przedsiębiorcy w pełni zrezygnują z potwierdzania rejestracji. US – opłata skarbową: 170 zł, MF – liczba podmiotów, którym otwarto w danym roku obowiązek podatkowy dla podatku od towarów i usług i wydano potwierdzenie zarejestrowania podmiotu jako podatnika VAT (VAT-5): 147 475, PARP – oszacowanie czasu pracowników (badanie ankietowe przedsiębiorców): 1h, GUS – stawka godzinowa (iloraz przeciętnego miesięcznego wynagrodzenia w gospodarce i liczba godzin pracy w miesiącu (22 x 8)): $3\,699,67 / (22 \cdot 8) = 21,02$ zł BILANS = $[170 \text{ zł} \times 0,82 + (21,02 \times 1)] \times 147\,475 = 23\,657\,939$ zł. Dane zostały zdyskontowane.

⁵⁵⁾ Korzyści dla przedsiębiorców korzystających ze znaczników czasu. Do obliczeń przyjęto następujące wartości: wg danych uzyskanych od kwalifikowanych podmiotów świadczących usługę znakowania czasem w I półroczu wydano ok. 74 tys. znaczników czasu, zatem przyjęto wartość 150 tys. znaczników czasu jako przyrost w perspektywie rocznej; jako koszt związany ze sporządzaniem jednej umowy w formie pisemnej przyjęto wartość 30 zł (koszty druku, wysyłki, czas przeznaczony na tę czynność, tj. 1h – 21,02 zł).

⁵⁶⁾ Redukcja obciążeń administracyjnych obliczona względem danych Poczty Polskiej, Ministerstwa Gospodarki oraz GUS. Korzyści = (koszty przesyłki pocztowej + stawka godzinowa) x liczba certyfikatów kwalifikowanych wydanych w 2012 r. Poczta Polska – koszty przesyłki pocztowej

7	Ograniczenie obowiązków statystycznych dla mikroprzedsiębiorców ⁵⁷⁾	0,19
8	Zmniejszenie obciążeń administracyjnych związanych z obrotem olejami opałowymi ⁵⁸⁾	0,13
9	Zniesienie obowiązków niektórych osób prawnych w zakresie prowadzonej przez nie działalności poręczeniowo-gwarancyjnej ⁵⁹⁾	0,12

Korzyści społeczne zostały podzielone na dwie grupy: (1) skutki zwiększenia płynności, (2) redukcja obciążeń informacyjnych. Skutki zwiększenia płynności obliczono na podstawie dodatkowych wygenerowanych przepływów finansowych. Korzyści zmniejszono o kwoty przekazywane w formie podatków, ceł itp. przy zastosowaniu efektu mnożnikowego oraz przy wykorzystaniu danych makroekonomicznych za lata 2009–2013. Założono stałą 8,5% powyżej inflacji dla rocznej stopy zwrotu z inwestycji. Dane dla lat od 2015 r. zostały zdyskontowane. Wyliczenia oparto na Raporcie z pomiaru obciążeń administracyjnych w przepisach prawa gospodarczego, badaniach własnych, informacjach uzyskanych od innych organów publicznych oraz przygotowanym przez PARP Raporcie z pilotażowego Testu MŚP.

Redukcja samych obowiązków informacyjnych na kwotę przynajmniej 751 mln zł szacowana na podstawie modelu kosztu standardowego. Przytoczona kwota dotyczy między innymi tych obowiązków informacyjnych, które zostały zmierzone w Raporcie z pomiaru obciążeń administracyjnych oraz późniejszych wyliczeń. Należy zaznaczyć,

(listowej nierejestrowanej w opcji ekonomicznej do 350 gram) = 1,60 zł; Ministerstwo Gospodarki – liczba certyfikatów kwalifikowanych wydanych w 2012 r. przez instytucje certyfikujące podpis elektroniczny = 152 702 szt.; GUS – stawka godzinowa (iloraz przeciętnego miesięcznego wynagrodzenia w gospodarce i liczba godzin pracy w miesiącu (22 x 8)): $3699,67 / (22 * 8) = 21,02$ zł BILANS = $(1,60 \text{ zł} + 21,02 \text{ zł}) \times 152 702 = 3 454 119,24$ zł.

⁵⁷⁾ Kwota stanowi sumę korzyści oraz założenia, że zaoszczędzone środki przedsiębiorcy wykorzystają jako kapitał przy prowadzeniu swojej działalności i osiągną z tego tytułu zysk. Korzyści = szacunkowa liczba nowo powstałych mikroprzedsiębiorstw wypełniających sprawozdania wynikające z prawa krajowego x średnia liczba formularzy/sprawozdań, które wypełnia jedno mikroprzedsiębiorstwo rocznie x średni czas wypełnienia sprawozdania x stawka godzinowa, PARP (obliczenia własne na podstawie danych GUS) – liczba nowo utworzonych mikroprzedsiębiorstw wypełniających formularze statystyczne w ciągu roku: 1191, PARP – średnia liczba wypełnień formularzy przez jedno mikroprzedsiębiorstwo (obliczenia własne na podstawie danych GUS): 1,98 (wynik stanowi relację liczby wypełnień przez nowo powstałe mikroprzedsiębiorstwa wszystkich formularzy sprawozdawczych wynikających z prawa krajowego do liczby tych podmiotów), GUS – liczba sprawozdań wynikających z prawa krajowego: 36, PARP – oszacowanie przybliżonego czasu wypełnienia sprawozdania na podstawie ankiety skierowanej do przedsiębiorców: 3,6 h, GUS – stawka godzinowa (iloraz przeciętnego miesięcznego wynagrodzenia w gospodarce i liczba godzin pracy w miesiącu (22 x 8)): $3699,67 / (22 * 8) = 21,02$ zł, BILANS = $1191 \times 1,98 \times 3,6 \times 21,02 \text{ zł} = 178 101,35$ zł.

⁵⁸⁾ Redukcja obciążeń administracyjnych oszacowana na podstawie badania „Pomiar obciążeń administracyjnych w przepisach prawa gospodarczego” zleconego przez Ministerstwo Gospodarki w 2010 r.

⁵⁹⁾ Redukcja obciążeń administracyjnych oszacowana na podstawie badania „Pomiar obciążeń administracyjnych w przepisach prawa gospodarczego” zleconego przez Ministerstwo Gospodarki w 2010 r.

iż taka wartość przeliczona na roboczogodzinę pozostanie do dyspozycji przedsiębiorców.

Redukcja obowiązków informacyjnych pozwoli przedsiębiorcom efektywniej wykorzystać przynajmniej 21 mln godzin rocznie, które dotychczas poświęcali na ich wykonywanie. W wielu przypadkach redukcja obciążeń regulacyjnych może być jeszcze wyższa.

W odniesieniu do rozwiązania dot. instrumentu poręczeń o rozszerzonym zakresie podmiotowo-przedmiotowym w obszarze ochrony środowiska i gospodarki wodnej do szacunków przyjęto, że w pierwszym roku uruchomienia tego instrumentu w NFOŚiGW skorzysta z niego do 30 podmiotów. W kolejnych latach, przez upowszechnienie instrumentu, założono coroczny wzrost o 20% liczby udzielonych poręczeń do osiągnięcia pułapu 50 poręczeń rocznie⁶⁰⁾. W zakresie wsparcia WFOŚiGW – od 50 do 100. Dojście do określonych pułapów będzie zależne od limitów środków ustalonych w poszczególnych funduszach i realizowanych przez nie programach.

W odniesieniu do rozwiązania pt. rozszerzenie katalogu bezzwrotnych form finansowania ochrony środowiska i gospodarki wodnej założono, że zawartych zostanie ok. 900–1300 umów w zakresie wykorzystania instrumentu dopłat do opłat leasingowych w programie „*Inwestycje energooszczędne w małych i średnich przedsiębiorstwach*”.⁶¹⁾

Rozwiązanie w zakresie zastąpienia obecnego systemu rozliczenia podatku dochodowego z tytułu użytkowania samochodu służbowego do celów prywatnych podatkiem ryczałtowym uprości rozliczenia podatników w tym zakresie, zmniejszy obowiązki administracyjne z tym związane obecnie (np. uciążliwy obowiązek kalkulacji wysokości podatku na podstawie cen wynajmu pojazdu samochodowego oferowanego przez firmy komercyjne). Obecnie przedsiębiorcy sygnalizują niepewność co do prawidłowości wykonywania tego obowiązku z uwagi na nieprecyzyjne przepisy i brak prostych zasad w tym zakresie. Proponowana zmiana powinna umożliwić zmniejszenie ryzyka podatkowego związanego z wypełnieniem tego obowiązku.

⁶⁰⁾ Założenia w tym względzie oparto na liczbie zawartych przez NFOŚiGW umów pożyczkowych w 2012 r. – 205 umów oraz o wyniki konsultacji NFOŚiGW z przedstawicielami WFOŚiGW.

⁶¹⁾ Założenie będące wynikiem konsultacji z Ministerstwem Środowiska oraz NFOŚiGW.

W odniesieniu do propozycji *Pakietu portowego* należy wskazać, że obowiązujące przepisy na rynku wspólnotowym dają możliwość dokonywania odpraw celnych w innych portach niż porty polskie. Większość polskich importerów, korzystających z odpraw w innych portach, korzysta z tej opcji ze względu na korzystniejsze warunki realizowania kontroli granicznych oraz przesunięcie płatności podatku VAT w związku z wewnątrzwspólnotową dostawą towaru. W Polsce konieczność zapłacenia VAT-u w momencie dokonania odprawy celnej zmusza importerów do wygosparowania dość dużych kwot przed sprzedażą importowanego towaru. Natomiast długotrwałe kontrole graniczne podwyższają koszty importerów wynikające z wydłużonych terminów dostaw (dłuższy czas na dostarczenie produktów do przedsiębiorstw). Propozycje *Pakietu portowego* wpłyną pozytywnie na konkurencyjność gospodarki, w tym portów i otoczenia portowego⁶²⁾ oraz przedsiębiorców w następujący sposób:

- zwiększą obroty towarowe w portach morskich, w tym szczególnie obrót kontenerowy, którego wzrost w transporcie międzynarodowym stał się w ostatnich latach szczególnie dynamiczny⁶³⁾,
- przyspieszą obrót importowanym towarem i skrócą czas ich składowania do niezbędnego minimum, co obniży koszty wykonywania działalności gospodarczej,
- obniżą koszty transportu towarów importowanych przez przedsiębiorców do miejsc docelowych⁶⁴⁾,
- zwiększą potencjał eksportowy (inwestycyjny) przedsiębiorców dokonujących importu inwestycyjnego (np. półfabrykatów),

⁶²⁾ Przeładunki kontenerowe w basenie Morza Bałtyckiego w 2011 r. przedstawiały się następująco:

- St. Petersburg – 1 900 tys. TEU
- Gdańsk/Gdynia/Szczecin – 1 357, 07 tys. TEU (ok. 1 657 tys. TEU w 2012 r.)
- Goeteborg – 880 tys. TEU
- Kotka/Hamina – 765 tys. TEU
- Helsinki – 400 tys. TEU
- Aarhus – 385 tys. TEU
- Kłajpeda – 295 tys. TEU
- Ryga – 254 tys. TEU
- Tallin – 152 tys. TEU.

Najwięcej przeładunków kontenerowych w Europie w 2011 r. dokonano w Rotterdamie (11 877 tys. TEU), Hamburgu (ok. 9 000 tys. TEU) oraz Antwerpii (ok. 8 500 tys. TEU). Z kolei w Bremie przeładowano ok. 6 000 tys. TEU.

⁶³⁾ Całkowita liczba kontenerów odprawianych przez polskich importerów za granicą szacowana jest na ok. 670 000 TEU. Ekspertyza *Investment Partners* wykonana na zlecenie Ministerstwa Gospodarki (<http://bip.mg.gov.pl/files/upload/17004/MG%20ekspertyza%2013-11-2012%20final.pdf>)

⁶⁴⁾ Zgodnie z szacunkami zawartymi w ekspertyzie *Investment Partners* średni koszt przewozu 1 kontenera transportem kołowym z portów zachodnich do Polski wynosi 1300 euro, średni koszt frachtu morskiego z portów zachodnich do Polski – 400 euro.

- przyspieszą rozwój otoczenia okołoportowego – rozbudowa centrów logistycznych i parków dystrybucyjnych,
- zwiększą inwestycje w infrastrukturę kolejową centralnej i północnej Polski oraz przyspieszą zwrot z takiej inwestycji (poprawa sytuacji finansowej PKP),
- zwiększą aktywność polskich portów w systemie sieci transportowej o znaczeniu krajowym i międzynarodowym, w tym sieci logistycznej Europy i Azji (budowa nowych trwałych powiązań transportowych w regionie, rozwój korytarza transportowego z portów Świnoujście – Szczecin na południe oraz zachód, rozwój korytarza transportowego z portów Trójmiasta na południe, rozwój powiązań transportowych na wschód),
- umożliwią rozwój przedsiębiorstw współpracujących z portami i importerami (rozwój przemysłu transportowego, np. budowa i remonty statków, pojazdów kołowych, szynowych).

Należy wspierać ten potencjał m.in. przez przygotowywanie regulacji adekwatnych do potrzeb rynku. Podniesienie konkurencyjności polskich portów w regionie Morza Bałtyckiego względem portów Europy Zachodniej skłoni do odprawy w polskich portach przynajmniej części z przeładunków odprawianych obecnie w portach zagranicznych (kierowanych do Europy Środkowo-Wschodniej), co wpłynie korzystnie na rozwój polskich portów oraz na atrakcyjność inwestycyjną Polski.

V. Wpływ regulacji na rynek pracy

Regulacja będzie miała bezpośredni i pośredni wpływ na rynek pracy. Bezpośredni wpływ będą miały następujące rozwiązania:

- zwolnienie pracowników z podatku dochodowego z tytułu uzyskiwania świadczenia dowozu do zakładu pracy na koszt pracodawcy – rozwiązanie powinno wpłynąć pozytywnie na zatrudnianie pracowników mieszkających poza miejscem wykonywania pracy, szczególnie na obszarach słabiej skomunikowanych,
- Pakiet portowy – zgodnie z założeniami, stosowanymi w procesie certyfikacji portów morskich, każde 1500 TEU generuje 1 miejsce pracy bezpośrednio w porcie oraz 1 miejsce pracy na terminalu, a ponadto 1,2 miejsca pracy w otoczeniu portowym. W związku z tym dzięki zwiększeniu przeładunków w polskich portach powstaną dodatkowe miejsca pracy nie tylko w porcie czy terminalu, ale także w otoczeniu portowym. Dodatkowo zostaną utworzone miejsca pracy w transporcie,

spedycji, służbach, centrach dystrybucyjnych oraz szeroko rozumianej logistyce, przewozach i obsłudze Cargo. Do powyższych prognoz należy dodać utworzenie nowych miejsc pracy w obsłudze bezpośredniej i pośredniej inwestycji towarzyszących rozwojowi infrastruktury portów i terminali kontenerowych oraz centrów logistycznych przygotowanych do obsługi transportu intermodalnego,

- umożliwienie zachowania ważności orzeczenia lekarskiego przez nowego pracodawcę będzie sprzyjać zwiększeniu mobilności pracowników przez zmniejszenie kosztów zatrudnienia pracowników legitymujących się ważnymi orzeczeniami lekarskimi o braku przeciwwskazań do pracy na danym stanowisku. Pośrednim pozytywnym skutkiem będzie zwiększenie konkurencji na rynku pracy.

Pozostałe rozwiązania będą miały wpływ pośredni: zmniejszenie kosztów wykonywania działalności gospodarczej poprawi konkurencyjność przedsiębiorstw, co powinno wpłynąć pozytywnie na wielkość zatrudnienia.

VI. Wpływ regulacji na rozwój regionalny

Propozycje Pakietu portowego, ze względu na swoją specyfikę, będą miały wpływ na rozwój regionów nadmorskich (woj. pomorskie i zachodniopomorskie) oraz regionów, przez które przebiegają korytarze transportowe.

Pozostałe propozycje nie będą miały wpływu na różnice w rozwoju regionalnym.

Warszawa, 26 marca 2014 r.

Wyniki konsultacji społecznych - zestawienie nieuwzględnionych uwag do projektu ustawy o ułatwieniu wykonywania działalności gospodarczej

Propozycja	Podmiot zgłaszający	Treść uwagi	Stanowisko MG
Art. 2 (ustawa o izbach gospodarczych)	Polska Izba Handlu	<p>Bardzo cenną inicjatywą jest rozszerzenie zapisu w ustawie o izbach gospodarczych o możliwość wystawiania uniwersalnego świadectwa pochodzenia towaru, co było dotychczas domeną Służby Celnej. Wydaje się jednak iż nawet to rozszerzenie z wydających je obecnie 146 jednostek Służby Celnej o zaledwie 27 oddziałów Krajowej Izby Gospodarczej jest niewystarczające w stosunku do potrzeb przedsiębiorców – daje to łącznie 173 jednostki w skali kraju upoważnione do wystawiania tego typu świadectw przy zapotrzebowaniu na tego typu świadectwa rządu 250 000 sztuk w skali kraju – oznacza to, iż na jeden punkt wydający tego typu dokumenty przypadać będzie zapotrzebowanie rządu półtora tysiąca dokumentów w skali roku, przy rosnącym na nie zapotrzebowaniu wprost proporcjonalnym do wzrostu eksportu. Dlatego też wnioskujemy aby rozszerzyć uprawnienia do wystawiania uniwersalnych świadectw pochodzenia towaru na wszystkie izby gospodarcze działające na terenie RP zgodnie z ustawą o izbach gospodarczych nie tylko Krajową Izbę Gospodarczą. Rozszerzenie uprawnień na wszystkie izby gospodarcze w kraju przyczyniłoby się do ułatwienia uzyskania dokumentów niezbędnych do eksportu co jest w chwili obecnej czynnikiem spowalniającym i utrudniającym prowadzenie działalności gospodarczej dla licznych podmiotów. Jako, że prawo celne zapewnia podstawę prawną do wystawiania uniwersalnych świadectw pochodzenia, rozszerzenie tego uprawnienia na wszystkie izby gospodarcze na terenie RP nie wymagałoby dalszych zmian w przepisach i byłoby zgodne z rzeczywistym duchem deregulacji i ułatwienia wykonywania działalności gospodarczej. Nie wydaje się zatem aby istniały przeciwskazania dla których uprawnienie to nie mogłoby być rozszerzone na wszystkie izby gospodarcze w kraju.</p> <p>Dlatego też proponujemy następujące brzmienie Art. 2:</p> <p>W ustawie z dnia 30 maja 1989 r. o izbach gospodarczych (Dz. U. z 2009 r. Nr 84, poz. 710) w art. 12 w ust. 4 w pkt kropkę zastępuje się średnikiem i dodaje pkt 5 w brzmieniu:</p> <p>„5) Izby gospodarczej działające na podstawie ustawy z dnia 30 maja 1989 r. o izbach gospodarczych (Dz. U. z 2009 r. Nr 84, poz. 710) mogą wystawiać uniwersalne świadectwa pochodzenia towaru, o których mowa w art. 48 rozporządzenia Komisji (EWG) nr 2454/93 z dnia lipca 1993 r. ustanawiającego przepisy w celu wykonania rozporządzenia Rady (EWG) nr 2913/92 ustanawiającego Wspólnotowy Kodeks Celny (Dz. Urz. WE L 253 z 11.10.1993, str. 1, z późn. zm.; Dz. Urz. Polskie wydanie specjalne, rozdz. 2 t. 6, str. 3n, z późn. zm.)”</p>	<p>Uwaga nieuwzględniona</p> <p>Zmieniony, zgodnie z art. 22 projektu ustawy o ułatwieniu wykonywania działalności gospodarczej, art. 10 ustawy z dnia 19 marca 2004 r. <i>Prawo celne</i> przewiduje, że „(...) Świadectwa uniwersalne mogą być również wystawiane przez inne podmioty upoważnione na podstawie przepisów odrębnych”, co nie wyklucza przyznania takich kompetencji także innym, poza Krajową Izbą Gospodarczą, podmiotom.</p> <p>Przygotowując tę propozycję wzięto zatem pod uwagę szereg aspektów, takich jak zapotrzebowanie na uniwersalne świadectwa pochodzenia, istniejące już oraz możliwe do wprowadzenia inne formy ułatwień, a także – co bardzo ważne - czy przekazanie uprawnień do realizacji przedmiotowych zadań nie będzie stanowiło ryzyka z punktu widzenia prawidłowego wykonywania tych zadań.</p> <p>W wyniku powyższych analiz założono, że podmiotem, który w pierwszej kolejności zostałby upoważniony do realizacji tego zadania jest Krajowa Izba Gospodarcza – podmiot, który już w przeszłości samodzielnie realizował wystawianie świadectw zwykłych i preferencyjnych, a po zawarciu Układu Europejskiego między RP i Wspólnotami Europejskimi współuczestniczył z polskimi organami celnymi w wystawianiu tych świadectw.</p> <p>Biorąc pod uwagę z jednej strony doświadczenie KIG, z drugiej zaś fakt wdrożenia innych ułatwień, dających polskim eksporterom większą samodzielność w dokumentowaniu niepreferencyjnego pochodzenia wywożonych towarów uznano, że na obecnym etapie przyjęte</p>

			rozwiązanie będzie wystarczające. Nie wyklucza się jednocześnie, jak to już wskazano wyżej, możliwości rozszerzenia uprawnienia do wystawiania uniwersalnych świadectw pochodzenia w przyszłości także na inne podmioty, jeśli kierunek proponowanych zmian i taka forma ułatwień okaże się skuteczna, oczekiwana przez przedsiębiorców, a przy tym gwarantująca realizację tych zadań w sposób kompetentny, rzetelny i odpowiedzialny.
Art. 3 i 4 (ustawa o podatku dochodowym od osób fizycznych, ustawa o podatku dochodowym od osób prawnych) - zwolnienie z podatku dochodowego wartości świadczenia otrzymanego przez pracownika z tytułu dowozu do zakładu pracy organizowanego przez pracodawcę	NSZZ Solidarność	<p>Pozytywnie oceniamy propozycję zwolnienia od podatku dochodowego od osób fizycznych świadczeń otrzymanych przez pracownika z tytułu organizowanego przez pracodawcę dowozu pracowników. Jednakże pragniemy zauważyć, iż zaproponowane zwolnienie ma obejmować wyłącznie dowóz pracowników autobusem w rozumieniu art. 2 pkt. 41 ustawy z dnia 20 czerwca 1997 r. – Prawo o ruchu drogowym, tj. pojazdem samochodowym przeznaczonym konstrukcyjnie do przewozu więcej niż 9 osób łącznie z kierowcą. Ograniczenie zwolnienia podatkowego do świadczeń związanych z dowozem autobusem oznacza, iż ze zwolnienia tego nie będą korzystać pracownicy zatrudnieni u mikroprzedsiębiorców, w szczególności rzemieślników, którzy przeważnie organizują dowóz jednego lub dwóch pracowników samochodem osobowym. Organizowanie transportu autobusem dla dowozu jednej lub dwóch osób jest ekonomicznie nieuzasadnione i w nadmierny sposób zwiększa koszty prowadzenia działalności gospodarczej. Ponadto należy wskazać, iż część pracodawców posiada już na stanie samochody osobowe, nabyte w celu organizowania dowozu pracowników. Dla tych pracodawców chęć objęcia pracowników zwolnieniem od podatku dochodowego od osób fizycznych świadczeń otrzymanych przez pracownika z tytułu organizowanego przez pracodawcę dowozu pracowników będzie się wiązała z dodatkowymi nakładami na wynajem, leasing czy zakup autobusu. Należy mieć wątpliwości by byli oni skłonni te wydatki ponieść. Dla osiągnięcia celu wskazanego w uzasadnieniu do projektu, jaki ma zostać osiągnięty poprzez wprowadzenie proponowanego rozwiązania tj. zapewnienie darmowego transportu przez pracodawcę dla podjęcia pracy w miejscu oddalonym od miejsca zamieszkania, zwolnieniem z podatku powinny zostać objęte świadczenia obejmujące wszelkie formy transportu. Z powyższych przyczyn wnosimy o objęcie zwolnieniem świadczeń otrzymanych przez pracownika z tytułu organizowanego przez pracodawcę dowozu pracowników, bez względu na rodzaj transportu.</p>	<p>Uwaga nieuwzględniona</p> <p>Omawiana zmiana ma na celu zniesienie pewnego rodzaju ograniczenia, jakim jest ustalanie przychodu, dla zatrudniania pracowników, szczególnie z rejonów, na których uzyskanie pracy jest utrudnione. To w takich rejonach organizuje się dowóz pracowników środkami transportu zbiorowego. Rozszerzanie tej ulgi na inne sytuacje, które niewątpliwie mają miejsce, ale nie rozwiązują faktycznie żadnego problemu społecznego, nie znajduje uzasadnienia. Wydaje się bowiem, że problem z ewidencjonowaniem występuje tam, gdzie mamy do czynienia z dowozem większych grup pracowników. Natomiast dowóz pojedynczych pracowników samochodem osobowym nie jest co do zasady narażony na ryzyko stwierdzenia nieprawidłowości rozliczeń z tego tytułu.</p>
	Fundacja MŚP Związek Rzemiosła Polskiego	<p>Zwolnieniem winny być objęte również świadczenia otrzymane przez pracowników od zakładu pracy z tytułu uczestnictwa w imprezach integracyjnych, uroczystościach z okazji świąt. W celu ujednoczenia zasad postępowania, wyeliminowania niekorzystnych dla pracowników i pracodawców przepisów, należy je zmienić poprzez zwolnienie tych przychodów z podatku dochodowego.</p>	<p>Uwaga nieuwzględniona</p> <p>Kwestia świadczeń otrzymanych z tytułu uczestnictwa w imprezach integracyjnych itp. nie była przedmiotem założeń projektu ustawy. Przyjęcie tej propozycji wymaga dogłębnej analizy oceny skutków ewentualnej regulacji, która nie jest</p>

			możliwa na obecnym etapie projektu ustawy.
<p>Art. 3 (ustawa o podatku dochodowym od osób fizycznych) - zwolnienie z podatku dochodowego wartości świadczenia bezpłatnej pomocy prawnej otrzymanego przez osobę niezamożną</p> <p>i art. 21 (ustawa o podatku od towarów i usług) – w zakresie wyłączenia bezpłatnej pomocy prawnej z opodatkowania VAT</p>	<p>NSZZ Solidarność</p>	<p>Pozytywnie oceniamy propozycję zwolnienia od podatku dochodowego od osób fizycznych oraz z podatku od towarów i usług otrzymanych nieodpłatnych świadczeń z tytułu pomocy prawnej. Równocześnie pragniemy wskazać, iż projektowanym zwolnieniem zostaną objęte wyłącznie osoby korzystające z pomocy społecznej. Należy podkreślić, iż oprócz osób korzystających z pomocy społecznej jest jeszcze duża grupa osób o dochodach nie pozwalających na korzystanie z odpłatnej pomocy prawnej. Kryteria zwolnienia są zbyt rygorystyczne. Ustawodawca powinien zwolnić z podatku dochodowego od osób fizycznych i podatku od towarów i usług każdą doraźną bezpłatną pomoc prawną, niezależnie od statusu osób korzystających. Pomocy prawnej <i>pro bono</i> udzielają prawnicy, którzy sami najlepiej ocenią konkretne sytuacje. Skoro w ich ocenie dana sytuacja uzasadnia udzielenie pomocy <i>pro bono</i>, co wiąże się rezygnacją w interesie publicznym z wynagrodzenia na rzecz osób, których na te usługi nie stać, to Państwo w tym samym interesie publicznym powinno odstąpić od pobrania podatku z udzielonego przysporzenia. W ślad za powyższym, za zbyt rygorystyczny oceniamy również sposób udokumentowania zwolnienia w postaci złożenia oświadczenia o uprawnieniu i pobieraniu zasiłku stałego albo okresowego. Podkreślenia wymaga, iż prawnik nie będzie miał ani obowiązku ani prawnej możliwości weryfikowania prawdziwości złożonych oświadczeń. Zmuszony natomiast będzie do momentu przedawnienia zobowiązania podatkowego owe oświadczenia gromadzić i przechowywać na wypadek kontroli organów podatkowych. Trudno zatem mówić o realnych ułatwieniach wykonywania działalności gospodarczej. W przypadku wejścia w życie przepisów w brzmieniu proponowanym w projekcie ustawy, na niekorzyść mogą zmienić się zasady opodatkowania nieodpłatnych porad prawnych w stosunku do osób nieuprawnionych do świadczeń opieki społecznej. W praktyce funkcjonuje pogląd wyrażony przez MF w Informacji nt. stosowania przepisów ustawy o podatku dochodowym od towarów i usług w odniesieniu do nieodpłatnego świadczenia usług pomocy prawnej, iż nieodpłatna pomoc prawna nie jest objęta zakresem ustawy o podatku od towarów i usług, o ile jej świadczenie wpisuje się w cel działalności gospodarczej prowadzonej przez świadczącego ją podatnika. Dodanie do ustawy o podatku od towarów i usług przepisu, który wyraźnie wyłączy opodatkowanie nieodpłatnych porad prawnych tylko do określonej grupy osób może spowodować chęć opodatkowania przez organy podatkowe nieodpłatnej pomocy prawnej świadczonej na rzecz innych podmiotów nie objętych zwolnieniem, a które nie są w stanie ponieść kosztów pomocy prawnej, co ostatecznie może przynieść więcej szkody niż pożytku.</p>	<p>Uwaga nieuwzględniona Propozycja nie może być przyjęta, gdyż nie ma możliwości wprowadzenia zwolnienia w podatku dochodowym, którego stosowanie będzie uzależnione jedynie od subiektywnego osądu osoby udzielającej świadczenia. Dodawany pkt 117a w art. 21 ust. 1 <i>ustawy o podatku dochodowym od osób fizycznych</i>, zawierający zwolnienie podatkowe dla bezpłatnej pomocy prawnej, nie jest ograniczony limitem kwotowym, a zatem może obejmować również pomoc, której realna wartość jest wysoka. Nie wydaje się celowe ograniczanie tej kwoty, ale w konsekwencji wymaga to wyraźnego zaadresowania omawianej normy prawnej wyłącznie do osób, których sytuacja materialna nie pozostawia wątpliwości co do zasadności wsparcia. Mając powyższe na uwadze, proponowana regulacja powinna być zbudowana wyłącznie poprzez wskazanie w dyspozycji przepisu obiektywnych kryteriów.</p>

	<p>Fundacja Akademia Iuris</p>	<p>Należy zaproponować uzupełnienie projektowanych zmian w ustawie o podatku dochodowym od osób fizycznych o zmianę w art. 11 tej ustawy i dodanie po ust. 2b kolejnego ust. 2c w brzmieniu: <i>"2c. Nie ustala się wartości pieniężnej nieodpłatnych świadczeń z tytułu pomocy prawnej (...)"</i>.</p> <p>Powyższa regulacja pozwoli nie ustalać przychodu beneficjenta pomocy, a świadczeniodawca nie będzie zobowiązany do składania informacji PIT-8C.</p> <p>Zaproponowany w projekcie ustawy sposób definiowania niezamożności („ubóstwa” według art. 7 pkt 1 ustawy o pomocy społecznej) powoduje, że adresatem ustawy staje się bardzo ograniczona grupa osób, a w rezultacie – znaczenie społeczno-gospodarcze projektowanych zmian będzie niewielkie, wręcz będzie ograniczać uprawnienia wynikające z ustawy o pomocy społecznej i jej art. 46. W pierwszym rządzie należy zauważyć, że regulacja zawarta w art. 21 ust. 1 pkt 117a zmienianej ustawy o podatku dochodowym od osób fizycznych jest adresowana do dwóch konkretnych kategorii osób niezamożnych, tj. osób pobierających zasiłki stałe i okresowe z pomocy społecznej. Należy podnieść zasadnicze zastrzeżenie do rozwiązania polegającego na zwolnieniu od podatku dochodowego osób, które przecież z reguły nie osiągają dochodów podlegających opodatkowaniu. Jakie jest <i>ratio legis</i> tej propozycji? Uzasadnienie projektu ustawy nie odnosi się do tej kwestii.</p> <p>Należy zauważyć, że ustawa z dnia 12 marca 2004 r. o pomocy społecznej, oprócz zasiłku stałego i okresowego, w art. 36 pkt 1 w grupie świadczeń pieniężnych z pomocy społecznej przewiduje również inne rodzaje świadczeń (np. zasiłek celowy czy zasiłek celowy specjalny). Kryterium ubóstwa poprzez wybór tylko dwóch rodzajów świadczeń z szerokiej grupy świadczeń pieniężnych z pomocy społecznej oraz pominięcie grupy osób uprawnionych do świadczeń niepieniężnych z pomocy społecznej (art. 36 pkt 2 ustawy o pomocy społecznej) budzi wątpliwości w świetle konstytucyjnych zasad sprawiedliwości społecznej oraz równego traktowania obywateli przez władze publiczne. Według jakiego obiektywnego kryterium proponuje się uprzywilejować osoby pobierające zasiłek stały albo okresowy z pomocy społecznej w stosunku do pozostałych osób niezamożnych pobierających inne rodzaje świadczeń pieniężnych z pomocy społecznej oraz osób uprawnionych do świadczeń niepieniężnych z pomocy społecznej?</p> <p>Jeżeli nawet dla projektowanych założeń decydująca miałaby być ich strona pragmatyczna, tj. łatwość dla organów państwa sprawdzenia, w ramach współpracy organów podatkowych z organami pomocy społecznej, prawdziwości oświadczeń składanych świadczeniobiorcy przez osoby korzystające z bezpłatnej pomocy prawnej, to poddajemy w wątpliwość, czy przepisy art. 3 pkt 2 i art. 21 pkt 1 projektu ustawy realizują intencje projektodawców wyrażone w uzasadnieniu projektu ustawy.</p> <p>Dane statystyczne dotyczące działalności Fundacji w zakresie bezpłatnego poradnictwa prawnego dla osób niezamożnych pozwalają naszym zdaniem szacować, że projektowane</p>	<p>Uwaga nieuwzględniona.</p> <p>Zaproponowane przez Fundację zmiany pozwalające na rozszerzenie kręgu adresatów mogących korzystać z bezpłatnej pomocy prawnej nie mogą zostać uwzględnione z uwagi na trudności z weryfikacją tak ogólnie sformułowanych kryteriów. W pierwszej propozycji zaproponowano, że nie ustala się wartości pieniężnej nieodpłatnych świadczeń z tytułu pomocy prawnej otrzymanej przez osoby i rodziny, które mają trudności lub które oświadczenia, że potrzebują wsparcia w rozwiązywaniu swoich problemów życiowych, bez względu na posiadany dochód. Propozycja alternatywna odwołuje się do osiągania przez osobę minimalnego wynagrodzenia. Obie propozycje posługują się pojęciami bardzo nieostrymi, a zatem weryfikacja wskazanych kryteriów byłaby bardzo trudna (w zasadzie niemożliwa), do dokonania. Jak już wskazano wcześniej, przy rozważaniu kształtu omawianej regulacji brano pod uwagę stopień uciążliwości, czasochłonność i dodatkowe koszty (np. w postaci uzyskania z urzędu skarbowego zaświadczenia o dochodach), które musiałby ponieść świadczeniobiorca aby potwierdzić prawo do skorzystania z takiej pomocy. Rozwiązaniem najkorzystniejszym i jednocześnie najtańszym jest, w ocenie MG, wykorzystanie spełniania przez osobę niezamożną już potwierdzonych, w drodze decyzji administracyjnej, kryteriów. Ponadto należy poinformować, że MPiPS zwróciło uwagę wszystkim resortom, że minimalne wynagrodzenie ma wyłącznie charakter miernika dolnej granicy wysokości wynagrodzenia pracownika i nie powinno być wykorzystane w procesach legislacyjnych jako miernik do ustalania różnego rodzaju świadczeń czy opłat.</p> <p>Jednocześnie należy wskazać, że zaproponowana przez Fundację regulacja nie odpowiada systematyce ustawy o podatku dochodowym od osób fizycznych,</p>
--	--------------------------------	---	--

	<p>przepisy obejmą mniej niż 10 % osób korzystających z pomocy prawnej udzielanej przez wolontariuszy, a projektowane zmiany w prawie podatkowym zakładają uprzywilejowanie bardzo wąskiej grupy osób ubogich. Z nowych regulacji zostanie natomiast wykluczona rzesza osób niezamożnych, nie będących w stanie ponieść kosztów pomocy prawnej bez uszczerbku w utrzymaniu siebie i rodziny, choć nie legitymujących się decyzją administracyjną o przyznaniu świadczenia z pomocy społecznej.</p> <p>Dodając jeszcze fakt bardzo niskiego kryterium dochodowego przyznawania świadczeń pieniężnych z pomocy społecznej pomoc prawna będzie przyznawana jedynie osobom żyjącym w głębokim ubóstwie, których dochody oscylują wokół kwoty ogłaszanej jako minimum egzystencji szacowane przez Instytut Pracy i Spraw Socjalnych (tzw. granica skrajnego ubóstwa). W 2012 roku wskaźnik ten dla czteroosobowej rodziny (dwoje dorosłych i dwoje dzieci) wyniósł 433 zł na osobę. Instytut wskazuje, że takie dochody pozwalają jedynie zapewnić najbardziej podstawowe potrzeby życiowe - wyżywienie i utrzymanie mieszkania. Rozumiejąc trudności towarzyszące ukształtowaniu efektywnych instrumentów prawnych służących zagwarantowaniu osobom niezamożnym bezpłatnej pomocy prawnej, w szczególności jeżeli chodzi o stworzenie mechanizmów zapobiegających nadużywaniu tej pomocy, pragniemy jednak zauważyć, że zaproponowany model rozwiązań nie jest komplementarny ani wystarczająco elastyczny.</p> <p>Naszym zdaniem najkorzystniejszym z punktu widzenia praktyki nieodpłatnego poradnictwa prawnego i potrzeb beneficjentów jest określenie adresatów przepisów poprzez formę klauzuli generalnej:</p> <p>Przykładowo na wzór art. 46 ustawy o pomocy społecznej:</p> <p style="padding-left: 40px;"><i>poradnictwo specjalistyczne, w szczególności prawne, psychologiczne i rodzinne, jest świadczone osobom i rodzinom, które mają trudności lub wykazują potrzebę wsparcia w rozwiązywaniu swoich problemów życiowych, bez względu na posiadany dochód, bądź klauzula o następującej treści:</i></p> <p style="padding-left: 40px;"><i>osoby które nie są w stanie ponieść kosztów pomocy prawnej bez uszczerbku w utrzymaniu siebie i rodziny.</i></p> <p>Jako przykład stosowania artykułu 46 ustawy o pomocy społecznej w praktyce możemy podać przyznawanie na podstawie tego przepisu dotacji dla organizacji pozarządowych przez samorządy (np. miasto Warszawa w tzw. konkursie wieloletnim na poradnictwo specjalistyczne na lata 2012-2015). Po licznych wspólnych rozmowach przedstawiciele Urzędu Miasta z organizacjami pozarządowymi (m.in. w czasie spotkań Komisji Dialogu ds. Poradnictwa Specjalistycznego przy Biurze Pomocy i Projektów Społecznych) ustalono, że nie da się ustanowić kryterium, które dałoby się w łatwy sposób weryfikować a do tego zapewnić dostęp do pomocy wszystkim faktycznie potrzebującym.</p> <p>Innym przykładem z praktyki jest działalność organizacji pozarządowych specjalizujących się w pomocy prawnej ubogim, które posiłkują się klauzulami generalnymi (np. Studenckie Poradnie Prawne, Biura Porad Obywatelskich, nasza Fundacja oraz liczne inne organizacje).</p>	<p>która posługuje się katalogiem zwolnień przedmiotowych, aby uzyskać efekt w postaci braku obowiązku podatkowego w odniesieniu do danego przychodu/dochodu.</p> <p>Dodatkowo należy wskazać, że przepis art. 42a ustawy o podatku dochodowym od osób fizycznych nie nakłada obowiązku sporządzania informacji w zakresie dochodów (przychodów) wymienionych w art. 21 tej ustawy, a zatem w tych przypadkach, które będą uprawniały do zastosowania nowego zwolnienia (dodawanego omawianym projektem rządowym do ustawy o podatku dochodowym od osób fizycznych w pkt 117a w art. 21 ust. 1) nie wystąpi obowiązek wystawiania informacji PIT-8C. Obawy Fundacji nie są więc uzasadnione.</p> <p>Jednocześnie, jak wskazano wyżej projektowane przepisy są jedynie uzupełnieniem do istniejących, które będą mogły być zastosowane w pozostałych przypadkach.</p> <p>Odnosnie obowiązku przechowywania dokumentów, należy poinformować, że zgodnie z art. 86 Ordynacji podatkowej podatnicy są zobowiązani do przechowywania dokumentów do czasu upływu okresu przedawnienia zobowiązania podatkowego, czyli przez 5 lat licząc od końca roku kalendarzowego, w którym upłynął termin płatności podatku.</p>
--	---	---

		<p>Jak widać, takie klauzule sprawdzają się nie powodując wysokich kosztów weryfikacji zamożności klienta.</p> <p>Innym rozwiązaniem, które nie ograniczałoby krzywdząco dostępu do poradnictwa prawnego określonym grupom społecznym, jest ustanowienie skonkretyzowanego, ale jednocześnie szerszego kryterium dochodowego, niż proponowane w projekcie – kryterium opartego na wynagrodzeniu minimalnym, np.:</p> <ol style="list-style-type: none"> 1. Przyznanie prawa do pomocy prawnej osobie samotnie gospodarującej, której dochód jest niższy od 150% minimalnego wynagrodzenia (brzmienie przepisu patrz pkt IV). 2. Odpowiednio - osobie będącej w rodzinie, jeśli jej dochód nie przekracza ogłoszonego w danym roku wynagrodzenia minimalnego (brzmienie przepisu patrz pkt IV). <p>W miejsce oświadczenia przewidzianego w projekcie w zmienianym ust. 34 art. 21 ustawy o podatku dochodowym od osób fizycznych byłoby odbierane oświadczenie o spełnianiu przewidzianego wyżej kryterium.</p> <p>Jednocześnie należy zwrócić uwagę na fakt, że z art. 3 pkt 2 i art. 21 pkt 1 projektu ustawy pośrednio wynika dla świadczeniodawców nowy obowiązek, tj. obowiązek przechowywania oświadczeń potwierdzających korzystanie przez świadczeniobiorców z pomocy społecznej. Ze względu na obowiązujące zasady ochrony danych osobowych obowiązek przechowywania tych oświadczeń przez świadczeniodawców, oraz okres przechowywania, powinien wprost wynikać z ustawy.</p> <p>Zamiast proponowanej w projekcie zmiany w art. 21 pkt 117a ustawy o podatku dochodowym od osób fizycznych opowiadamy się za wprowadzeniem ust. 2c w art. 11 tej ustawy w brzmieniu:</p> <p>Regulacja preferowana: „2c Nie ustala się wartości pieniężnej nieodpłatnych świadczeń z tytułu pomocy prawnej otrzymanej przez osoby i rodziny, które mają trudności lub które oświadczają, że potrzebują wsparcia w rozwiązywaniu swoich problemów życiowych, bez względu na posiadany dochód”.</p> <p>Regulacja alternatywna: „2c. Nie ustala się wartości pieniężnej nieodpłatnych świadczeń z tytułu pomocy prawnej otrzymanej przez:</p> <ol style="list-style-type: none"> 1) osobę samotnie gospodarującą, której dochód jest niższy od 150% minimalnego wynagrodzenia za pracę, ustalonego na podstawie przepisów ustawy z dnia 10 października 2002 r. o minimalnym wynagrodzeniu za pracę (Dz. U. Nr 200, poz. 1679, z 2004 r. Nr 240, poz. 2407 oraz z 2005 r. Nr 157, poz. 1314); 2) osobę w rodzinie, w której dochód na osobę nie przekracza minimalnego wynagrodzenia za pracę, ustalonego na podstawie przepisów ustawy z dnia 10 października 2002 r. o 	
--	--	---	--

		<p>minimalnym wynagrodzeniu za pracę (Dz. U. Nr 200, poz. 1679, z 2004 r. Nr 240, poz. 2407 oraz z 2005 r. Nr 157, poz. 1314).”.</p> <p>Analogiczne zastrzeżenia należy zgłosić do art 21 i zmiany w art 8 ustawy o VAT przez dodanie nowego ust 2b (regulacja zbieżna ze zmianą w art. 21 pkt 117a ustawy o podatku dochodowym od osób fizycznych).</p> <p>Podkreślamy, że istniejący od wielu lat niedostatek systemu pomocy prawnej wyróżnia negatywnie Polskę na tle rozwiązań funkcjonujących w tym zakresie w innych krajach europejskich. Tym bardziej wspieramy kierunek działań podjęty przez Rząd. W szczególności istotne jest szybkie zniesienie sztucznych barier podatkowych, które obciążają działalność prawników <i>pro bono</i>, zniechęcają do pomocy ubogim i – co bardzo ważne – stwarzają ryzyka podatkowe dla samych ubogich - odbiorców pomocy.</p>	
	Krajowa Rada Izb Rolniczych	<p>Mamy zastrzeżenia do art. 21 ust.1 pkt. 117a niniejszej ustawy o podatku dochodowym od osób fizycznych. Sugerujemy zapis:</p> <p><i>117a) wartość nieodpłatnego świadczenia z tytułu pomocy prawnej lub innej formy doradztwa</i></p> <p>Wiele osób otrzymuje bezpłatne porady prawne w różnym zakresie i o różnym charakterze, niewyobrażalnym jest aby każdy kto bezpłatnie otrzyma pomoc lub też tym bardziej ten kto jej udzielił robił pełne dokumentacje takiej sprawy i rozliczał się z „dobroci serca” (jak to reguluje dodany ust.34). Stąd należy wykreślić ust 34, niepotrzebna biurokracja.</p>	Uwaga nieuwzględniona - j.w.

Art. 8 (ustawa o ochronie danych osobowych) – uwagi szczegółowe	Polska Izba Ubezpieczeń	<p>W związku z rosnącym zagrożeniem przestępczością gospodarczą, oraz innymi nadużyciami ze strony nieuczciwych klientów, współpracowników i partnerów handlowych, postulowanym byłoby wprowadzenie realnych zwolnień i wyłączeń, spod niektórych rygorów z wynikających z ustawy o ochronie danych osobowych, zwłaszcza tych wynikających z:</p> <ol style="list-style-type: none"> obowiązków informacyjnych z art. 25 ustawy o ochronie danych osobowych, np. poprzez dodanie w art. 25 ust. 2 ustawy o ochronie danych osobowych - punktu 7 i wyłączenia: „<i>jest to niezbędne do wykonania określonych prawem uprawnień lub obowiązków związanych z przeciwdziałaniem nadużyciom popełnianym na szkodę administratora danych, zwłaszcza stanowiących przestępstwo</i>”; wymogów dopuszczalności przetwarzania danych osobowych, o których mowa w art. 23 i art. 27 ustawy o ochronie danych osobowych, poprzez dodanie wyraźnej przesłanki, podobnej jak w podpunkcie wyżej (lit.a); relacji art. 5 ustawy o ochronie danych osobowych do przepisów innych ustaw dot. tajemnic zawodowych i wyraźne rozwinięcie możliwości wynikającej z art. 5 tej ustawy, poprzez ograniczenie zastosowania niektórych przepisów ustawy o ochronie danych osobowych do przetwarzania danych chronionych jednocześnie tajemnicami zawodowymi, np. tajemnicą ubezpieczeniową; zmianę w Przepisach karnych ustawy o ochronie danych osobowych z art. 53-54a i określenie tych czynów, jako wykroczeń, a nie przestępstw, jak jest obecnie. Uzasadnione jest to chociażby propozycją wprowadzenia instytucji nowego ABI, a także tendencją wzmocnienia statusu GIODO. 	<p>Uwaga nieuwzględniona Zmiany dotyczą zagadnień wymagających dogłębnej analizy pod kątem funkcjonowania systemu ochrony danych osobowych, wykraczają poza zakres przedmiotowej inicjatywy legislacyjnej.</p>
Art. 9 (ustawa o systemie ubezpieczeń społecznych)	OPZZ	<p>Zmiana zakresu obowiązków przedsiębiorcy związanych ze sprawozdawczością w zakresie składek jakie ma on obowiązek kierować do Zakładu Ubezpieczeń Społecznych może utrudnić tej instytucji wykonywanie zadań mających na celu zabezpieczenie interesów ubezpieczonych, co budzi zastrzeżenia OPZZ. W obecnym stanie prawnym trudno jest wyegzekwować od przedsiębiorców terminową realizację nałożonych przez przepisy prawa obowiązków związanych z płatnością składek, co generuje konieczność wielokrotnej aktualizacji (korekt) stanu ich płatności i zwiększa niepewność w relacjach między przedsiębiorcą, instytucją państwową oraz pracownikiem. Między innymi z tego względu niekorzystny jest pomysł zniesienia sankcji, jaką jest kara grzywny do 5 000 zł za stwierdzenie nieprawidłowości w uprzednio potwierdzonym imiennym raporcie miesięcznym. W miejsce przedmiotowych propozycji warto rozważyć przygotowanie koncepcji zmian legislacyjnych służących wparciu realizacji zadań nałożonych na ZUS w zakresie gromadzenia składek na ubezpieczenia społeczne i zdrowotne obywateli. Wobec powyższego, uchylenie ust. 7 art. 41 w ustawie o systemie ubezpieczeń społecznych oceniamy negatywnie, dotychczasowa regulacja pozwala na poprawę ewentualnych błędów pracodawcy przy wyliczaniu i przekazywaniu składek na ubezpieczenie społeczne.</p>	<p>Uwaga nieuwzględniona Należy mieć na uwadze, że korekty dokumentów mogą być dokonywane, aż do czasu przedawnienia należności. Zgodnie z wykładnią art. 41 ust. 7 termin na sprawdzenie prawidłowości danych przekazanych do ZUS w imiennym raporcie miesięcznym dotyczącym danego roku kalendarzowego jest tzw. terminem instrukcyjnym, tzn. płatnik może dokonać takiego sprawdzenia również po tym terminie i jego przekroczenie nie rodzi dla płatników oraz ubezpieczonych żadnych negatywnych skutków. Podstawę do dokonywania korekt stanowiąc będą przepisy zawarte w innych ustępach tego artykułu. Zniesienie sankcji jest konsekwencją zniesienia obowiązku wynikającego z ust.7 art. 41 ustawy o sus.</p>
	Fundacja	Postulujemy uchylenie przepisu art. 41 ust. 8b ustawy. Zgodnie z tym przepisem płatnik	Uwaga nieuwzględniona

	<p>MŚP</p> <p>Związek Rzemiosła Polskiego</p>	<p>składek ma obowiązek przekazać na żądanie ubezpieczonego, nie częściej niż raz w miesiącu, za miesiąc poprzedni informacje zawarte w raportach ubezpieczeniowych (tj. RMUA). Z informacji przekazywanych przez przedsiębiorców wynika, że żądania tego typu, ubezpieczeni składają prawie, co miesiąc. W związku z czym płatnicy składek oprócz rocznego druku RMUA, który przekazują ubezpieczonym, muszą dodatkowo przekazywać miesięczne RMUA. Obecnie, gdy wprowadzono w służbie zdrowia system identyfikacyjny ubezpieczonych eWUŚ nie ma konieczności posługiwania się drukiem potwierdzającym ubezpieczenie RMUA. Nie widzimy więc konieczności sporządzania go w trakcie roku, na żądanie pracowników.</p>	<p>Przepisy dotyczące umożliwienia comiesięcznego przekazywania informacji o odprowadzonych składkach, zostały wprowadzone na wniosek Ministra Zdrowia ze względu na dokumentowanie ubezpieczenia zdrowotnego do czasu wprowadzenia elektronicznej karty ubezpieczenia zdrowotnego.</p>
	<p>OPZZ</p>	<p>OPZZ uważa, że zmiana proponowana w art. 41 ust. 10 ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych mająca na celu zwolnienie płatników składek z obowiązków informowania o przekazywaniu składek na ubezpieczenie zdrowotne jest przedwczesna bowiem zgodnie z projektem ustawy o zmianie ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych oraz ustawy o świadczeniach opieki zdrowotnej finansowanych ze środków publicznych zmianie mają ulec zasady w zakresie obowiązku ubezpieczenia społecznego od umów zlecenia; przewidywane są również nowe regulacje dotyczące objęcia ubezpieczeniem społecznym części pozostałych umów cywilnoprawnych. Zmiany te mogą mieć wpływ na obowiązki płatników składek także w zakresie odprowadzania składek na ubezpieczenie zdrowotne. W związku z powyższym OPZZ negatywnie ocenia także propozycje nowelizacji treści art.47 ust.3b oraz art. 98 ust.1 pkt 6a tej ustawy.</p>	<p>Uwaga nieuwzględniona Argumentacja OPZZ nie ma wpływu na zmianę art. 41 ust. 10. Należy zwrócić uwagę, że składki na ubezpieczenie zdrowotne są opłacane od każdego z tytułów również w przypadku zbiegu kilku tytułów do ubezpieczenia.</p>

<p>Art. 12 (ustawa Prawo ochrony środowiska)</p>	<p>Związek Banków Polskich</p>	<p>Art. 400h-400k Art. 12 pkt. 1)-2) <u>Proponowana zmiana:</u> W podpunktach a), c),d) należy dodać słowa „i gwarancji” zawsze po słowie „poręczeń”. <u>Uzasadnienie:</u> W zaproponowanym rozszerzeniu podmiotowym i przedmiotowym zakresu udzielanych zabezpieczeń w zakresie ochrony środowiska i gospodarki wodnej zabrakło jednego z najbardziej sprawdzonych i stosowanych przez podmioty gospodarcze instrumentów-gwarancji. Przykładem jest rządowy program „Wspieranie przedsiębiorczości z wykorzystaniem poręczeń i gwarancji BGK” realizowany przez Bank Gospodarstwa Krajowego pod nadzorem Ministra Finansów. Katalog instrumentów finansowych dopuszczalnych prawnie i stosowanych w praktyce gospodarczej, a więc możliwych do wykorzystania także w ramach realizacji celów polityki ochrony środowiska przez Narodowy Fundusz Ochrony Środowiska i Gospodarki Wodnej (NFOŚiGW) oraz wojewódzkie fundusze ochrony środowiska i gospodarki wodnej (wfośigw) powinien być jak najszerszy. Nieuchronne zmiany w otoczeniu gospodarczym, w tym międzynarodowym i konkurencyjnym, powodują konieczność stosowania zróżnicowanych instrumentów inwestycyjnych (z punktu widzenia przedsiębiorcy) oraz interwencji (z punktu widzenia regulatora publicznego). Zjawiska te nasilają się szczególnie w okresach zaburzeń na rynkach międzynarodowych, czego przykładem są ostatnie lata. Dodatkowym argumentem są sprawdzone regulacje i praktyki innych instytucji publicznych finansujących inwestycje proekologiczne, np. Europejskiego Banku Odbudowy i Rozwoju. W związku z tym celowym wydaje się uelastyczenie krajowych regulacji i otwarcie ww. katalogu ustawowego, a co za tym idzie, upoważnienie organów funduszy ochrony środowiska i gospodarki wodnej, aby w przyszłości, w razie konieczności, mogły stosować adekwatne instrumenty interwencji. Propozycja ta wpisuje się dokładnie w cele ustawy deregulacyjnej, mającej na celu poprawę warunków prowadzenia działalności gospodarczej przede wszystkim poprzez ułatwienie, uproszczenie lub redukcję regulacji w obrocie gospodarczym.</p>	<p>Uwaga nieuwzględniona z uwagi na negatywne stanowisko MŚ i NFOŚiGW.</p>
	<p>Konfederacja Lewiatan, Związek Polskiego Leasingu</p>	<p>Art. 411 - proponujemy wprowadzić zmiany w kolejnych ustępach, które regulują warunki na jakich środki te są udostępniane (podobnie jak to przyjęto dla potrzeb dotacji do oprocentowania i częściowych spłat kapitału w kredytach bankowych, tj. w art. 411 pkt. 10, 10a, 10b, 10d oraz 10e). Biorąc powyższe pod uwagę proponujemy wprowadzenie w art. 411 projektu zmian do ustawy z dnia 27 kwietnia 2001 r. Prawo ochrony środowiska następujących uzupełnień (pogrubiony druk): 10. ²⁹⁶⁾Narodowy Fundusz oraz wojewódzkie fundusze mogą udostępniać środki finansowe instytucjom finansowym, o których mowa w Art.4 ust.1 pkt.7) lit.c) Ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. Prawo bankowe z przeznaczeniem na udzielenie dotacji w formie dopłat o których mowa w Art. 411 ust.1 pkt.2 lit. e) oraz bankom z przeznaczeniem na udzielanie kredytów bankowych, pożyczek lub dotacji na wskazane przez siebie programy i</p>	<p>Uwaga nieuwzględniona w związku ze stanowiskiem MŚ.</p>

		<p>przedsięwzięcia z zakresu zadań ochrony środowiska i gospodarki wodnej oraz potrzeb geologii, a także dopłaty do oprocentowania lub częściowe spłaty kapitału udzielanych na ten cel kredytów bankowych.</p> <p>10a. ²⁹⁷⁾ Dopłaty, o których mowa w Art. 411 ust.1 pkt.2 lit. e) oraz dopłaty do oprocentowania i częściowe spłaty kapitału kredytów bankowych, o których mowa w ust. 10, są realizowane przez Narodowy Fundusz oraz wojewódzkie fundusze za pośrednictwem instytucji finansowych, o których mowa w Art.4 ust.1 pkt.7) lit.c) Ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. Prawo bankowe oraz banków na podstawie zawartych z nimi umów.</p> <p>10b. ²⁹⁷⁾ Narodowy Fundusz oraz wojewódzkie fundusze mogą zawierać umowy, o których mowa w ust. 10a, z instytucjami finansowymi, o których mowa w Art.4 ust.1 pkt.7) lit.c) Ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. Prawo bankowe oraz bankami:</p> <p>1) których fundusze własne są nie niższe niż równowartość w złotych 5 000 000 euro przeliczona według kursu średniego ogłaszanego przez Narodowy Bank Polski, obowiązującego w dniu poprzedzającym dzień zawarcia umowy, a w przypadku banków spółdzielczych, nie niższe niż równowartość w złotych 1 000 000 euro przeliczona według kursu średniego ogłaszanego przez Narodowy Bank Polski, obowiązującego w dniu poprzedzającym dzień zawarcia umowy;</p> <p>2) które prowadzą działalność na obszarze co najmniej 3 województw, z zastrzeżeniem ust. 10c.</p> <p>10d. ²⁹⁷⁾ Do wyboru instytucji finansowych, o których mowa w Art.4 ust.1 pkt.7) lit.c) Ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. Prawo bankowe oraz banków, o których mowa w ust. 10b i 10c, nie mają zastosowania przepisy o zamówieniach publicznych.</p> <p>10e. ²⁹⁷⁾ Umowy, o których mowa w ust. 10a, określają w szczególności tryb i terminy przekazywania instytucjom finansowym, o których mowa w Art.4 ust.1 pkt.7) lit.c) Ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. Prawo bankowe oraz bankom przez Narodowy Fundusz oraz wojewódzkie fundusze środków na dopłaty o których w Art. 411 ust.1 pkt.2 lit. e) oraz dopłaty do oprocentowania i częściowe spłaty kapitału kredytów bankowych, o których mowa w ust. 10.</p>	
	Związek Banków Polskich	<p><u>Proponowana zmiana:</u></p> <p>- dodanie po nowym ppkt a) kolejnego nowego ppkt. dotyczącego zmian w treści przepisów ust. 10-10e art. 411 upoś (po uwzględnieniu wcześniej zaproponowanych zmian i renumeracji byłby to <u>ppkt. b)</u> pkt. 3) Art. 12 Projektu Ustawy) o treści:</p> <p>„b) w ust. 10-10e wprowadza się następujące zmiany:</p> <p>1. W ust. 10. ²⁹⁶⁾:</p> <p>~ po słowach „środki finansowe” dodaje się następującą część zdania „instytucjom finansowym, o których mowa w art.4 ust.1 pkt.7) lit. c) Ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. Prawo bankowe, objętych nadzorem Komisji Nadzoru Finansowego na podstawie przepisów rozdziału 11b ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. Prawo bankowe, z przeznaczeniem na</p>	j.w.

	<p><i>udzielenie dotacji w formie dopłat o których mowa w art. 411 ust.1 pkt.2 lit. e) oraz</i> - po słowach „z przeznaczeniem” dodaje się słowa „w szczególności” - po słowach „kredytów bankowych, pożyczek” dodaje się przecinek i słowo „leasingu”.</p> <p>2. W ust. 10 a.²⁹⁷⁾ <i>na początku zdania wstawia się słowa „Kredyty bankowe, pożyczki, usługi leasingowe oraz”</i></p> <p><i>w słowie „Dopłaty” zmienia się pierwszą literę („D”) na małą („d”), następnie po słowie „dopłaty” wstawia się przecinek i dodaje następującą część zdania „o których w art. 411 ust.1 pkt.2 lit. e) oraz dopłaty” i dalej w tym samym punkcie po słowach „za pośrednictwem” dodaje się następującą część zdania „instytucji finansowych, o których mowa w art.4 ust.1 pkt.7) lit. c) ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. Prawo bankowe, objętych nadzorem Komisji Nadzoru Finansowego na podstawie przepisów rozdziału 11b ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. Prawo bankowe, oraz”</i></p> <p>3. W ust.10 b.²⁹⁷⁾ po słowach „o których mowa w ust. 10a, z” dodaje się następującą część zdania „instytucjami finansowymi, o których mowa w art.4 ust.1 pkt.7) lit.c) ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. Prawo bankowe, objętych nadzorem Komisji Nadzoru Finansowego na podstawie przepisów rozdziału 11b ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. Prawo bankowe, oraz”</p> <p>4. W ust.10 d.²⁹⁷⁾ po słowach „Do wyboru” dodaje się następującą część zdania „instytucji finansowych, o których mowa w art.4 ust.1 pkt.7) lit.c) Ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. Prawo bankowe, objętych nadzorem Komisji Nadzoru Finansowego na podstawie przepisów rozdziału 11b ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. Prawo bankowe, oraz”</p> <p>5. W ust. 10e.²⁹⁷⁾ po słowach „terminy przekazywania” dodaje się następującą część zdania „instytucjom finansowym, o których mowa w art.4 ust.1 pkt.7) lit. c) Ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. Prawo bankowe , objętych nadzorem Komisji Nadzoru Finansowego na podstawie przepisów rozdziału 11b ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. Prawo bankowe, oraz” i dalej w tym samym punkcie po słowach „środków na dopłaty” dodaje się następującą część zdania „o których w art. 411 ust.1 pkt.2 lit. e) oraz dopłaty”.</p> <p>Z racji dużego zakresu i wagi ww. zmian poniżej przedstawiono zaproponowane zmiany w ujęciu ujednoliconym – tj. w tekście obecnej ustawy prawo ochrony środowiska: Art.411 ust. 10-10e: 10.²⁹⁶⁾ <i>Narodowy Fundusz oraz wojewódzkie fundusze mogą udostępniać środki finansowe instytucjom finansowym, o których mowa w art.4 ust.1 pkt.7) lit. c) ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. Prawo bankowe, objętych nadzorem Komisji Nadzoru Finansowego na podstawie przepisów rozdziału 11b ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. Prawo bankowe, z przeznaczeniem na udzielenie dotacji w formie dopłat o których mowa w art. 411 ust.1 pkt.2 lit. e) oraz bankom z przeznaczeniem w szczególności na udzielanie kredytów bankowych, pożyczek, leasingu lub dotacji na wskazane przez siebie programy i przedsięwzięcia z zakresu zadań ochrony środowiska i gospodarki wodnej oraz potrzeb geologii, a także dopłaty do</i></p>	
--	--	--

		<p>oprocentowania lub częściowe spłaty kapitału udzielanych na ten cel kredytów bankowych.</p> <p>10a. ²⁹⁷⁾ Kredyty bankowe, pożyczki, usługi leasingowe oraz dopłaty, o których mowa w art. 411 ust.1 pkt.2 lit. e) oraz dopłaty do oprocentowania i częściowe spłaty kapitału kredytów bankowych, o których mowa w ust. 10, są realizowane przez Narodowy Fundusz oraz wojewódzkie fundusze za pośrednictwem instytucji finansowych, o których mowa w Art.4 ust.1 pkt.7) lit. c) ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. Prawo bankowe, objętych nadzorem Komisji Nadzoru Finansowego na podstawie przepisów rozdziału 11b ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. Prawo bankowe, oraz banków na podstawie zawartych z nimi umów.</p> <p>10b. ²⁹⁷⁾ Narodowy Fundusz oraz wojewódzkie fundusze mogą zawierać umowy, o których mowa w ust. 10a, z instytucjami finansowymi, o których mowa w art.4 ust.1 pkt.7) lit. c) ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. Prawo bankowe, objętych nadzorem Komisji Nadzoru Finansowego na podstawie przepisów rozdziału 11b ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. Prawo bankowe, oraz bankami:</p> <p>1) których fundusze własne są nie niższe niż równowartość w złotych 5 000 000 euro przeliczona według kursu średniego ogłaszanego przez Narodowy Bank Polski, obowiązującego w dniu poprzedzającym dzień zawarcia umowy, a w przypadku banków spółdzielczych, nie niższe niż równowartość w złotych 1 000 000 euro przeliczona według kursu średniego ogłaszanego przez Narodowy Bank Polski, obowiązującego w dniu poprzedzającym dzień zawarcia umowy;</p> <p>2) które prowadzą działalność na obszarze co najmniej 3 województw, z zastrzeżeniem ust. 10c.</p> <p>10d. ²⁹⁷⁾ Do wyboru instytucji finansowych, o których mowa w art.4 ust.1 pkt.7) lit.c) ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. Prawo bankowe , objętych nadzorem Komisji Nadzoru Finansowego na podstawie przepisów rozdziału 11b ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. Prawo bankowe, oraz banków, o których mowa w ust. 10b i 10c, nie mają zastosowania przepisy o zamówieniach publicznych.</p> <p>10e. ²⁹⁷⁾ Umowy, o których mowa w ust. 10a, określają w szczególności tryb i terminy przekazywania instytucjom finansowym, o których mowa w art.4 ust.1 pkt.7) lit.c) ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. Prawo bankowe, objętych nadzorem Komisji Nadzoru Finansowego na podstawie przepisów rozdziału 11b ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. Prawo bankowe, oraz bankom przez Narodowy Fundusz oraz wojewódzkie fundusze środków na dopłaty o których w art. 411 ust.1 pkt.2 lit. e) oraz dopłaty do procentowania i częściowe spłaty kapitału kredytów bankowych, o których mowa w ust. 10.</p> <p><u>Uzasadnienie:</u></p> <p>Regulator, poprzez ustawowe uregulowanie zakresu podmiotowego partnerów funduszy ochrony środowiska i gospodarki wodnej w dystrybucji interwencji publicznej, dąży do zapewnienia jak najwyższego poziomu staranności i bezpieczeństwa obrotu środkami</p>	
--	--	---	--

	<p>publicznymi. W tym celu pośród instytucji finansowych ujętych w ramach katalogu potencjalnych partnerów funduszy ochrony środowiska uwzględniono przede wszystkim banki. Ponieważ katalog instrumentów finansowych dopuszczalnych prawnie i stosowanych w praktyce gospodarczej, a więc możliwych do wykorzystania także w ramach realizacji celów polityki ochrony środowiska przez NFOŚiGW oraz wfośigw jest dużo większy niż w aktualnej ustawie Prawo ochrony środowiska, jak i w Projekcie Ustawy, proponuje się włączenie do niego także leasingowych instytucji finansowych, objętych nadzorem Komisji Nadzoru Finansowego na podstawie przepisów ustawy Prawo bankowe. Komisja Nadzoru Finansowego, jest centralnym organem administracji państwowej sprawującym nadzór nad rynkiem finansowym w Polsce. Komisja Nadzoru Finansowego obejmuje nadzorem skonsolidowanym ww. podmioty leasingowe, działające w ramach holdingów, w których uczestniczy bank. Pozwoli to zaspokoić oczekiwania regulatora publicznego w zakresie zapewnienia jak najwyższej staranności i bezpieczeństwa obrotu środkami publicznymi. Udział leasingowych instytucji finansowych w ogólnej liczbie przedsiębiorców prowadzących działalność leasingową w Polsce wynosi prawie osiemdziesiąt procent. Pozwala to na zapewnienie odpowiedniej liczby i swobody wyboru partnera finansowego w ramach tego sektora.</p> <p>Odrębnego uzasadnienia wymaga propozycja zmiany przepisu ust. 10 a art. 411 upoś, w zakresie rozszerzenia listy form finansowania ochrony środowiska i gospodarki wodnej, dystrybuowanych na podstawie umowy zawieranej z funduszami ochrony środowiska i gospodarki wodnej, z wyłączeniem przepisów o zamówieniach publicznych. Aktualny stan prawny w tym zakresie należy uznać za niepełny i wadliwy, ponieważ zmusza on do stosowania postępowania przetargowego (tzn. do wyboru jednego partnera) w sytuacji gdy absolutnie korzystniejszym rozwiązaniem, zarówno dla funduszy ochrony środowiska, jak i adresatów wsparcia publicznego, jest stworzenie jak największej sieci dystrybucji wsparcia oraz wytworzenie konkurencji pomiędzy pośrednikami finansowymi. Podstawowym argumentem za takim rozwiązaniem są niższe koszty wdrożeniowe (wykorzystanie już istniejącej infrastruktury dystrybucji środków finansowych i brak konieczności rozbudowy struktur urzędniczych), ułatwienie dostępu beneficjentów do programów publicznych (wsparcie można uzyskać praktycznie w każdym powiecie i wsparcie w systemie „jednego okienka”, tj. wszystkie formalności związane z pozyskaniem finansowania- i publicznego i prywatnego beneficjent załatwia w jednym miejscu) oraz aktywizowanie dodatkowych środków finansowych (efekt dźwigni z komercyjnego rynku finansowego na strategicznie ważne cele dla rozwoju polskiej gospodarki). Na podstawie aktualnych przepisów ustawy ochrony środowiska nie będą na przykład mogły zostać skutecznie i efektywnie uruchomione jakiegokolwiek programy aktywizujące prywatny kapitał finansowy w systemie zwrotnym, jak np. sprawdzone i stosowane z powodzeniem także w Polsce, tzw. pożyczki globalne (np. w ramach Europejskiego Banku Inwestycyjnego, EBOiR, czy Banku Rady Europy). Pożyczka</p>	
--	---	--

	<p>taka pozwala instytucji finansowej udzielać wsparcia finansowego, określonej przez regulatora grupie beneficjentów, po czym środki te wracają do pożyczkodawcy. Jest to praktyka stosowana także przez polskie instytucje publiczne, np. Bank Gospodarstwa Krajowego. Warto także w tym miejscu uwzględnić doświadczenia funduszy ochrony środowiska i gospodarki wodnej stosujących tryb bezprzetargowy do kontraktacji partnerów finansowych w zakresie instrumentów bezzwrotnych. Przypomnijmy że tryb taki testowany był z sukcesem w latach 2009-2013 w ramach dwóch programów krajowych (NFOŚiGW) oraz przez niektóre wfośigw. Na szczególną uwagę zwracają wyniki Programu Priorytetowego NFOŚiGW w zakresie dopłat do zakupu i montażu kolektorów słonecznych. W ocenie Najwyższej Izby Kontroli (raport nr 45/2012/P/11/044/KGP z 2011r.) w ramach wszystkich programów i instrumentów stosowanych przez NFOŚiGW i wfośigw w latach 2008-2011 w programie tym odnotowano największą sprawność, w tym terminowość, dystrybucji środków publicznych do obywateli. Wysoką jakość tego rozwiązania potwierdza także uznanie międzynarodowe jakie uzyskał za nie NFOŚiGW- w postaci prestiżowego wyróżnienia Europejskiego Instytutu Administracji Publicznej z Maastricht. NFOŚiGW otrzymał <i>Certyfikat Dobrych Praktyk Europejskiej Nagrody Sektora Publicznego 2011 (EPSA 2011)</i> jako jedyna polska instytucja w ramach międzynarodowego konkursu w którym 34 kraje i instytucje europejskie złożyły łącznie 274 wnioski, a 21 spośród nich pochodziło z Polski.</p>	
<p>Związek Banków Polskich</p>	<p>Art. 411 Proponujemy rozszerzenie zakresu zmian i w efekcie zmianę numeracji treści zmian do przepisu art. 411: <u>1) Proponowana zmiana:</u> - dodanie nowego ppkt. a) i adekwatną renumerację kolejnych podpunktów. Treść ppkt. a) polegałaby na dodaniu do aktualnej treści przepisu art. 411 ust. 1 upoś słów „w szczególności”: „3) W art. 411: a) <i>Art. 411 ust.1 Finansowanie działalności, o której mowa w art. 400a ust. 1 oraz art. 410a ust. 1 i 4–6, ze środków Narodowego Funduszu i wojewódzkich funduszy odbywa się w szczególności przez.”</i> <u>Uzasadnienie:</u> Katalog instrumentów finansowych dopuszczalnych prawnie i stosowanych w praktyce gospodarczej, a więc możliwych do wykorzystania także w ramach realizacji celów polityki ochrony środowiska przez NFOŚiGW oraz wfośigw jest dużo większy niż uwzględnione- zarówno w aktualnej ustawie Prawo ochrony środowiska, jak i w Projekcie Ustawy. Nieuchronne zmiany w otoczeniu gospodarczym, w tym międzynarodowym i konkurencyjnym, powodują konieczność stosowania zróżnicowanych instrumentów inwestycyjnych (z punktu widzenia przedsiębiorcy) oraz interwencji (z punktu widzenia regulatora publicznego). Zjawiska te nasilają się szczególnie w okresach zaburzeń na rynkach międzynarodowych, czego przykładem są ostatnie lata. Dodatkowym argumentem są</p>	<p>Uwaga nieuwzględniona w związku ze stanowiskiem MŚ.</p>

		<p>sprawdzone regulacje i praktyki innych instytucji publicznych finansujących inwestycje proekologiczne, np. Europejskiego Banku Odbudowy i Rozwoju. W związku z tym celowym wydaje się uelastycznienie krajowych regulacji i otwarcie ww. katalogu ustawowego, a co za tym idzie, upoważnienie organów funduszy ochrony środowiska i gospodarki wodnej, aby w przyszłości, w razie konieczności, mogły stosować adekwatne instrumenty interwencji. Propozycja ta wpisuje się dokładnie w cele ustawy deregulacyjnej, mającej na celu poprawę warunków prowadzenia działalności gospodarczej przede wszystkim poprzez ułatwienie, uproszczenie lub redukcję regulacji w obrocie gospodarczym.</p>	
	<p>Fundacja MŚP</p> <p>Związek Rzemiosła Polskiego</p>	<p>Znacznym ułatwieniem dla mikro przedsiębiorców byłoby zwolnienie ich z obowiązku przekazywania Marszałkowi Województwa zerowych sprawozdań z tytułu opłat środowiskowych, określonych w przepisach ustawy Prawo ochrony środowiska. Mimo, że firma nie ponosi opłat za korzystanie ze środowiska, może być ukarana za nie złożenie zerowego sprawozdania. Problem dotyczy prawie wszystkich przedsiębiorców, ponieważ opłaty dotyczą min. wprowadzania gazów lub pyłów do powietrza (mieszczą się tu opłaty za gaz lub pyły wprowadzane do powietrza z procesów spalania paliw w silnikach spalinowych, a więc samochodów). Uważamy, że obarczanie przedsiębiorców sporządzaniem i wysyłaniem zerowych sprawozdań – to duże utrudnienie dla prowadzących firmy i nadmierna biurokracja. Każdy korzystający ze środowiska powinien mieć obowiązek prowadzenia wymaganej przepisami ewidencji, ale bez konieczności sporządzania sprawozdania, jeśli nie ma takiej konieczności, tj. w przypadku, jeśli nie ma obowiązku wniesienia stosownej opłaty. Nie może to być decyzja uznaniowa, ale zasada wynikająca z przepisów prawa. Dotychczasowe przepisy ustawy o ochronie środowiska zostały uproszczone poprzez ograniczenie obowiązku sprawozdawczego z 2 razy w roku do jednego sprawozdania za cały rok, ale nie rozwiązuje to problemu, którym jest obowiązek sporządzenia tego sprawozdania mimo braku obowiązku wniesienia opłaty środowiskowej</p>	<p>Uwaga nieuwzględniona</p> <p>Zgodnie z przepisami ustawy – POŚ wojewódzki inspektor ochrony środowiska, m.in. na podstawie wykazów prowadzi wojewódzką bazę informacji o korzystaniu ze środowiska oraz wykorzystuje je przy prowadzeniu kontroli podmiotów korzystających ze środowiska. Ponadto informacje i dane w zakresie korzystania ze środowiska są wykorzystywane do sporządzania krajowych raportów o stanie i korzystaniu ze środowiska oraz stanowią źródło danych do sprawozdawczości wynikającej z przepisów Unii Europejskiej, zatem ich zbieranie jest też konieczne dla wywiązywania się Polski ze zobowiązań unijnych.</p> <p>Wykazy te stanowią dla marszałka województwa źródło weryfikacji wnoszonych opłat za korzystanie ze środowiska. Zgodnie z przepisami ustawy - POŚ, w przypadku, gdy przedłożony budzi zastrzeżenia, marszałek na podstawie własnych ustaleń albo wyników kontroli wojewódzkiej inspekcji ochrony środowiska wymierza, w drodze decyzji opłatę w wysokości stanowiącej różnicę między wysokością opłat (wynikającą z wykazu) a opłatami należnymi. Podmiot korzystający ze środowiska ma obowiązek sam naliczyć opłaty, natomiast pomyłki mogą stanowić podstawę weryfikacji w zależności od tego, czy należna opłata powinna być uiszczona, czy też nie, bo nie przekracza kwoty określonej w ustawie.</p>

<p>Art. 19 (ustawa o ochronie roślin)</p>	<p>Związek Szkółkarzy Polskich</p>	<p>1) Art. 16 ust. 13 – <i>Minister rolnictwa określi, w drodze rozporządzenia, wzory paszportów roślin oraz sposób ich wypełniania, uwzględniając informacje, jakie powinien zawierać paszport roślin, rodzaje roślin, produktów roślinnych lub przedmiotów dla jakich wydaje się paszporty roślin, konieczność zapewnienia trwałości paszportom roślin oraz ujednolicenie wydawanych paszportów roślin.</i> Z praktycznego punktu widzenia, ważne jest, aby rozporządzenie ministra dawało podmiotom swobodę wyboru techniki wypełniania paszportu (nie narzucały np. rodzaju drukarki, za pomocą której paszport musi być wypełniony). Dlatego proponuję usunięcie słów „oraz sposobu ich wypełniania”, bo określenie to odnosi się do czynności technicznej, a nie do zakresu informacji, które mają się znaleźć w paszporcie.</p> <p>2) Ust. 15a 3) oraz ust. 18 3) - w tych ustępach należy wskazać konkretne przepisy, których naruszenie skutkujące wymierzeniem kary może być podstawą do odmowy wydania upoważnienia lub cofnięcia wydania upoważnienia. Stosowanie kryterium kary za naruszenie przepisów ustaw o nasiennictwie i ochronie roślin, bez uwzględnienia istoty wpływu złamania danego przepisu na zdrowie roślin, byłoby niesprawiedliwe i mogłoby być niewspółmierne do przewinienia. Np. ukaranie za brak badania technicznego opryskiwacza, który jest sprawny, i w konsekwencji odmowa wydania lub cofnięcie upoważnienia byłaby sankcją zbyt surową w stosunku do przewinienia. Należy wyszczególnić te przepisy, które regulują istotne kwestie zdrowia roślin i tylko kara za złamanie tych przepisów powinna być podstawą do odmowy wydania lub cofnięcia upoważnienia, bo istotą funkcjonowania systemu paszportowego jest ochrona zdrowia roślin.</p> <p>3) Art. 21 ust. 1b – zgodnie z zasadami legislacji najpierw powinno podawać się przepis, a następnie wyłączenie. W tym ustępie najpierw należy podać, kiedy organ celny może nadać roślinom procedurę celną, a potem wyłączenie, czyli kiedy nie może.</p>	<p>Ad.1) Uwaga nieuwzględniona. Na podstawie projektowanego upoważnienia nie będzie określana technika wypełniania paszportu. Zgodnie z przyjętymi przez MRiRW założeniami wypełnienie tej części upoważnienia będzie stanowić norma obecnie zawarta w art. 16 ust. 11, zgodnie z którą informacje zawarte w paszporcie roślin powinny być w nim zamieszczone w sposób trwały, drukowanymi literami w języku polskim lub w języku innego państwa członkowskiego i nie mogą zawierać żadnych skreśleń i poprawek. Jest to przepis wdrażający art. 3 ust. 2 lit. c dyrektywy 92/105/EWG.</p> <p>Ad.2) Uwaga nieuwzględniona. Należy zauważyć, że paszport roślin jest urzędową etykietą potwierdzającą, że przestrzegane są przepisy w zakresie fitosanitarnym. Ponadto rozdziały 3 i 4 ustawy o ochronie roślin, określające wymagania dotyczące między innymi stosowania środków ochrony roślin, zostały z dniem 27 kwietnia 2013 r. uchylone ustawą z dnia 8 marca 2013 r. o środkach ochrony roślin (Dz.U.2013.455) i obecnie ustawa reguluje jedynie kwestie fitosanitarne. Dlatego też nie można się zgodzić, aby podmiot karany za łamanie przepisów ustawy o ochronie roślin mógł samodzielnie wydawać paszporty roślin. Ponadto paszport może stanowić etykietę materiału siewnego zgodnie z art. 96 ust. 8 ustawy z dnia 9 listopada 2012 r. o nasiennictwie dlatego też konieczne jest zapewnienie, że podmiot który zostanie upoważniony przez wojewódzkiego inspektora przestrzega również przepisów w tym zakresie. Proponowany przepis ma za zadanie</p>
---	------------------------------------	--	--

			<p>zapewnić, że podmiot upoważniony do wydawania paszportów roślin daje rękojmię ich prawidłowego wydawania. Jest to o tyle istotne, że niewłaściwe wydawanie paszportów roślin (tj. dla roślin porażonych przez agrofagi kwarantannowe) może skutkować negatywnymi konsekwencjami dla obrotu polskimi towarami pochodzenia roślinnego z innymi państwami członkowskimi UE.</p> <p>Ad.3) Uwaga nieuwzględniona. Wskazany przepis stanowi przepis szczególny w stosunku do ogólnych zasad określonych w przepisach celnych.</p>
Art. 21 (ustawa o podatku od towarów i usług)	Krajowa Rada Izb Rolniczych	<p>Mając na względzie problemy związane z podatkiem VAT uważamy, iż powinno dokonać się zmian w zasadach jego pobierania. Zgodnie z obowiązującymi przepisami podatek od towarów i usług, na podstawie art. 11 ustawy z dnia 16 listopada 2012 r. o redukcji niektórych obciążeń administracyjnych w gospodarce, musi być odprowadzony po wystawieniu faktury sprzedaży w przypadku przedsiębiorców niemogących rozliczać się metodą kasową, pomimo iż przedsiębiorca nie otrzymał jeszcze zapłaty za towar.</p> <p>Proponujemy, aby podatek VAT mógł być odprowadzany przez mikro, małych i średnich przedsiębiorców po otrzymaniu zapłaty za towar, a w przypadku nie otrzymania zapłaty za towar to właściwy urząd skarbowy byłby uprawniony do egzekwowania odprowadzenia podatku bezpośrednio od kupującego. Podobne rozwiązanie powinno dotyczyć też odnośnie podatku dochodowego od osób fizycznych i prawnych, z tym, że w razie nie otrzymania zapłaty za towar, przedsiębiorca nie uwzględniałby niezapłaconych faktur sprzedaży do wszelkich rozliczeń z urzędem skarbowym.</p>	<p>Uwaga nieuwzględniona</p> <p>Możliwość kasowego rozliczenia podatku VAT została określona w art. 21 ustawy o podatku od towarów i usług (dotyczy tzw. „małych podatników”). Od 1 stycznia 2013 r. przepisy w tym zakresie zostały zmodyfikowane (w przypadku wyboru metody kasowej rozliczenia VAT, zniesiono obowiązek zapłaty podatku VAT przez małego podatnika, gdy kontrahent będący czynnym podatnikiem VAT nie zapłaci mu za dostarczony towar lub wykonaną usługę)</p>

Art. 27 (ustawa o podatku akcyzowym)	Stowarzyszenie Niezależnych Dealerów Samochodowych	Zgodnie z art. 7d ust.1 projektu „Wiążąca informacja akcyzowa, zwana dalej „WIA”, jest dokumentem określającym klasyfikację taryfową według Nomenklatury Scalonej (CN) dla wyrobu akcyzowego, podlegających opodatkowaniu akcyzą, z wyłączeniem importu.” W naszej ocenie niezasadnym jest ograniczenia możliwości otrzymywania WIA tylko w zakresie pojazdów osobowych, a także z wyłączeniem importu. Obecnie niezależni importerzy pojazdów prowadzą kilkanaście tysięcy sporów podatkowych z Organami Służby Celnej, które dotyczą obciążania akcyzą pojazdów ciężarowych. Obawiamy się, że wąskie przyjęcie, że interpretację będzie można uzyskać wyłącznie dla samochodu osobowego zasadniczo ograniczy możliwość uzyskania ochrony prawnej w przypadku, dokonania importu samochodu ciężarowego klasyfikowanego do kodu CN 8704. Należy wprowadzić modyfikację przepisu zakładającą, że WIA będzie wydana w przypadku importu każdego pojazdu. Takie rozwiązanie utwierdzi każdego podatnika w przekonaniu, że podatek akcyzowy jest lub nie jest należny i będzie on mógł w każdym przypadku uzyskać ochronę prawną poprzez otrzymanie WIA.	Uwaga nieuwzględniona Nie istnieje potrzeba wydawania WIA w stosunku do samochodów ciężarowych. W przypadku wystąpienia z wnioskiem o wydanie WIA wobec samochodu ciężarowego, organ zgodnie z treścią art. 7h pkt 1 wyda decyzję o odmowie wydania WIA wraz z odpowiednim uzasadnieniem. Z treści uzasadnienia będzie wynikać, iż przedmiotowy samochód nie jest samochodem osobowym, co jest wystarczające do stwierdzenia, że nie ciąży na nim akcyza.
	Stowarzyszenie Niezależnych Dealerów Samochodowych	Na mocy art. 7d ust.3 „WIA wiąże organy podatkowe jedynie wobec podmiotu, na rzecz którego została wydana, i tylko w odniesieniu do wyrobów akcyzowych i samochodów osobowych, wobec których czynności podlegające opodatkowaniu akcyzą zostały dokonane po dniu, w którym informacja została przez nie wydana.” Takie sformułowanie normy spowoduje, że podatnicy nie będą mogli używać WIA w zakresie obecnie toczących się sporów podatkowych, a także chronić transakcji, które miały już miejsce. Nadal będzie zachodzić obawa co do tego czy w przyszłości nie zostanie wszczęte postępowanie w celu odkreślenia wysokości akcyzy wraz z odsetkami nawet do 5 lat wstecz, nawet jeśli pojazd importowany będzie klasyfikowany jako zasadniczo przeznaczony do przewozu towarów (ciężarowy, klasyfikowany wg CN do pozycji 8704).	Uwaga nieuwzględniona WIA nie może dotyczyć spraw, które już miały miejsce albowiem do jej wydania niezbędna jest klasyfikacja wyrobu akcyzowego lub samochodu osobowego albo określenie rodzaju wyrobu akcyzowego w chwili zaistnienia zdarzenia, będącego przedmiotem opodatkowania akcyzą. Nie mniej jednak WIA wydane po wejściu w życie ustawy będą miały moc dowodową w analogicznych sprawach np. w zakresie toczących się aktualnie sporów podatkowych.
	Konfederacja Lewiatan Polska Organizacja Przemysłu i Handlu Naftowego PKN Orlen S.A.	Art. 7d ust. 3 Uwzględniając, że wiążąca informacja akcyzowa wydawana ma być dla produktu, powinna być wiążąca wobec produktu, a nie wobec podmiotu. Jeżeli WIA jest wiążąca dla podmiotu sprzedającego, to nabywca, celem uniknięcia ryzyka powinien się upewnić, czy inaczej nie klasyfikuje danego produktu (może inaczej klasyfikować lub mieć WIA na inny kod). Inny kod może rodzić odmienne opodatkowanie, np. dostawca sprzeda odbiorcy towary ze stawką akcyzy 1.196,00 zł, a u odbiorcy „wpadnie“ w stawkę 1.565,00 zł i odbiorca kupi z akcyzą zapłaconą, ale okaże się, że nie w pełnej wysokości. Proponujemy skreślić słowa <i>„jedynie wobec podmiotu, na rzecz którego została wydana i”</i>	Uwaga nieuwzględniona Zgodnie z treścią art. 7d ust. 3 WIA wiąże organy podatkowe jedynie wobec podmiotu, na rzecz którego została wydana. Wbrew stwierdzeniu zawartemu w uwadze, przepis ten nie stanowi o tym, że „WIA jest wiążąca dla podmiotu sprzedającego“, ale oznacza, że podmiot, na rzecz którego decyzja ta została wydana ma pewność, że wszystkie organy podatkowe są zobligowane do przestrzegania rozstrzygnięcia zawartego w WIA, w okresie jej obowiązywania. W odniesieniu do innych podmiotów, WIA wydana dla określonych wyrobów akcyzowych lub samochodów osobowych będzie miała jedynie moc dowodową.

			Należy przy tym podkreślić, że identyczne rozwiązanie jest przyjęte w regulacji dotyczącej wiążącej informacji taryfowej.
	Stowarzyszenie Niezależnych Dealerów Samochodowych	<p>Art. 7f - w myśl art. 7f ust.1 i 2 „Wnioskodawca jest obowiązany do uiszczenia opłaty z tytułu przeprowadzonych badań lub analiz wyrobów akcyzowych albo samochodów osobowych, w przypadku gdy rozpatrzenie wniosku o wydanie WIA wymaga przeprowadzenia badania lub analizy. Badania lub analizy wyrobów akcyzowych i samochodów osobowych mogą być wykonywane przez laboratoria celne lub inne laboratoria, akredytowane zgodnie z odrębnymi przepisami, a także przez instytuty naukowe i badawcze dysponujące wyposażeniem niezbędnym dla danego rodzaju badań.”</p> <ul style="list-style-type: none"> - zasady prawidłowej legislacji jednoznacznie wskazują, że w projekcie ustawy powinna znajdować się delegacja ustawowa określającą maksymalną stawkę proponowanej opłaty. - obecnie funkcjonujące wiążące informacje taryfowe są całkowicie bezpłatne, a przedłożony projekt zakłada opłaty z tytułu badań i analiz wyrobów akcyzowych. Przy przyjęciu, jak powyżej wskazano, że każde postępowanie będzie dotyczyło jednego wyrobu lub jednego pojazdu zwiększy to zasadniczo obecne obciążenia finansowe przedsiębiorców. - badania i analizy powinny być wykonywane tylko i wyłącznie przez niezależne laboratoria. Zatem nie mogą ich wykonywać laboratoria celne. W interesie Służby Celnej jest jak najczęstsze obciążanie podatników podatkiem akcyzowym, nawet w sytuacjach wątpliwych prawnie, na co wskazuje aktualna praktyka Organów Celnych w wielu tysiącach postępowań prowadzonych obecnie z podatnikami w zakresie podatku akcyzowego od pojazdów. 	<p>Uwaga nieuwzględniona Kwestię wysokości opłat za badania i analizy reguluje art. 7f ust. 5. Zgodnie z tym przepisem kwota opłaty powinna odpowiadać rzeczywistym wydatkom poniesionym z tytułu przeprowadzanych badań lub analiz, lub ryczałtowym stawkom opłat za badania lub analizy przeprowadzane przez laboratoria celne określonym przepisami wydanymi na podstawie art. 92 ust. 4 ustawy Prawo Celne (aktualnie jest to Rozporządzenie Ministra Finansów w sprawie ryczałtowych stawek opłat za badania lub analizy przeprowadzane przez laboratoria celne z dnia 26 kwietnia 2004 r. – Dz. U. Nr 94, poz. 913, z późn. zm.).</p>
	Konfederacja Lewiatan Polska Organizacja Przemysłu i Handlu Naftowego PKN Orlen S.A.	<p>Art. 7f ust. 5 - w przedmiocie terminów na uiszczenie zaliczek na pokrycie opłat za badania lub analizy wyrobów akcyzowych proponujemy wskazać minimalny termin na dokonanie wpłaty. Proponujemy dodanie, po słowach „terminy ich uiszczenia są określane przez organ podatkowy”, określenia „<i>przy czym, nie mogą być one krótsze niż dwa tygodnie od daty odebrania postanowienia przez wnioskodawcę.</i>”. Chodzi o to, aby zobowiązany do wpłaty zaliczki miał czas na realizację płatności.</p>	<p>Uwaga nieuwzględniona Identyczne rozwiązanie jak w art. 7f ust. 5 przyjęte jest w postępowaniu o wydanie WIT. Wpłata zaliczki po terminie nie stanowi przesłanki, która uniemożliwia dalsze prowadzenie postępowania o wydanie WIA, bądź ponowne złożenie wniosku.</p>
	Stowarzyszenie Niezależnych	<p>Zgodnie z art. 7g ust.1 Wiążące Informacje Akcyzowe mają być wydawane „bez zbędnej zwłoki, jednak nie później niż w terminie 3 miesięcy od daty otrzymania wniosku o wydanie WIA.”</p>	<p>Uwaga nieuwzględniona Ustalając termin do wydania WIA przyjęto, iż winien on być taki sam jak termin do wydania WIT.</p>

	Dealerów Samochodowych	W naszej ocenie taki okres oczekiwania, mając na względzie powszechne praktyki kupieckie w przypadku importu pojazdów, jest zdecydowanie zbyt długi.	Mając na uwadze, że niejednokrotnie przed wydaniem WIA trzeba będzie dokonać badań i analiz wyrobu akcyzowego lub samochodu osobowego należy uznać, że termin 3-miesięczny nie jest zbyt długi i odpowiada realnym możliwościom wydania tego rodzaju decyzji.
	Stowarzyszenie Niezależnych Dealerów Samochodowych	<p>Na mocy art. 7g ust.2 „WIA dla wyrobów akcyzowych i samochodów osobowych jest ważna przez okres 3 lat, licząc od daty jej wydania.”</p> <p>Przyjęty okres 3 letni jest zbyt krótki. Obecnie funkcjonujące wiążące informacje taryfowe są ważne 6 lat. Skrócenie tego okresu o połowę, spowoduje, że przedsiębiorcy handlujący przez wiele lat takimi samymi towarami, będą zmuszeni „odnawiać” procedurę uzyskania WIA ponosząc przy tym koszty badań i analiz oraz narażać się o wiele częściej na skutki zmiany przyjętej uprzednio korzystnej dla nich interpretacji.</p>	<p>Uwaga nieuwzględniona</p> <p>Aktualnie obowiązujące Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 450/2008 z dnia 23 kwietnia 2008 r. ustanawiające wspólnotowy kodeks celny (zmodernizowany kodeks celny) (Dz.Urz.UE.L 2008 Nr 145, str. 1) wprowadziło w art. 20 ust. 3 trzyletni termin ważności WIT, stąd przy ustalaniu terminu ważności WIA przyjęto ten sam termin.</p>
	Konfederacja Lewiatan Polska Organizacja Przemysłu i Handlu Naftowego PKN Orlen S.A.	<p>Projektowany art. 7h. pkt 2</p> <p>W naszej ocenie posiadanie przez podatnika wiążącej informacji taryfowej nie powinno uniemożliwiać otrzymanie WIA. Jest to nowa możliwość i każdy powinien móc z niej korzystać.</p>	<p>Uwaga nieuwzględniona</p> <p>Z możliwości uzyskania WIA wyłączono te sytuacje, w których podmiot, na rzecz którego ma być wydana WIA określająca klasyfikację wyrobu akcyzowego albo samochodu osobowego posiada obowiązującą (ważną) wiążącą informację taryfową. Jeżeli WIA miałaby określić kod CN wyrobu akcyzowego albo samochodu osobowego identycznie jak w posiadanej przez podmiot wnoszący wiążącą informację taryfowej, to należy zastosować przepis art. 7b ust. 1 niniejszej ustawy i nie zachodzi konieczność dublowania decyzji WIT i dokonywania ponownej klasyfikacji. Wyłączenie nie dotyczy WIA o rodzaju wyrobu akcyzowego. WIA o rodzaju wyrobu akcyzowego zostanie wydana zawsze, niezależnie od tego, czy podmiot na rzecz którego ma być wydana posiada czy też nie posiada obowiązującej WIT.</p>
	Stowarzyszenie Niezależnych Dealerów Samochodowych	<p>Na podstawie art. 7h „, Organ podatkowy wydaje decyzję o odmowie wydania WIA, jeżeli wniosek o wydanie WIA: 1) nie dotyczy wyrobu akcyzowego albo samochodu osobowego; 2) dotyczy wyrobu akcyzowego lub samochodu osobowego, dla którego na rzecz tego samego podmiotu wydano wiążącą informację taryfową (...)”</p> <p>Tak jak wskazano już na wstępie proponowana nowelizacja nie pozwoli na poprawę</p>	<p>Uwaga nieuwzględniona</p> <p>Nie istnieje potrzeba wydawania WIA w stosunku do samochodów ciężarowych. W przypadku wystąpienia z wnioskiem o wydanie WIA wobec samochodu ciężarowego, organ zgodnie z treścią art.</p>

	ych	<p>pewności interpretacji prawa w zakresie przedsiębiorców importujących pojazdy ciężarowe. Przedsiębiorca taki nawet jeśli wystąpi o interpretację to organ podatkowy będzie obowiązany odmówić mu jej wydania, a tym samym nie uzyska zakładanej ochrony prawnej. Nie będzie zatem żadnej możliwości dla zabezpieczenia się przed wszczęciem postępowania podatkowego i zapłaty akcyzy nawet po wielu latach wraz z dodatkowymi konsekwencjami w postaci naliczenia odsetek nawet za 5 lat wstecz.</p>	<p>7h pkt 1 wyda decyzję o odmowie wydania WIA wraz z odpowiednim uzasadnieniem. Z treści uzasadnienia będzie wynikać, iż przedmiotowy samochód nie jest samochodem osobowym, co jest wystarczające do stwierdzenia, że nie ciąży na nim akcyza.</p>
	Polska Izba Paliw Płynnych	<p>Art. 89</p> <p>Kierunek proponowanych zmian w zakresie obrotu olejem opałowym należy ocenić pozytywnie, niemniej nie wszystkie propozycje wychodzą naprzeciw oczekiwaniom przedsiębiorców zajmujących się obrotem olejem opałowym. Polska Izba Paliw Płynnych pragnie zauważyć, iż przed wprowadzeniem rozszerzenia (pkt a) na wszystkie podmioty zajmujące się obrotem paliwami opałowymi, możliwości zastępowania dotychczasowych oświadczeń o przeznaczeniu paliw na cele opałowe, oświadczeniami składanymi w okresowej umowie zawartej między sprzedawcą a nabywcą, że nabywane wyroby są przeznaczone do celów opałowych lub będą sprzedane z przeznaczeniem do celów opałowych warto podjąć wysiłki i przeanalizować podobną zmianę wprowadzoną ustawą z dnia 22 lipca 2010 r. o zmianie ustawy o podatku akcyzowym oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. Nr 151, poz. 1013), poprzez dodanie pkt 8a do art. 89 ustawy o podatku akcyzowym, w szczególności zakres jej wykorzystania (przedmiotowe umowy okresowe są zgłaszane do właściwego Naczelnika Urzędu Celnego). Może się więc okazać, iż proponowana zmiana jest niepotrzebna, a w skrajnym przypadku, iż uchwalono przepisy w ogóle niewykorzystywane w praktyce obrotu gospodarczego (tzw. „martwe”). Oznaczałoby to, iż proponowana zmiana niczego nie ułatwi i nie osiągnie się zakładanego celu ustawodawczego tj. odbiurokratyzowania gospodarki i ułatwienia prowadzenia biznesu w Polsce.</p> <p>Jeśli chodzi o zmniejszenie danych koniecznych w zestawieniach nabywców oleju opałowego (pkt b) to podnieść należy, iż mimo, że zmiana jest oczekiwana, to pożądane byłoby, aby zakres tych danych – przepisywanych obecnie niepotrzebnie przez przedsiębiorców z oświadczeń nabywców oleju opałowego do przedmiotowych zestawień ograniczyć jeszcze bardziej.</p> <p>Postulujemy w trakcie procedowanej obecnie nowelizacji ustawy o podatku akcyzowym nadać następujące brzmienie art. 89 ust 16:</p> <p><i>„W przypadku niespełnienia warunków określonych w ust. 5—12, w przypadku, gdy podane dane uniemożliwiają identyfikację nabywcy oleju opałowego, stosuje się stawkę akcyzy określoną w ust. 4 pkt 1”.</i></p> <p>Zapis taki uniemożliwiłby karanie sprzedawców za oczywiste pomyłki pisarskie lub rachunkowe. Obecny zapis takiej możliwości nie przewiduje i sprzedawcy ponoszą odpowiedzialność podatkową za oczywiste pomyłki nabywców oleju opałowego (nawet te niezamierzone i przypadkowe).</p>	<p>Uwaga nieuwzględniona</p> <p>Wprowadzenie możliwości zastępowania dotychczasowych oświadczeń o przeznaczeniu paliw na cele opałowe, oświadczeniami składanymi w okresowej umowie zawartej między sprzedawcą a nabywcą było postulatem branży dokonującej obrotu olejem opałowym. Trudno jest obecnie ocenić jaki będzie zakres wykorzystania tej regulacji w obrocie gospodarczym, a porównanie powyższej propozycji z obecnie obowiązującym przepisem dotyczącym składania oświadczeń w okresowej umowie między sprzedawcą a jednostką sektora publicznego wydaje się niemiarodajne dla całego rynku sprzedaży oleju opałowego. Przedmiotowe ułatwienie na pewno umożliwi zmniejszenie formalności przy zakupie oleju opałowego. Przedsiębiorca będzie mógł bardziej elastycznie reagować na potrzeby nabywców oleju opałowego, gdyż kupujący będzie miał możliwość wyboru wygodniejszej dla siebie formy składania oświadczeń (każdorazowo jak dotychczas lub w okresowej umowie). Przepis ten jest szczególnie korzystny dla podmiotów nabywających olej opałowy regularnie i w dużych ilościach.</p> <p>Dalsze ograniczenie zakresu danych wymaganych w zestawieniu oświadczeń spowoduje, że nie będzie możliwa identyfikacja transakcji na podstawie konkretnych oświadczeń. Pozostawiono jedynie dane niezbędne do identyfikacji składającego zestawienie oświadczeń. Ponadto zestawienie oświadczeń pozostanie dokumentem w rozumieniu prawa (czytelny podpis składającego takie zestawienie).</p>

		<p>Polska Izba Paliw Płynnych podtrzymuje w dalszym ciągu swoje negatywne stanowisko co do sytemu oświadczeń, a zwłaszcza zakresu odpowiedzialności sprzedawców LOO, niemniej wydaje się, iż zaproponowane zmiany ułatwią prowadzenie działalności gospodarczej w tym sektorze gospodarki oraz zmniejszą obciążenia biurokratyczne w naszym kraju.</p>	<p>Zgodnie z zasadami techniki prawodawczej treść przepisu powinna być jednoznaczna, zrozumiała i nie może być przedmiotem trudności i nadużyć interpretacyjnych. Tymczasem zaproponowana przez PIPP zmiana treści przepisu art. 89 ust. 16 ustawy o podatku akcyzowym takie niejasności wprowadza, gdyż zapis „...w przypadku, gdy podane dane uniemożliwiają identyfikację nabywcy oleju opałowego...” jest niekonkretny. Dla jednych np. brak czytelnego podpisu może uniemożliwiać identyfikację nabywcy a dla innych nie jest on do tego konieczny. Zmiana przedmiotowej regulacji w zaproponowanym przez PIPP zakresie spowoduje, że wszelkie spory w interpretacji tego przepisu będą musiały rozstrzygać sądy administracyjne, co raczej nie będzie dla sprzedawców oleju opałowego czynnikiem ułatwiającym prowadzenie działalności gospodarczej.</p>
	<p>Polski Przemysł Spirytusowy</p>	<p>Dodatkowe propozycje</p> <ol style="list-style-type: none"> 1) <u>Propozycja dotycząca magazynowania w składzie podatkowym (art. 47 ust 3)</u> Dopuszczenie składowania w jednym miejscu wyrobów akcyzowych z zapłaconą akcyzą lub wyrobów nieakcyzowych razem z wyrobami znajdującymi się w procedurze zawieszenia poboru akcyzy, pod warunkiem potwierdzenia przez właściwego naczelnika urzędu celnego możliwości sprawowania właściwej kontroli. 2) <u>Propozycja dotycząca usługowej produkcji w kraju (międzynarodowych marek) na zlecenie przedsiębiorstw zagranicznych prowadzących w Polsce magazynowy skład podatkowy (art. 41 ust. 9 pkt 3)</u> Dopuszczenie przemieszczania w procedurze zawieszenia poboru akcyzy wyrobów banderolowanych pomiędzy krajowymi składami podatkowymi należącymi do różnych podatników, w przypadku usługowej produkcji zlecanej przez podmiot prowadzący w kraju magazynowy skład podatkowy. 3) <u>Propozycja dotycząca odliczania wartości banderol o dzień wcześniej (art. 21 ust. 7 oraz 23 ust. 4)</u> Dopuszczenie o jeden dzień wcześniej niż obecnie możliwości obniżenia kwoty akcyzy o kwotę stanowiącą wartość podatkowych znaków akcyzy prawidłowo naniesionych na wyroby akcyzowe lub opakowania jednostkowe wyrobów akcyzowych w dniu naniesienia (produkcja krajowa) oraz w dniu wprowadzenia do składu akcyzowego (import i nabycie wewnątrzwspólnotowe). 	<p>Zaproponowane rozwiązania wymagają szczegółowej analizy. W wyniku konsultacji z MF te rozwiązania, które zasługują na ewentualne uwzględnienie, zostaną wzięte pod uwagę w planowanych na przyszły rok przez MF pracach legislacyjnych dotyczących zmiany przepisów ustawy o podatku akcyzowym w zakresie uproszczeń.</p>

		<p>4) <u>Propozycja dotycząca usunięcia przesłanki do cofnięcia zezwolenia, gdy podmiot nie wykonuje działalności objętej zezwoleniem akcyzowym przez 3 miesiące oraz likwidacji obowiązku powiadamiania co 3 miesiące naczelnika urzędu celnego o przerwaniu działalności.</u></p> <p>Usunięcie przesłanki do cofnięcia zezwolenia, gdy podmiot nie wykonuje działalności objętej zezwoleniem akcyzowym przez 3 miesiące oraz likwidacji obowiązku powiadamiania co 3 miesiące naczelnika urzędu celnego o przerwaniu działalności (art. 52 oraz art. 54 ustawy z dnia 6 grudnia 2008 r. o podatku akcyzowym).</p> <p>5) <u>Propozycja dotycząca wydłużenia okresu wykorzystania banderol z 1 roku do 2 lat oraz zwrotu z 30 dni do 60 dni – art. 136 ustawy z dnia 6 grudnia 2008 o podatku akcyzowym.</u></p> <p>Obecnie termin ważności banderoli to 1 rok od wydania do momentu przyklejenia na butelkę. W przypadku zmiany wzoru znaku akcyzy stare znaki akcyzy podlegają zwrotowi w terminie 30 dni (propozycja zmiany na 60 dni) od dnia utraty ich ważności podmiotowi, który je wydał.</p> <p>6) <u>Propozycja dotycząca wydłużenia okresu zwrotu uszkodzonych znaków akcyzy lub niewykorzystanych z 14 do 30 dni (art. 132 ust. 4 ustawy z dnia 6 grudnia 2008 r. o podatku akcyzowym).</u></p> <p>Aktualnie znaki akcyzy uszkodzone oraz znaki akcyzy, które nie będą wykorzystywane do oznaczania wyrobów akcyzowych, powinny być zwrócone podmiotowi, który je wydał, w terminie 14 dni (propozycja zmiany na 30 dni) od dnia ich otrzymania. Zaproponowana zmiana nie będzie miała wpływu na poziom przychodów budżetu.</p> <p>7) <u>Propozycja dotycząca wydłużenia okresu zwrotu niewykorzystanych znaków akcyzy z 14 do 30 dni w przypadku wprowadzenia nowego wzoru (art. 134 ust.1 ustawy z dnia 6 grudnia 2008 r. o podatku akcyzowym).</u></p> <p>Obecnie w przypadku wprowadzenia nowego wzoru znaku akcyzy podmioty posiadające dotychczasowe znaki są obowiązane, w terminie 14 dni (propozycja zmiany na 30 dni) od dnia wprowadzenia tego wzoru, zwrócić niewykorzystane znaki podmiotowi, który je wydał. Zaproponowana zmiana nie będzie miała wpływu na poziom przychodów budżetu.</p>	
	PISiL	<p>Zaproponowane rozwiązanie skrócenia czasu kontroli prowadzonych przez wszystkie służby kontrolne do 24 godzin należy uznać jako krok naprzód, nie mniej jednak w naszym przekonaniu warunek ten nie rozwiąże w pełni podnoszonego przez nas problemu. Po pierwsze zbyt elastyczne i zbyt pojemne określenie momentu, od którego liczyć się będzie bieg 24-godzinnego terminu („24 godzin liczonych od chwili przedstawienia towaru do kontroli, złożenia kompletnego wniosku o dokonanie kontroli do właściwych organów, o których mowa w ust. 1 pkt 1 oraz przekazania informacji, o której mowa w ust. 1 pkt 2 do zwolnienia towaru do procedury celnej”) będzie budzić nieporozumienia między poszczególnymi podmiotami zwłaszcza biorąc pod uwagę mnogość podmiotów uczestniczących w procesie obsługi towaru (służba celna, inne instytucje kontroli granicznej, operator portowy, dysponent towaru). Po drugie ryzyko to potęguje możliwość „wydłużenia do 48 godzin w przypadkach uzasadnionych</p>	<p>Uwaga nieuwzględniona</p> <p>Sformułowanie przepisów było uzgodnione ze wszystkimi służbami dokonującymi granicznych kontroli. Projektowane zapisy biorą pod uwagę możliwości logistyczno-techniczne operatora portowego, udostępniającego towar do kontroli. Zgodnie bowiem z projektem czas i miejsce kontroli ustalane jest przez naczelnika urzędu celnego w uzgodnieniu z operatorem portowym i dysponentem towaru.</p>

		<p>w szczególności względami bezpieczeństwa publicznego, ochroną życia i zdrowia ludzi i zwierząt lub ochroną środowiska”, czy zawieszenie terminów „jeżeli przeprowadzenie kontroli towarów przywożonych z państw trzecich jest niemożliwe z przyczyn niezależnych od organów, o których mowa w ust. 1”. W naszym przekonaniu istnieje uzasadniona obawa, że przedmiotowy zapis pozostanie w dużej mierze martwą literą prawa. Z tego też względu nadal aktualny pozostaje wniosek Polskiej Izby Spedycji i Logistyki w sprawie koniecznej reorganizacji służb kontrolnych poprzez ich konsolidację (poza służbą celną) i reorganizacji systemu kontroli z przesunięciem miejsca i momentu kontroli z portów jako punktów granicznych na kontrole prowadzone wewnątrz kraju poprzedzające wprowadzenie towaru w dystrybucję handlową (szczegółową argumentację w tej sprawie przedstawiliśmy w piśmie do Ministerstwa z dnia 27 maja br.).</p>	
	<p>Północnoatlantycka Organizacja Producentów sp. z o.o.</p>	<p>Co do zasady, proponowane zmiany stanowią krok we właściwym kierunku, zbliżający polskie porty do standardów obowiązujących w portach innych państw europejskich. Należy jednak zauważyć, że w proponowanych przepisach pozostaje pewien margines na doprecyzowanie, które mogłoby w jeszcze większym stopniu ułatwić prowadzenie działalności portowej, oraz zagwarantować zachowanie ustawowych terminów zakończenia czynności kontrolnych. Proponowany art. 20a ustawy z dnia 27 sierpnia 2009 roku o Służbie Celnej słusznie nakłada na właściwego naczelnika urzędu celnego obowiązki w zakresie koordynacji działań organów kontrolnych. Treść ust.1 proponowanego przepisu pozostawia jednak wątpliwości co do momentu, w którym obowiązek ten powstaje, oraz terminu do podjęcia pierwszych czynności - tj. poinformowania organów kontrolnych o przywozie towaru podlegającego kontroli na teren celny Unii Europejskiej. Brak takich zapisów może doprowadzić do sytuacji, w której podjęcie czynności wstępnych będzie bardziej czasochłonne niż przeprowadzenie właściwych czynności kontrolnych, co zniweczy zamierzony skutek wprowadzenia ścisłych, krótkich terminów przeprowadzenia kontroli.</p> <p>Przepisy wykonawcze do ustawy o Służbie Celnej, wprowadzające środki pozwalające organom celnym oraz organom kontrolnym na koordynację działań zmierzających do zachowania ustawowych terminów kontrolnych, nie rozstrzygną tej kwestii, gdyż nie mogą nakładać na organ obowiązków o charakterze ogólnym. Jeśli więc środkiem do realizacji wyżej wskazanego celu miałby być system informatyczny dostępny dla organów celnych i organów kontrolnych, rozporządzenie nakazujące utworzenie takiego systemu i regulujące jego funkcjonowanie nie rozstrzygnie o terminie, w którym organ celny jest zobowiązany do przekazania informacji o przywozie towaru na teren celny Unii Europejskiej, lecz jedynie o formie, w jakiej informacja ta zostanie przekazana (np. poprzez wprowadzenie danych do systemu informatycznego). Aby więc nadać rzeczywiste znaczenie skróconym terminom przeprowadzenia czynności kontrolnych, należy ustanowić odpowiednio krótkie terminy, w których należy przeprowadzić czynności prowadzące do podjęcia czynności kontrolnych (włącznie z uzgodnieniem terminu przeprowadzenia czynności kontrolnych, które to uzgodnienie powinno zostać dokonane w tym samym 24 / 48 godzinnym terminie co właściwe</p>	<p>Uwaga nieuwzględniona Sformułowanie przepisów było uzgodnione ze wszystkimi służbami dokonującymi granicznych kontroli oraz w konsultacji z przedstawicielami podmiotów działających w portach morskich. Projektowane zapisy biorą pod uwagę możliwości logistyczno-techniczne operatora portowego, udostępniającego towar do kontroli. Zgodnie bowiem z projektem czas i miejsce kontroli ustalane jest przez naczelnika urzędu celnego w uzgodnieniu z operatorem portowym i dysponentem towaru. 24 godzinny termin jest terminem instrukcyjnym, a zatem będzie on jedynie wywoływał skutki przewidziane ogólnymi przepisami prawa administracyjnego. Badania laboratoryjne bądź kwarantanna nie podlegają pod rygory terminów określonych w art. 20a.</p>

		<p>czynności kontrolne).</p> <p>Proponowane zmiany nie wyjaśniają również konsekwencji przekroczenia przez organy ustawowych terminów przeprowadzenia kontroli. Wyjaśnienia wymaga więc pytanie czy przekroczenie ustawowego terminu wywołuje jedynie skutki przewidziane ogólnymi przepisami prawa administracyjnego (sprzeciw na sposób prowadzenia kontroli przewidziany przepisami ustawy z dnia 2 lipca 2004 roku o swobodzie działalności gospodarczej), czy też skutkować będzie odstąpieniem od prowadzenia kontroli bądź też przyjęciem założenia, że towar nie został objęty kontrolą (np. w przypadku kontroli wyrywkowych). Bez wyraźnego uregulowania kwestii konsekwencji naruszenia ustawowych terminów prowadzenia kontroli, wprowadzone zmiany mogą w praktyce okazać się przepisami pustymi, nie wpływającymi na faktyczne przyspieszenie procedur kontrolnych. W szczególności właściwym wydaje się wprowadzenie zmian, które zminimalizują ryzyko ponoszone przez podmiot prowadzący działalność gospodarczą w przypadku przekroczenia przez organy kontrolne ustawowych terminów przeprowadzenia kontroli, poprzez, o ile jest to możliwe, przyjęcie mechanizmów prawnych, skutkujących zwolnieniem towaru z dalszej kontroli, lub przyjęciem założenia, że organ od kontroli odstąpił.</p> <p>Wątpliwości budzi również redakcja proponowanego art.20a ust.3 ustawy o Służbie Celnej. Obecny kształt proponowanego przepisu zwalnia organy kontrolne z obowiązku zachowania ustawowych terminów przeprowadzenia kontroli zarówno w przypadku zaistnienia okoliczności obciążających przedsiębiorcę prowadzącego towar na terytorium celne Unii Europejskiej, jak też w przypadku zaistnienia okoliczności siły wyższej, jak również w przypadku wszelkich innych okoliczności, które, nie leżąc po stronie przedsiębiorcy ani nie będąc okolicznościami siły wyższej, nie obciążają również organów kontrolnych. Tym samym powstaje możliwość szerokiej interpretacji omawianego przepisu, uzasadniającej wydłużenie okresu prowadzenia kontroli poza ustawowe terminy. Ryzyka takiego można by uniknąć poprzez wskazanie pozytywnego katalogu przesłanek uwalniających organ kontrolny od obowiązku zakończenia czynności w przepisany terminie, obejmujących w szczególności okoliczności zależne od przedsiębiorcy oraz okoliczności siły wyższej.</p> <p>Wyjaśnienia wymaga również relacja pomiędzy zdaniem pierwszym art. 20 ust.2 ustawy o Służbie Celnej, wyłączającej stosowanie terminu 24 godzinnego w przypadku towarów wymagających badań laboratoryjnych bądź kwarantanny, a zdaniem drugim tego samego przepisu, przewidującym 48 godzinny tryb prowadzenia kontroli w przypadkach uzasadnionych w szczególności względami bezpieczeństwa publicznego, ochroną życia i zdrowia ludzi i zwierząt lub ochroną środowiska. W kontekście tych zapisów powstaje bowiem pytanie czy termin 48 godzinny dotyczy kontroli wymagających badań laboratoryjnych bądź kwarantanny, czy też kontrole takie nie są w ogóle objęte rygorystycznymi terminami na przeprowadzenie kontroli. W przypadku gdyby prawdziwą okazała się druga odpowiedź, nasuwa się z kolei pytanie o sytuacje, w których w takim razie okres kontroli może zostać przedłużony do 48 godzin. Wobec możliwej szerokiej interpretacji</p>	
--	--	---	--

		ogólnych zapisów odnośnie bezpieczeństwa publicznego, ochrony życia i zdrowia ludzi oraz ochrony środowiska, sugerowanym jest wprowadzenie choćby przepisów kierunkowych w postaci przykładowego wyliczenia, pozwalających na właściwe ukształtowanie praktyki interpretacyjnej.	
Art. 31 (ustawa – Prawo geologiczne i górnicze)	Geodezyjna Izba Gospodarcza	<p>Propozycje uproszczeń:</p> <ol style="list-style-type: none"> 1) Przepisy dotyczące podziałów nieruchomości zawarte w <i>ustawie o gospodarce nieruchomościami</i> (artykuły od 92 do 108), należy przenieść do <i>ustawy prawo geodezyjne i kartograficzne</i>. Podziały nieruchomości to główny temat geodezyjny dlatego powinien znaleźć się w Prawie G i K i powinien być nadzorowany przez Głównego Geodetę Kraju. Usprawni to procedury podziałowe. 2) Zlikwidować wymóg wydawania decyzji o podziale zawarty w <i>ustawie o gospodarce nieruchomościami</i>. Nie ma potrzeby wydawania decyzji (dla nieruchomości rolnych nie wydaje się takich decyzji). Wystarczy tutaj opinia wójta. Przyspieszy to podziały o 1-2 miesiące i odciąży administrację. 3) Realizację rozgraniczenia nieruchomości (wg <i>ustawy prawo geodezyjne i kartograficzne</i>) przekazać całkowicie z obecnego postępowania administracyjnego w ręce geodetów uprawnionych. Geodeci uprawnieni w obecnej procedurze wykonują 90% czynności. Nie ma przeszkód aby to oni kończyli postępowania rozgraniczeniowe sporządzonym z udziałem sąsiadów protokołem granicznym. A sprawy sporne i tak trafiają do sądów. Podobnie jak przy podziałach przyspieszone zostaną terminy o 1-2 miesiące i zmniejszy się ilość pracy dla administracji. 4) Zlikwidować kontrolę opracowań geodezyjnych i kartograficznych przekazywanych do ośrodków dokumentacji geodezyjnej przez geodetów uprawnionych. Obecnie, zgodnie z <i>ustawą prawo geodezyjne i kartograficzne</i>, ośrodki dokumentacji wykonują kontrolę tych opracowań. Geodeci posiadają państwowe uprawnienia i patologią jest kontrolowanie ich prac przez urzędników. Pozwoli to na zaoszczędzenie etatów w administracji. 	Propozycje dotyczą ustawy o gospodarce nieruchomościami, która nie była przedmiotem prac nad założeniami projektu ustawy oraz nie była przedmiotem uzgodnień międzyresortowych i konsultacji społecznych. Propozycje zostaną przekazane do MŚ oraz MTBiGM celem oceny zasadności ich uwzględnienia przy okazji kolejnych inicjatyw legislacyjnych.

Warszawa, dnia 6 czerwca 2014 r.

Minister
Spraw Zagranicznych

DPUE.920.1520.2013 /15/dl

dot.: RM-10-53-14 z 29.05.2014 r.

Pan
Maciej Berek
Sekretarz Rady Ministrów

opinia o zgodności z prawem Unii Europejskiej projektu ustawy o ułatwieniu wykonywania działalności gospodarczej wyrażona na podstawie art. 13 ust. 3 pkt 2 ustawy z dnia 4 września 1997 r. o działach administracji rządowej (Dz. U. z 2007 r. Nr 65, poz. 437 z późn. zm.) przez ministra właściwego do spraw członkostwa Rzeczypospolitej Polskiej w Unii Europejskiej

Szanowny Panie Ministrze,

w związku z przedłożonym projektem ustawy o ułatwieniu wykonywania działalności gospodarczej pozwalam sobie wyrazić poniższą opinię.

Projekt ustawy jest zgodny z prawem Unii Europejskiej.

Z poważaniem

z up. Ministra Spraw Zagranicznych

Artur Nowak-Par
Podsekretarz Stanu

Do wiadomości:

Pan Janusz Piechociński
Wiceprezes Rady Ministrów
Minister Gospodarki

**ROZPORZĄDZENIE
MINISTRA GOSPODARKI¹⁾**

z dnia

**w sprawie maksymalnego procentowego udziału składników pochodzenia zagranicznego
w przychodzie netto z realizacji kontraktu eksportowego**

Na podstawie art. 6e ustawy z dnia 7 lipca 1994 r. o gwarantowanych przez Skarb Państwa ubezpieczeniach eksportowych (Dz. U. z 2001 r. Nr 59, poz. 609, z późn. zm.²⁾) zarządza się, co następuje:

§ 1. Rozporządzenie określa:

- 1) maksymalny procentowy udział składników pochodzenia zagranicznego w przychodzie netto z realizacji kontraktu eksportowego;
- 2) rodzaje dowodów, na podstawie których ustala się pochodzenie produktu lub usługi.

§ 2. Maksymalny procentowy udział składników pochodzenia zagranicznego w przychodzie netto z realizacji kontraktu eksportowego ustala się uwzględniając rodzaj eksportowanych produktów i usług lub okres kredytu:

- 1) dla kontraktów eksportowych zawartych na okres kredytu poniżej dwóch lat w wysokości 70% przychodu netto, z wyjątkiem:
  - a) usług budowlanych, dla których maksymalny procentowy udział składników pochodzenia zagranicznego wynosi 90% przychodu netto,
  - b) systemów komputerowych, urządzeń elektronicznej techniki obliczeniowej, wyrobów przemysłu elektrotechnicznego, elektronicznego i teletechnicznego, statków powietrznych, statków morskich i statków żeglugi śródlądowej, dla których maksymalny procentowy udział składników pochodzenia zagranicznego wynosi 80% przychodu netto;

¹⁾ Minister Gospodarki kieruje działem administracji rządowej – gospodarka, na podstawie § 1 ust. 2 rozporządzenia Prezesa Rady Ministrów z dnia 18 listopada 2011 r. w sprawie szczegółowego zakresu działania Ministra Gospodarki (Dz. U. Nr 248, poz. 1478).

²⁾ Zmiany tekstu jednolitego wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2004 r. Nr 96, poz. 959, z 2005 r. Nr 143, poz. 1204, z 2009 r. Nr 161, poz. 1277 i Nr 215, poz. 1662 oraz z 2014 r. poz. ....

- 2) dla kontraktów eksportowych zawartych na okres kredytu dwóch lub więcej lat w wysokości 60% przychodu netto, z wyjątkiem:
  - a) usług budowlanych, dla których maksymalny procentowy udział składników pochodzenia zagranicznego wynosi 90% przychodu netto,
  - b) systemów komputerowych, urządzeń elektronicznej techniki obliczeniowej, wyrobów przemysłu elektrotechnicznego, elektronicznego i teletechnicznego, statków powietrznych, statków morskich i statków żeglugi śródlądowej, dla których maksymalny procentowy udział składników pochodzenia zagranicznego wynosi 80% przychodu netto.

§ 3. Pochodzenie produktu lub usługi, eksportowanych w ramach kontraktu eksportowego, ustala się na podstawie wybranych dowodów z następującej listy:

- 1) kalkulacji składników pochodzenia krajowego i/lub zagranicznego;
- 2) faktur lub innych dokumentów dotyczących ze sprzedaży przedmiotu kontraktu eksportowego;
- 3) dokumentów dotyczących wartości składników pochodzenia zagranicznego, w tym faktur i innych dokumentów dotyczących nabycia tych składników, wydruków analitycznych z kont systemu finansowo-księgowego, innych dokumentów i informacji dotyczących poniesionych kosztów wytworzenia produktu lub usługi, zgodnie z definicją, o której mowa w art. 6c ust. 1 ustawy z dnia 7 lipca 1994 r. o gwarantowanych przez Skarb Państwa ubezpieczeniach eksportowych lub oświadczenia o braku poniesienia przez przedsiębiorcę w związku z realizacją kontraktu eksportowego jakichkolwiek kosztów wytworzenia spełniających definicję, o której mowa w art. 6c ust. 1 tej ustawy;
- 4) dokumentów dotyczących wartości wybranych przez przedsiębiorcę składników pochodzenia krajowego, w tym faktur i innych dokumentów dotyczących nabycia tych składników, wydruków analitycznych z kont systemu finansowo-księgowego, innych dokumentów i informacji dotyczących poniesionych kosztów wytworzenia produktu lub usługi, zgodnie z definicją, o której mowa w art. 6c ust. 2 ustawy z dnia 7 lipca 1994 r. o gwarantowanych przez Skarb Państwa ubezpieczeniach eksportowych i/lub kalkulacji i dokumentów dotyczących wartości marży na realizacji kontraktu eksportowego zgodnie z definicją, o której mowa w art. 6c ust. 3 tej ustawy;

5) innych dowodów, niezbędnych do ustalenia pochodzenia produktu lub usługi.

§ 4. Rozporządzenie wchodzi w życie z dniem 1 stycznia 2015 r.

MINISTER GOSPODARKI

UZASADNIENIE

Niniejszy projekt ma na celu wypełnienie delegacji zwartej w art. 6 e ustawy z dnia 7 lipca 1994 r. o gwarantowanych przez Skarb Państwa ubezpieczeniach eksportowych (Dz. U. z 2001 r. Nr 59, poz. 609, z późn. zm.). Rozporządzenie określa maksymalny procentowy udział składników pochodzenia zagranicznego w przychodzie netto z realizacji kontraktu eksportowego, uwzględniając rodzaj eksportowanych produktów i usług lub okres kredytu. Nowe przepisy mają na celu zmianę dotychczasowych przepisów rozporządzenia Ministra Gospodarki w sprawie maksymalnego procentowego udziału składników pochodzenia zagranicznego w eksportowanym w ramach kontraktu eksportowego produkcie finalnym, umożliwiające uznanie tego produktu za krajowy (Dz. U. Nr 101, poz. 1097).

W obecnie obowiązującym rozporządzeniu Ministra Gospodarki maksymalny procentowy udział składników pochodzenia zagranicznego w eksportowanym w ramach kontraktu eksportowego produkcie finalnym, umożliwiający uznanie tego produktu za krajowy, ustala się w wysokości 50% wartości transakcyjnej eksportowanego produktu finalnego, z tym że:

1) dla kabli światłowodowych, samolotów rolniczych i sportowych oraz wyrobów farmaceutycznych udział wynosi 60%,

2) dla systemów komputerowych i urządzeń elektronicznej techniki obliczeniowej oraz wyrobów przemysłu elektrotechnicznego, elektronicznego i teletechnicznego udział wynosi 80%,

3) dla eksportu usług budowlanych udział wynosi 90%.

Natomiast w przykładowych krajowych systemach rządowych ubezpieczeń kredytów eksportowych wysokość wskaźnika procentowego udziału składników zagranicznych, co do zasady, w stosunku do wartości kontraktu eksportowego, kształtuje się następująco:

- Austria, Czechy, Słowacja – maks. 50% udział składników pochodzenia zagranicznego,
- Finlandia – ubezpieczenie transakcji krótkoterminowych – brak wymogu udziału składników pochodzenia krajowego; ubezpieczenie transakcji średnio- i długoterminowych – maks. 67% udział składników pochodzenia zagranicznego,
- Francja – od 50 do 80% udział składników pochodzenia zagranicznego. Dostawy z UE (EOG) zaliczane są jako składnik krajowy w granicach wynikających z prawa UE,
- Holandia – maks. 80% udział składników pochodzenia zagranicznego,
- Kanada – maks. udział składników pochodzenia zagranicznego jest ustalany na bazie wskaźnika Input-Output (stosunku importu do eksportu) w zależności od branży (700 branż), np.: branża odzieżowa – min. udział składników pochodzenia krajowego 67%, wysoko

zaawansowane technologie i elektronika – min. udział składników pochodzenia krajowego 46%,

- Niemcy – ubezpieczenie transakcji krótkoterminowych – brak wymogu udziału składników pochodzenia krajowego (z wyjątkiem dóbr kapitałowych – udział składników pochodzenia zagranicznego do 49%); ubezpieczenie transakcji średnio- i długoterminowych – 3-stopniowy model z progiem podstawowym maks. udziału składników pochodzenia zagranicznego 30% wartości kontraktu, zwiększonym odpowiednio (w związku z np. wkładem spółek zależnych, zwiększoną zaliczką, poddostawami z UE, Japonii, Szwajcarii, Norwegii, przyczynami technicznymi albo innymi wynikającymi z potrzeb klienta) – do poziomu 49%, a w indywidualnych przypadkach – powyżej 49%,
- Wielka Brytania – maks. 80% udział składników pochodzenia zagranicznego, stanowiących koszt poddostaw dla eksportera.

W związku z powyższym, proponuje się, uwzględniając rodzaj eksportowanych produktów i usług lub okres kredytu, aby maksymalny procentowy udział składników pochodzenia zagranicznego w przychodzie netto z realizacji kontraktu eksportowego wynosił:

- 1) dla kontraktów eksportowych zawartych na okres kredytu poniżej dwóch lat w wysokości 70% przychodu netto,
- 2) dla kontraktów eksportowych zawartych na okres kredytu dwóch lub więcej lat w wysokości 60% przychodu netto.

Zarówno w odniesieniu do kontraktów eksportowych zawartych na okres kredytu poniżej dwóch lat, jak też w odniesieniu do kontraktów eksportowych zawartych na okres kredytu dwóch lub więcej lat proponuje się wprowadzenie wyższych progów maksymalnego udziału składników pochodzenia zagranicznego dla usług i produktów z branż bardziej importochłonnych, tj: usług budowlanych, systemów komputerowych, urządzeń elektronicznej techniki obliczeniowej, wyrobów przemysłu elektrotechnicznego, elektronicznego i teletechnicznego, statków powietrznych, statków morskich i statków żeglugi śródlądowej.

Równocześnie, rozporządzenie wskazuje rodzaje dowodów, na podstawie których ustala się pochodzenie produktu lub usługi. Lista dowodów uwzględnia możliwość ustalenia udziału procentowego składników pochodzenia krajowego lub składników pochodzenia zagranicznego w przychodzie netto z realizacji kontraktu eksportowego i obejmuje następujące rodzaje dowodów:

- 1) kalkulację składników pochodzenia krajowego i/lub pochodzenia zagranicznego,

- 2) faktury lub innych dokumenty dotyczące sprzedaży przedmiotu kontraktu eksportowego,
- 3) dokumenty dotyczące wartości składników pochodzenia zagranicznego, w tym faktury i inne dokumenty dotyczące nabycia tych składników, wydruki analityczne z kont systemu finansowo-księgowego, inne dokumenty i informacje dotyczące poniesionych kosztów wytworzenia produktu lub usługi, zgodnie z definicją art. 6c ust. 1 ustawy z dnia 7 lipca 1994 r. o gwarantowanych przez Skarb Państwa ubezpieczeniach eksportowych lub oświadczenia o braku poniesienia przez przedsiębiorcę w związku z realizacją kontraktu eksportowego jakichkolwiek kosztów wytworzenia będących składnikami pochodzenia zagranicznego w rozumieniu art. 6c ust. 1 tej ustawy,
- 4) dokumenty dotyczące wartości wybranych przez przedsiębiorcę składników pochodzenia krajowego, w tym faktury i inne dokumenty dotyczące nabycia tych składników, wydruki analityczne z kont systemu finansowo-księgowego, inne dokumenty i informacje dotyczące poniesionych kosztów wytworzenia będących składnikami pochodzenia krajowego w rozumieniu art. 6 c ust. 2 ustawy, o której mowa w pkt 3 i/lub kalkulacji i dokumenty dotyczące wartości marży na realizacji kontraktu eksportowego,
- 5) inne dowody, w tym oświadczenia, niezbędne do ustalenia pochodzenia produktu lub usługi.

Stosownie do art. 5 ustawy z dnia z dnia 7 lipca 2005 r. o działalności lobbingsowej w procesie stanowienia prawa (Dz. U. Nr 169, poz. 1414, z późn. zm.), projekt rozporządzenia zostanie udostępniony w Biuletynie Informacji Publicznej Ministerstwa Gospodarki. Ponadto projekt rozporządzenia zostanie udostępniony w Biuletynie Informacji Publicznej Rządowego Centrum Legislacji.

Projekt rozporządzenia zostanie ujęty w wykazie prac legislacyjnych Ministra Gospodarki.

OCENA SKUTKÓW REGULACJI (OSR)

1. Podmioty, na które oddziałuje rozporządzenie

Projektowane rozporządzenie oddziałuje na eksporterów, Korporację Ubezpieczeń Kredytów Eksportowych SA, banki udzielające kredytów eksportowych.

2. Konsultacje społeczne

Projekt będzie przedmiotem konsultacji międzyresortowych i społecznych.

3. Wpływ regulacji na sektor finansów publicznych, w tym na budżet państwa i budżety jednostek samorządu terytorialnego

Wydanie rozporządzenia nie pociąga za sobą zwiększenia wydatków budżetu państwa oraz nie ma wpływu na jednostki sektora finansów publicznych, w tym na budżety jednostek samorządu terytorialnego.

4. Wpływ regulacji na rynek pracy

Wejście w życie rozporządzenia powinno pozytywnie wpłynąć na rynek pracy. Przesłanką potencjalnego wzrostu zatrudnienia jest założenie zwiększonego poziomu sprzedaży produktów przez firmy korzystające z gwarantowanego ubezpieczenia. Wzrost poziomu sprzedaży będzie skutkował koniecznością zwiększenia produkcji, a w konsekwencji potrzebą zatrudnienia pracowników do realizacji rosnących zamówień. nie będzie miało wpływu na rynek pracy.

5. Wpływ regulacji na konkurencyjność gospodarki i przedsiębiorczość, w tym na funkcjonowanie przedsiębiorstw

Wejście w życie projektowanego rozporządzenia pozytywnie wpłynie na konkurencyjność, gospodarki i przedsiębiorczość, w tym na funkcjonowanie przedsiębiorstw. Wprowadzone zmiany pozwolą na zwiększenie skali wykorzystania przez polskich przedsiębiorców gwarantowanych przez Skarb Państwa ubezpieczeń eksportowych, co powinno zwiększyć skalę i poprawić efektywność ich działalności eksportowej.

6. Wpływ regulacji na sytuację i rozwój regionów

Wejście w życie projektowanego rozporządzenia nie będzie miało wpływu na sytuację i rozwój regionów.

7. Ocena pod względem zgodności z prawem Unii Europejskiej

Kwestie będące przedmiotem niniejszego projektu nie są regulowane przez prawo wspólnotowe.

ROZPORZĄDZENIE
MINISTRA ADMINISTRACJI I CYFRYZACJI¹⁾

z dnia

**w sprawie trybu i sposobu realizacji zadań przez administratora
bezpieczeństwa informacji**

Na podstawie art. 36a ust. 7 pkt 1 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. o ochronie danych osobowych (Dz. U. z 2002 r. Nr 101, poz. 926, z późn. zm.²⁾) zarządza się, co następuje:

§ 1. Rozporządzenie określa tryb i sposób:

- 1) wykonywania przez administratora bezpieczeństwa informacji sprawdzenia zgodności przetwarzania danych osobowych z przepisami o ochronie danych osobowych, o którym mowa w 36a ust. 2 pkt 1 lit. a ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. o ochronie danych osobowych, zwanego dalej „sprawdzeniem”;
- 2) opracowania sprawozdania dla administratora danych, o którym mowa w art. 36a ust. 2 pkt 1 lit. a ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. o ochronie danych osobowych, zwanego dalej „sprawozdaniem”;
- 3) nadzorowania przez administratora bezpieczeństwa informacji opracowywania i aktualizowania dokumentacji, o której mowa w art. 36 ust. 2 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. o ochronie danych osobowych, zwanej dalej „dokumentacją” oraz przestrzegania zasad w niej określonych.

§ 2. Ilekroć w rozporządzeniu jest mowa o ustawie, należy przez to rozumieć ustawę z dnia 29 sierpnia 1997 r. o ochronie danych osobowych.

§ 3. Sprawdzenie jest dokonywane:

- 1) gdy zwróci się o to Generalny Inspektor Ochrony Danych Osobowych;

¹⁾ Minister Administracji i Cyfryzacji kieruje działem administracji rządowej – łączność, na podstawie § 1 ust. 2 pkt 3 rozporządzenia Prezesa Rady Ministrów z dnia 18 listopada 2011 r. w sprawie szczegółowego zakresu działania Ministra Administracji i Cyfryzacji (Dz. U. Nr 248, poz. 1479).

²⁾ Zmiany tekstu jednolitego wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2002 r. Nr 153, poz. 1271, z 2004 r. Nr 25, poz. 219 i Nr 33, poz. 285, z 2006 r. Nr 104, poz. 708 i 711, z 2007 r. Nr 165, poz. 1170 i Nr 176, poz. 1238, z 2010 r. Nr 41, poz. 233, Nr 182, poz. 1228 i Nr 229, poz. 1497, z 2011 r. Nr 230, poz. 1371 oraz z 2014 r. poz. ... .

- 2) cyklicznie na podstawie rocznego programu sprawdzeń, opracowanego przez administratora bezpieczeństwa informacji i przedkładanego do zatwierdzenia administratorowi danych;
- 3) doraźnie, jeżeli administrator bezpieczeństwa informacji uzyska informacje wskazujące na występowanie istotnych zagrożeń naruszenia ochrony danych osobowych, w szczególności bezpieczeństwa tych danych.

§ 4. 1. Roczny program sprawdzeń określa zakres zagadnień, które będą podlegać sprawdzeniu w danym roku kalendarzowym.

2. Przy opracowywaniu programu uwzględnia się w szczególności wyniki wcześniejszych sprawdzeń.

3. Program jest zatwierdzany przez administratora danych do końca roku kalendarzowego poprzedzającego rok, którego program dotyczy.

§ 5. Sprawdzenie, o którym mowa w § 3 pkt 3, jest dokonywane na podstawie programu wskazującego przyczynę dokonania sprawdzenia oraz zakres zagadnień, które będą podlegać sprawdzeniu.

§ 6. Zagadnienia objęte sprawdzeniem powinny, w zależności od zakresu sprawdzenia oraz od zastosowanych narzędzi, metod i rodzajów przetwarzania, w szczególności obejmować:

- 1) zasady przetwarzania danych osobowych, o których mowa w rozdziale 3 ustawy;
- 2) realizację obowiązków w zakresie udzielania informacji osobom, których dane dotyczą;
- 3) realizację obowiązków dotyczących zgłoszenia zbiorów danych osobowych do rejestracji Generalnemu Inspektorowi Ochrony Danych Osobowych;
- 4) zasady przekazywania danych osobowych do państwa trzeciego;
- 5) sposób zabezpieczenia danych osobowych, a w szczególności:
  - a) zasady przechowywania danych przetwarzanych w kartotekach, skorowidzach, księgach, wykazach i innych zbiorach ewidencyjnych,
  - b) mechanizmy kontroli dostępu do danych przetwarzanych w systemach informatycznych,
  - c) zastosowane środki ochrony danych osobowych przed utratą na skutek awarii systemu informatycznego, w tym zasilania w energię elektryczną,
  - d) zastosowane zabezpieczenia przed zagrożeniami pochodzącymi z sieci publicznej,
  - e) zastosowane zabezpieczenia przed zagrożeniami pochodzącymi z wewnętrznej sieci jednostki organizacyjnej, w tym rozliczalność wykonywanych operacji,

- f) środki zapewniające poufność danych osobowych przesyłanych przy wykorzystaniu sieci publicznej oraz lokalnych urządzeń bezprzewodowych,
  - g) środki zapewniające poufność danych osobowych przetwarzanych przy wykorzystaniu elektronicznych przenośnych nośników informacji,
  - h) funkcjonalności zastosowane w systemach informatycznych w zakresie realizacji wymogów wynikających z przepisów o ochronie danych osobowych,
  - i) sposób zabezpieczenia danych przez podmiot, któremu administrator danych powierzył przetwarzania danych osobowych;
- 6) realizację innych obowiązków wynikających z przepisów o ochronie danych osobowych.

§ 7. 1. Administrator bezpieczeństwa informacji ustala stan faktyczny na podstawie dowodów zebranych w toku sprawdzenia.

2. Dowodami są w szczególności dokumenty, oględziny, pisemne lub ustne wyjaśnienia oraz utrwalone stany konfiguracji technicznych środków bezpieczeństwa.

3. W przypadku sporządzania kopii, odpisów lub wyciągów z dokumentów, administrator bezpieczeństwa informacji potwierdza ich zgodność z oryginałami.

§ 8. W ramach sprawdzenia administrator bezpieczeństwa informacji może żądać udzielenia, w wyznaczonym przez niego terminie, ustnych lub pisemnych wyjaśnień od wskazanych przez niego osób.

§ 9. 1. W razie potrzeby administrator bezpieczeństwa informacji może przeprowadzić oględziny.

2. Oględziny przeprowadza się w obecności kierownika jednostki organizacyjnej lub osoby przez niego upoważnionej.

3. Przebieg oględzin można utrwalić za pomocą urządzeń rejestrujących dźwięk lub obraz.

§ 10. 1. Z przebiegu oględzin oraz z przyjęcia ustnych wyjaśnień lub oświadczeń sporządza się protokół.

2. Protokół obejmuje:

- 1) oznaczenie czynności, czasu i miejsca jej przeprowadzenia;
- 2) imię, nazwisko administratora bezpieczeństwa informacji oraz osoby uczestniczącej w czynnościach;
- 3) opis przebiegu czynności lub treść wyjaśnień;
- 4) podpisy administratora bezpieczeństwa informacji i osoby uczestniczącej w czynnościach.

3. Z czynności niewymienionych w ust. 1, które mają istotne znaczenie dla ustaleń dokonywanych w ramach sprawdzenia, administrator bezpieczeństwa informacji sporządza notatkę służbową.

§ 11. Administrator bezpieczeństwa informacji w toku sprawdzenia, w miarę potrzeby, informuje administratora danych o ustaleniach wskazujących na ujawnione przypadki naruszenia przepisów o ochronie danych osobowych.

§ 12. 1. Administrator bezpieczeństwa informacji opracowuje sprawozdanie niezwłocznie, nie później niż w terminie 14 dni od dnia zakończenia sprawdzenia i przekazuje do zapoznania się administratorowi danych.

2. Administrator danych może w terminie 7 dni wnieść uwagi lub zastrzeżenia do sprawozdania.

3. Administrator bezpieczeństwa informacji po dokonaniu analizy zasadności uwzględnienia w sprawozdaniu uwag lub zastrzeżeń, o których mowa w ust. 2, w terminie 7 dni od ich otrzymania przekazuje sprawozdanie administratorowi danych.

§ 13. Sprawozdanie ze sprawdzenia, o którym mowa w § 3 pkt 1, jest sporządzane w dwóch jednobrzmiących egzemplarzach, z których jeden egzemplarz administrator danych przekazuje Generalnemu Inspektorowi Ochrony Danych Osobowych.

§ 14. Administrator bezpieczeństwa informacji monitoruje na bieżąco zaplanowane procesy przetwarzania danych osobowych w celu stwierdzenia konieczności opracowania dokumentacji w tym zakresie.

§ 15. Administrator bezpieczeństwa informacji monitoruje na bieżąco aktualność dokumentacji. Aktualizacja powinna być wykonana w terminie 7 dni od dnia wystąpienia zmiany stanu faktycznego w procesie przetwarzania danych osobowych.

§ 16. 1. Opracowana lub zaktualizowana dokumentacja jest przedstawiana administratorowi bezpieczeństwa informacji.

2. Administrator bezpieczeństwa informacji może wnieść uwagi lub zastrzeżenia do dokumentacji, których nieuwzględnienie wymaga pisemnego uzasadnienia.

3. Niezwłocznie po otrzymaniu dokumentacji uwzględniającej uwagi i zastrzeżenia, o których mowa w ust. 2, lub po zaakceptowaniu przez administratora bezpieczeństwa informacji uzasadnienia, o którym mowa w ust. 2, administrator bezpieczeństwa informacji przekazuje dokumentację administratorowi danych w celu zatwierdzenia w sposób przyjęty u administratora danych oraz w celu jej wdrożenia.

§ 17. Administrator bezpieczeństwa informacji na bieżąco nadzoruje przestrzeganie zasad określonych w dokumentacji.

§ 18. 1. W przypadku stwierdzenia naruszenia zasad określonych w dokumentacji, administrator bezpieczeństwa informacji sporządza raport zawierający zakres naruszenia oraz propozycje sposobu jego usunięcia.

2. Raport jest przedstawiany administratorowi danych.

§ 19. Rozporządzenie wchodzi w życie z dniem 1 stycznia 2015 r.

**MINISTER ADMINISTRACJI
I CYFRYZACJI**

UZASADNIENIE

Przedmiotowe rozporządzenie wydane jest na podstawie delegacji określonej w art. 36a ust. 7 pkt 1 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. o ochronie danych osobowych (Dz. U. z 2002 r. Nr 101, poz. 926, z późn. zm.), zwanej dalej „ustawą o ochronie danych osobowych” w brzmieniu nadanym przez art. 8 pkt 4 ustawy z dnia ... o ułatwieniu wykonywania działalności gospodarczej (Dz. U. poz. ...), zwanej dalej „ustawą z dnia ...”. Zgodnie z ww. przepisem minister właściwy do spraw administracji publicznej określi, w drodze rozporządzenia, tryb i sposób realizacji zadań, o których mowa w ust. 2 pkt 1 lit. a i b (art. 36a) ustawy o ochronie danych osobowych, tj. zapewnienia przestrzegania przepisów o ochronie danych osobowych, w szczególności przez sprawdzanie zgodności przetwarzania danych osobowych z przepisami o ochronie danych osobowych oraz opracowanie w tym zakresie sprawozdania dla administratora danych, a także nadzorowanie opracowania i aktualizowania dokumentacji, o której mowa w art. 36 ust. 2 ustawy o ochronie danych osobowych, oraz przestrzegania zasad w niej określonych.

Przepisy ustawy z dnia ... nałożyły na administratorów bezpieczeństwa informacji obowiązek dokonywania sprawdzania zgodności przetwarzania danych osobowych z przepisami o ochronie danych osobowych oraz opracowywania w tym zakresie sprawozdania dla administratora danych, a jeżeli sprawdzenie odbywa się na wniosek Generalnego Inspektora Ochrony Danych Osobowych – opracowania sprawozdania dla tego organu. W dotychczasowych przepisach ustawy o ochronie danych osobowych przewidywano jedynie obowiązek nadzorowania przez administratora bezpieczeństwa informacji przestrzegania zasad ochrony, o których mowa w art. 36 ust. 1. Nie wspomiano natomiast o konieczności dokonywania konkretnych działań. W związku z wprowadzeniem nowych obowiązków, zaistniała konieczność uregulowania trybu i sposobu ich realizacji. W drodze delegacji ustawowej przekazano wskazane zagadnienia do uregulowania ministrowi właściwemu do spraw administracji publicznej.

Projekt rozporządzenia jest zgodny z prawem Unii Europejskiej.

Nie zachodzi konieczność przedstawienia projektu rozporządzenia właściwym organom i instytucjom Unii Europejskiej, w tym Europejskiemu Bankowi Centralnemu, w myśl postanowień § 27 ust. 4 uchwały nr 190 Rady Ministrów z dnia 29 października 2013 r. – Regulamin Pracy Rady Ministrów (M.P. poz. 979).

Projekt rozporządzenia nie zawiera przepisów technicznych i nie podlega notyfikacji zgodnie z przepisami rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 23 grudnia 2002 r. w sprawie sposobu

funkcjonowania krajowego systemu notyfikacji norm i aktów prawnych (Dz. U. Nr 239, poz. 2039, z późn. zm.).

W celu wykonania obowiązku wynikającego z art. 5 ustawy z dnia 7 lipca 2005 r. o działalności lobbingowej w procesie stanowienia prawa (Dz. U. Nr 169, poz. 144, z późn. zm.) projekt rozporządzenia zostanie umieszczony w Biuletynie Informacji Publicznej na stronie internetowej Ministerstwa Administracji i Cyfryzacji oraz Biuletynie Informacji Publicznej na stronie internetowej Rządowego Centrum Legislacji.

OCENA SKUTKÓW REGULACJI (OSR)

1. Podmioty, na które oddziałuje rozporządzenie

Rozporządzenie dotyczy administratorów danych, którymi – w myśl art. 7 pkt 4 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. o ochronie danych osobowych (Dz. U. z 2002 r. Nr 101, poz. 926, z późn. zm.), zwanej dalej „ustawą” – są podmioty decydujące o celach i środkach przetwarzania tych danych oraz odnosi się do podmiotów, którym powierzono przetwarzanie danych na podstawie art. 31 ustawy. Ze względu na art. 3 ustawy, wskazujący zakres podmiotowy jej stosowania, rozporządzenie będzie miało zastosowanie do organów państwowych, organów samorządu terytorialnego, państwowych i komunalnych jednostek organizacyjnych, podmiotów niepublicznych realizujących zadania publiczne, a także do osób fizycznych i osób prawnych oraz jednostek organizacyjnych niebędących osobami prawnymi, które przetwarzają dane osobowe w związku z działalnością zarobkową, zawodową lub dla realizacji celów statutowych.

2. Konsultacje społeczne

Projekt rozporządzenia będzie przedmiotem konsultacji międzyresortowych i społecznych.

3. Wpływ rozporządzenia na sektor finansów publicznych, w tym na budżet państwa i budżet jednostek samorządu terytorialnego

Rozporządzenie nie spowoduje dodatkowych skutków finansowych dla budżetu państwa i budżetów jednostek samorządu terytorialnego.

4. Wpływ rozporządzenia na rynek pracy

Rozporządzenie nie będzie miało bezpośredniego wpływu na rynek pracy.

5. Wpływ rozporządzenia na konkurencyjność gospodarki i przedsiębiorczość, w tym na funkcjonowanie przedsiębiorstw

Rozporządzenie nie będzie miało wpływu na konkurencyjność gospodarki i przedsiębiorczość, w tym na funkcjonowanie przedsiębiorstw.

6. Wpływ rozporządzenia na sytuację i rozwój regionalny

Rozporządzenie nie będzie miało wpływu na sytuację i rozwój regionalny.

ROZPORZĄDZENIE
MINISTRA ADMINISTRACJI I CYFRYZACJI¹⁾

z dnia

**w sprawie sposobu prowadzenia przez administratora bezpieczeństwa informacji
rejestrów zbiorów danych osobowych**

Na podstawie art. 36a ust. 7 pkt 2 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. o ochronie danych osobowych (Dz. U. z 2002 r. Nr 101, poz. 926, z późn. zm.²⁾) zarządza się, co następuje:

§ 1. Rejestr zbiorów danych osobowych, o którym mowa w art. 36a ust. 2 pkt 2 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. o ochronie danych osobowych, zwany dalej „rejestrem”, składa się z ksiąg rejestrowych.

§ 2. 1. Księga rejestrowa prowadzona jest osobno dla każdego zbioru danych osobowych.

2. Księgę rejestrową prowadzi się w formie pisemnej – pismem drukowanym lub w formie elektronicznej.

§ 3. Księga rejestrowa składa się z następujących rubryk:

- 1) rubryka pierwsza – numer kolejny wpisu oraz numer wersji księgi rejestrowej;
- 2) rubryka druga – data wpisu, data zmiany treści wpisu albo data wykreślenia wpisu;
- 3) rubryka trzecia – nazwa zbioru danych osobowych;
- 4) rubryka czwarta – nazwa administratora danych i adres jego siedziby albo jego nazwisko, imię i adres miejsca zamieszkania oraz numer identyfikacyjny rejestru podmiotów gospodarki narodowej, jeżeli został mu nadany;
- 5) rubryka piąta – nazwa przedstawiciela administratora danych, o którym mowa w art. 31a ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. o ochronie danych osobowych, i adres jego siedziby albo nazwisko, imię i adres miejsca zamieszkania;
- 6) rubryka szósta – nazwa podmiotu, któremu powierzono przetwarzanie danych na

¹⁾ Minister Administracji i Cyfryzacji kieruje działem administracji rządowej – administracja publiczna, na podstawie § 1 ust. 2 pkt 1 rozporządzenia Prezesa Rady Ministrów z dnia 18 listopada 2011 r. w sprawie szczegółowego zakresu działania Ministra Administracji i Cyfryzacji (Dz. U. Nr 218, poz. 1479).

²⁾ Zmiany tekstu jednolitego wymienionej ustawy ogłoszono w Dz. U. z 2002 r. Nr 153, poz. 1271, z 2004 r. Nr 25, poz. 219 i Nr 33 poz. 285, z 2006 r. Nr 104, poz. 708 i 711, z 2007 r. Nr 165, poz. 1170 i Nr 176, poz. 1238, z 2010 r. Nr 41, poz. 233, Nr 182, poz. 1228 i Nr 229, poz. 1497, z 2011 r. Nr 230, poz. 1371 oraz z 2014 r. poz. ....

- podstawie art. 31 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. o ochronie danych osobowych i adres jego siedziby albo nazwisko, imię i adres miejsca zamieszkania;
- 7) rubryka siódma – podstawa prawna upoważniająca do prowadzenia zbioru danych osobowych;
  - 8) rubryka ósma – cel przetwarzania danych w zbiorze;
  - 9) rubryka dziewiąta – opis kategorii osób, których dane dotyczą;
  - 10) rubryka dziesiąta – zakres danych osobowych przetwarzanych w zbiorze;
  - 11) rubryka jedenasta – informacja o przetwarzaniu danych osobowych, o których mowa w art. 27 ust. 1 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. o ochronie danych osobowych, i podstawa prawna przetwarzania tych danych;
  - 12) rubryka dwunasta – sposób zbierania danych do zbioru;
  - 13) rubryka trzynasta – sposób udostępniania danych ze zbioru;
  - 14) rubryka czternasta – odbiorcy lub kategorie odbiorców, którym dane mogą być przekazywane;
  - 15) rubryka piętnasta – informacja dotycząca ewentualnego przekazywania danych do państwa trzeciego;
  - 16) rubryka szesnasta – wzmianka o wykreśleniu wpisu;
  - 17) rubryka siedemnasta – uwagi.

§ 4. 1. Wpis zbioru danych osobowych do rejestru powinien nastąpić niezwłocznie po rozpoczęciu przetwarzania danych w zbiorze.

2. Zmiana w zbiorze danych w zakresie informacji wymienionych w art. 41 ust. 1 pkt 2–4a i 7 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. o ochronie danych osobowych wymaga zmiany treści wpisu w księdze rejestrowej.

3. Zmiana treści wpisu w księdze rejestrowej powinna nastąpić niezwłocznie po dokonaniu zmiany w zbiorze danych, o której mowa w ust. 2.

4. Zmiany treści wpisu w księdze rejestrowej dokonuje się poprzez założenie kolejnej wersji księgi rejestrowej zawierającej aktualne informacje określone w § 3 oraz oznaczenie w poprzedniej wersji księgi rejestrowej rubryk, których treść uległa zmianie.

§ 5. 1. Każda wersja księgi rejestrowej prowadzonej w formie pisemnej powinna być zaopatrzona w podpis administratora bezpieczeństwa informacji lub jego zastępcy.

2. W przypadku prowadzenia rejestru w formie elektronicznej, wydruki ksiąg rejestrowych sporządza się na bieżąco i potwierdza podpisem administratora

bezpieczeństwa informacji lub jego zastępcy.

3. Wpis zbioru danych oraz zmiana treści wpisu w księdze rejestrowej prowadzonej w formie elektronicznej wymaga autoryzacji przez dokonującego wpisu.

4. Wykreślenie zbioru danych osobowych z rejestru następuje niezwłocznie po zaprzestaniu przetwarzania danych w zbiorze.

5. Wykreślenia zbioru danych osobowych z rejestru dokonuje się poprzez założenie kolejnej wersji księgi rejestrowej, w której zamieszcza się odpowiednią wzmiankę w rubryce szesnastej.

§ 6. Rozporządzenie wchodzi w życie z dniem 1 stycznia 2015 r.

**MINISTER ADMINISTRACJI
I CYFRYZACJI**

UZASADNIENIE

Projekt rozporządzenia stanowi wykonanie upoważnienia wynikającego z art. 36a ust. 7 pkt 2 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. o ochronie danych osobowych (Dz. U. z 2002 r. Nr 101, poz. 926, z późn. zm.).

Na podstawie powołanego przepisu prawa minister właściwy do spraw administracji został zobowiązany do określenia, w drodze rozporządzenia, sposobu prowadzenia przez administratora bezpieczeństwa informacji jawnego rejestru zbiorów danych przetwarzanych w jednostce organizacyjnej administratora danych osobowych.

Wydając to rozporządzenie, minister właściwy do spraw administracji uwzględni sprawność wykonywania zadań przez administratora bezpieczeństwa informacji oraz konieczność zapewnienia jego niezależności i organizacyjnej odrębności.

Projekt rozporządzenia określa sposób prowadzenia przez administratora bezpieczeństwa informacji jawnego rejestru zbiorów danych przetwarzanych przez administratora danych.

Zgodnie z projektem rozporządzenia rejestr będzie składał się z ksiąg rejestrowych, zakładanych osobno dla każdego zbioru danych, prowadzonych w formie pisemnej lub elektronicznej.

W rejestrze będą zamieszczane informacje określone w art. 41 ust. 1 pkt. 2–4a i 7 ustawy o ochronie danych osobowych, zgodnie z treścią art. 36a ust. 2 pkt 2 tej ustawy (w rubrykach 3–15 księgi rejestrowej), informacje o charakterze porządkowym (w rubryce 1 i 2), wzmianka o wykreśleniu zbioru z rejestru (w rubryce 16) oraz ewentualne uwagi (w rubryce 17).

Rozporządzenie wejdzie w życie z dniem 1 stycznia 2015 r.

Rozporządzenie nie zawiera przepisów technicznych w rozumieniu rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 23 grudnia 2002 r. w sprawie sposobu funkcjonowania krajowego systemu notyfikacji norm i aktów prawnych (Dz. U. Nr 239, poz. 2039, z późn. zm.) i w związku z tym nie wymaga notyfikacji.

Zgodnie z art. 5 ustawy z dnia 7 lipca 2005 r. o działalności lobbingsowej w procesie stanowienia prawa (Dz. U. Nr 169, poz. 1414, z późn. zm.), projekt rozporządzenia podlega udostępnieniu w Biuletynie Informacji Publicznej z chwilą przekazania projektu do uzgodnień z członkami Rady Ministrów.

OCENA SKUTKÓW REGULACJI (OSR)

1. Podmioty, na które oddziałuje rozporządzenie

Projektowane rozporządzenie oddziałuje na administratorów danych oraz administratorów bezpieczeństwa informacji.

2. Konsultacje społeczne

Projekt będzie przedmiotem konsultacji międzyresortowych i społecznych.

3. Wpływ regulacji na sektor finansów publicznych, w tym na budżet państwa i budżety jednostek samorządu terytorialnego

Projektowane rozporządzenie nie spowoduje obciążenia budżetu państwa i budżetów jednostek samorządu terytorialnego.

4. Wpływ regulacji na rynek pracy

Nie przewiduje się wpływu projektowanego rozporządzenia na rynek pracy.

5. Wpływ regulacji na konkurencyjność gospodarki i przedsiębiorczość, w tym na funkcjonowanie przedsiębiorstw

Wejście w życie projektowanego rozporządzenia nie będzie miało wpływu na konkurencyjność, gospodarki i przedsiębiorczość, w tym na funkcjonowanie przedsiębiorstw.

6. Wpływ regulacji na sytuację i rozwój regionów

Wejście w życie projektowanego rozporządzenia nie będzie miało wpływu na sytuację i rozwój regionów.

7. Ocena pod względem zgodności z prawem Unii Europejskiej

Projektowane rozporządzenie jest zgodne z prawem Unii Europejskiej.

**ROZPORZĄDZENIE
MINISTRA ADMINISTRACJI I CYFRYZACJI¹⁾**

z dnia

**w sprawie wzorów zgłoszeń powołania administratora bezpieczeństwa informacji do
rejestracji Generalnemu Inspektorowi Ochrony Danych Osobowych**

Na podstawie art. 46f ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. o ochronie danych osobowych (Dz. U. z 2002 r. Nr 101, poz. 926, z późn. zm.²⁾) zarządza się, co następuje:

§ 1. Określa się wzór:

1) zgłoszenia powołania administratora bezpieczeństwa informacji do rejestracji Generalnemu Inspektorowi Ochrony Danych Osobowych, stanowiący załącznik nr 1 do rozporządzenia;

2) zgłoszenia odwołania administratora bezpieczeństwa informacji, stanowiący załącznik nr 2 do rozporządzenia.

§ 2. Rozporządzenie wchodzi w życie z dniem 1 stycznia 2015 r.

**MINISTER ADMINISTRACJI
I CYFRYZACJI**

¹⁾ Minister Administracji i Cyfryzacji kieruje działem administracji rządowej – administracja publiczna, na podstawie § 1 ust. 2 pkt 1 rozporządzenia Prezesa Rady Ministrów z dnia 18 listopada 2011 r. w sprawie szczegółowego zakresu działania Ministra Administracji i Cyfryzacji (Dz. U. Nr 248, poz. 1479).

²⁾ Zmiany tekstu jednolitego wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2002 r. Nr 153, poz. 1271, z 2004 r. Nr 25, poz. 219 i Nr 33, poz. 285, z 2006 r. Nr 104, poz. 708 i 711, z 2007 r. Nr 165, poz. 1170 i Nr 176, poz. 1238, z 2010 r. Nr 41, poz. 233, Nr 182, poz. 1228 i Nr 229, poz. 1497, z 2011 r. Nr 230, poz. 1371 oraz z 2014 r. poz. ....

**Załączniki
do rozporządzenia
Ministra Administracji i Cyfryzacji
z dnia ... (poz. ...)**

ZAŁĄCZNIK nr 1

WZÓR

**ZGŁOSZENIE POWOŁANIA ADMINISTRATORA BEZPIECZEŃSTWA
INFORMACJI DO REJESTRACJI GENERALNEMU INSPEKTOROWI
OCHRONY DANYCH OSOBOWYCH**

- - zgłoszenie administratora bezpieczeństwa informacji na podstawie art. 46b ust. 1 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. o ochronie danych osobowych,
- - zgłoszenie zmian informacji objętych zgłoszeniem administratora bezpieczeństwa informacji na podstawie art. 46b ust. 1 i 5 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. o ochronie danych osobowych.

Nr .....
(nadaje urzędnik Biura GODO)

Część A. Oznaczenie administratora danych

(nazwa administratora danych i adres jego siedziby albo nazwisko, imię i adres miejsca zamieszkania administratora danych oraz nr REGON – jeżeli został nadany)

Część B. Dane osobowe administratora bezpieczeństwa informacji i data jego powołania

Imię i nazwisko:

Numer PESEL lub, gdy ten numer nie został nadany, nazwa i numer dokumentu stwierdzającego tożsamość:

Adres do korespondencji, jeżeli jest inny niż wskazany w części A zgłoszenia:

Data powołania administratora bezpieczeństwa informacji: _____

Część C. Oświadczenie administratora danych o spełnianiu przez administratora bezpieczeństwa informacji warunków określonych w ustawie

Oświadczam, że administrator bezpieczeństwa informacji wskazany w części B zgłoszenia:

- ma pełną zdolność do czynności prawnych oraz korzysta z pełni praw publicznych,
- posiada odpowiednią wiedzę w zakresie ochrony danych osobowych,
- nie był karany za przestępstwo popełnione z winy umyślnej,
- podlega bezpośrednio kierownikowi jednostki organizacyjnej lub osobie fizycznej będącej administratorem danych oraz ma zapewnione środki i organizacyjną odrębność umożliwiające niezależne wykonywanie jego zadań.

(data, podpis i pieczęć administratora danych)

Objaśnienia:

W przypadku odpowiedzi twierdzącej należy zakreślić kwadrat literą „X”.

WZÓR

ZGŁOSZENIE ODWOŁANIA ADMINISTRATORA BEZPIECZEŃSTWA INFORMACJI

Nr .....
(nadaje urzędnik Biura GODO)

Część A. Oznaczenie administratora danych

(nazwa administratora danych i adres jego siedziby albo nazwisko, imię i adres miejsca zamieszkania administratora danych oraz nr REGON – jeżeli został nadany)

Część B. Dane osobowe administratora bezpieczeństwa informacji i data jego odwołania

Imię i nazwisko:

Numer PESEL lub, gdy ten numer nie został nadany, nazwa i numer dokumentu stwierdzającego tożsamość:

Data odwołania administratora bezpieczeństwa informacji:

Część C. Przyczyna odwołania administratora bezpieczeństwa informacji

(data, podpis i pieczęć administratora danych)

UZASADNIENIE

Projekt rozporządzenia stanowi wykonanie upoważnienia zawartego w art. 46f ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. o ochronie danych osobowych (Dz. U. z 2002 r. Nr 101, poz. 926, z późn. zm.), zgodnie z którym minister właściwy do spraw administracji publicznej określi, w drodze rozporządzenia, wzory zgłoszeń administratora bezpieczeństwa informacji. Celem projektowanego rozporządzenia jest określenie wzoru zgłoszenia powołania administratora bezpieczeństwa informacji do rejestracji Generalnemu Inspektorowi Ochrony Danych Osobowych oraz zgłoszenia odwołania administratora bezpieczeństwa informacji. Zaznaczyć przy tym należy, że pierwszy z ww. formularzy służyć będzie również zgłaszaniu zmian informacji zawartych we wcześniej złożonym zgłoszeniu powołania administratora bezpieczeństwa do rejestracji. Stosownie bowiem do art. 46b ust. 5 ustawy o ochronie danych osobowych do zgłoszenia zmian stosuje się odpowiednio przepisy o zgłoszeniu powołania administratora bezpieczeństwa informacji.

Proponowane rozwiązanie należy uznać za zgodne z ustawowymi wymogami, w szczególności w zakresie treści informacji, jakie mają znajdować się w zgłoszeniu powołania oraz odwołania administratora bezpieczeństwa informacji. Wymogi te określone zostały odpowiednio w art. 46b ust. 2 i 3 ustawy o ochronie danych osobowych. W konsekwencji przedmiotowy akt wykonawczy ma charakter stricte techniczny.

Intencją związaną z proponowanym aktem jest stworzenie możliwie prostych formularzy. Niewielka objętość zgłoszeń ma również minimalizować koszty po stronie administratorów danych.

Jednocześnie formularze zawierają informacje określone w ustawie, które umożliwią kontrolę, czy administrator danych faktycznie spełnił warunki niezbędne do zwolnienia go z obowiązku zgłaszania do rejestracji zbiorów danych, w których nie są przetwarzane tzw. dane szczególnie chronione określone w art. 27 ust. 1 ustawy o ochronie danych osobowych. Informacje zawarte w zgłoszeniu będą podstawą dokonania odpowiednich wpisów w rejestrze administratorów bezpieczeństwa informacji oraz wykreśleń z tego rejestru. Wpis oraz wykreślenie następować będzie w drodze czynności materialno-technicznej (w przypadku powiadomienia przez administratora danych o odwołaniu ABI). Wykreślenie na podstawie decyzji administracyjnej wydawanej z urzędu będzie następować wyłącznie w przypadku, jeżeli administrator danych nie powiadomił o odwołaniu administratora bezpieczeństwa informacji, administrator bezpieczeństwa informacji nie spełnia ustawowych warunków jego powołania lub nie wykonuje swoich ustawowych zadań.

OCENA SKUTKÓW REGULACJI (OSR)

1. Podmioty, na które oddziałuje rozporządzenie

Projektowane rozporządzenie oddziałuje na administratorów danych oraz administratorów bezpieczeństwa informacji.

2. Konsultacje społeczne

Projektowane rozporządzenie będzie przedmiotem uzgodnień międzyresortowych i konsultacji społecznych.

3. Wpływ regulacji na sektor finansów publicznych, w tym na budżet państwa i budżety jednostek samorządu terytorialnego

Projektowane rozporządzenie nie spowoduje obciążenia budżetu państwa i budżetów jednostek samorządu terytorialnego.

4. Wpływ regulacji na rynek pracy

Nie przewiduje się wpływu projektowanego rozporządzenia na rynek pracy.

5. Wpływ regulacji na konkurencyjność gospodarki i przedsiębiorczość, w tym na funkcjonowanie przedsiębiorstw

Wejście w życie projektowanego rozporządzenia nie będzie miało wpływu na konkurencyjność gospodarki i przedsiębiorczość, w tym na funkcjonowanie przedsiębiorstw.

6. Wpływ regulacji na sytuację i rozwój regionów

Wejście w życie projektowanego rozporządzenia nie będzie miało wpływu na sytuację i rozwój regionów.

7. Ocena pod względem zgodności z prawem Unii Europejskiej

Projektowane rozporządzenie jest zgodne z prawem Unii Europejskiej.

ROZPORZĄDZENIE
MINISTRA ROLNICTWA I ROZWOJU WSI¹⁾

z dnia

w sprawie minimalnych wymagań dla paszportów roślin
oraz sposobu ich wypełniania

Na podstawie art. 16 ust. 13 ustawy z dnia 18 grudnia 2003 r. o ochronie roślin (Dz. U. z 2014 r. poz. 621 i ...), zarządza się, co następuje:

§ 1. 1. Paszport roślin wypełnia się w sposób zapewniający trwałość przez co najmniej rok od dnia jego wydania, czytelny, drukowanymi literami, bez żadnych skreśleń i poprawek, w języku jednego z państw członkowskich, z zastrzeżeniem ust. 2.

2. Paszport roślin wydawany przez wojewódzkiego inspektora ochrony roślin i nasiennictwa lub podmiot upoważniony przez niego do wydawania paszportów roślin, wypełnia się w języku polskim albo w języku polskim oraz w języku innego państwa członkowskiego.

§ 2. Minimalne wymagania dotyczące formy, wymiarów i materiału, z jakiego powinny być wykonane paszporty roślin, wydawane przez wojewódzkiego inspektora ochrony roślin i nasiennictwa lub podmioty upoważnione przez niego do wydawania paszportów roślin, określa załącznik do rozporządzenia.

§ 3. Rozporządzenie wchodzi w życie z dniem 1 stycznia 2015 r.

MINISTER ROLNICTWA I ROZWOJU WSI

¹⁾ Minister Rolnictwa i Rozwoju Wsi kieruje działem administracji rządowej – rolnictwo, na podstawie § 1 ust. 2 pkt 1 rozporządzenia Prezesa Rady Ministrów z dnia 18 listopada 2011 r. w sprawie szczegółowego zakresu działania Ministra Rolnictwa i Rozwoju Wsi (Dz. U. Nr 248, poz. 1486).

**Załącznik
do rozporządzenia
Ministra Rolnictwa i Rozwoju Wsi
z dnia ... (poz. ...)**

**MINIMALNE WYMAGANIA DOTYCZĄCE FORMY WYMIARÓW I MATERIAŁU,
Z JAKIEGO POWINNY BYĆ WYKONANE PASZPORTY ROŚLIN WYDAWANE
PRZEZ WOJEWÓDZKIEGO INSPEKTORA OCHRONY ROŚLIN I NASIENICTWA
LUB PODMIOTY UPOWAŻNIONE PRZEZ NIEGO DO WYDAWANIA
PASZPORTÓW ROŚLIN**

Rodzaj paszportu roślin	Minimalne wymagania dla paszportów roślin	
	Forma i materiał	Wymiary
1	2	3
Paszport roślin dla roślin, produktów roślinnych i przedmiotów innych niż sadzeniaki ziemniaka i materiał szkółkarski roślin sadowniczych, zawierający 10 informacji	Paszport roślin powinien być wykonany w formie: a) etykiety przytwierdzonej do roślin, produktów roślinnych lub przedmiotów albo ich opakowań, lub przewożących je środków transportu, z materiału zapewniającego trwałość przez co najmniej rok od jego wydania, w szczególności odpornego na rozdarcie oraz zmienne warunki atmosferyczne, jak działanie wilgoci i słońca, niezależnie od warunków transportu i przechowywania, lub b) elementu opakowania lub etykiety handlowej towarzyszącej roślinom, produktom roślinnym lub przedmiotom, w sposób wyraźnie wyodrębniony z treści opakowania lub tej etykiety, przy czym opakowanie i etykieta powinny zachowywać trwałość przez co najmniej rok od jego wydania, w szczególności być odporne na zmienne warunki atmosferyczne, jak działanie wilgoci i słońca, niezależnie od warunków transportu i przechowywania, lub c) etykiety samoprzylepnej przytwierdzonej do roślin, produktów roślinnych lub przedmiotów albo ich opakowań, lub przewożących je środków transportu, zapewniającej trwałość przez co najmniej rok od jego wydania, w szczególności odpornej na zmienne warunki atmosferyczne, jak działanie wilgoci i słońca, niezależnie od warunków transportu i przechowywania, uniemożliwiającej odklejenie bez uszkodzenia.	100 mm x 75 mm
Paszport roślin dla roślin, produktów roślinnych i przedmiotów innych niż sadzeniaki ziemniaka i materiał szkółkarski roślin sadowniczych, zawierający 5 informacji		50 mm x 50 mm

<p>Paszport roślin dla sadzoniaków ziemniaka</p>	<p>Paszport roślin powinien być wykonany w formie etykiety przytwierdzonej do opakowań roślin z materiału zapewniającego trwałość przez co najmniej rok od jego wydania, w szczególności odpornego na rozdarcie oraz zmienne warunki atmosferyczne, jak działanie wilgoci i słońca, niezależnie od warunków jego transportu i przechowywania.</p>	<p>110 mm x 67 mm</p>
<p>Paszport roślin dla materiału szkółkarskiego roślin sadowniczych</p>	<p>Paszport roślin powinien być wykonany w formie etykiety przytwierdzonej do roślin wykonany z materiału zapewniającego trwałość przez co najmniej 1 rok od jego wydania, w szczególności odpornego na rozdarcie oraz zmienne warunki atmosferyczne, jak działanie wilgoci i słońca niezależnie od warunków jego transportu i przechowywania.</p>	<p>210 mm x 24 mm</p>

UZASADNIENIE

Projekt rozporządzenia realizuje delegację zawartą w art. 16 ust. 13 ustawy z dnia 18 grudnia 2003 r. o ochronie roślin (Dz. U. z 2014 r. poz. 621 i ...). W projekcie rozporządzenia określono minimalne wymagania dotyczące formy, wymiarów i materiału, z jakiego powinny być wykonane paszporty roślin oraz sposób ich wypełniania, uwzględniając ilość informacji, jakie powinien zawierać paszport roślin, rodzaje roślin, produktów roślinnych lub przedmiotów dla jakich wydaje się paszporty roślin oraz konieczność ujednolicenia wystawianych paszportów roślin.

System paszportowania roślin, produktów roślinnych i przedmiotów podlega przepisom Unii Europejskiej. Wymagane informacje jak i sposób wydawania paszportów roślin zostały określone przepisami następujących aktów prawnych:

- dyrektywy Komisji 92/105/EWG z dnia 3 grudnia 1992 r. ustanawiającej stopień normalizacji w odniesieniu do „paszportów” roślin używanych przy przemieszczaniu niektórych roślin, produktów roślinnych i innych przedmiotów w obrębie Wspólnoty i ustanawiającej szczegółowe procedury dotyczące wydawania takich „paszportów” roślin oraz warunki i szczegółowe procedury dotyczące ich wymiany (Dz. Urz. WE L 4 z 08.01.1993, str. 22, z późn. zm.: Dz. Urz. UE Polskie wydanie specjalne, rozdz. 3, t. 14, str. 400) oraz
- dyrektywy Rady 2000/29/WE z dnia 8 maja 2000 r. w sprawie środków ochronnych przed wprowadzaniem do Wspólnoty organizmów szkodliwych dla roślin lub produktów roślinnych i przed ich rozprzestrzenianiem się we Wspólnocie (Dz. U. WE L 169 z 10.07.2000, str. 1, z późn. zm.: Dz. Urz. UE Polskie wydanie specjalne, rozdz. 3, t. 29, str. 258, z późn. zm.).

W polskim porządku prawnym sposób wydawania paszportów roślin został określony w ustawie z dnia 18 grudnia 2013 r. o ochronie roślin. Art. 16 ust. 6 tej ustawy określa wymagane informacje jakie musi zawierać paszport roślin. Do tej pory minimalne wymagania techniczne dla paszportów roślin nie były uregulowane. W ustawie o ochronie roślin wskazano jednak, iż paszport wydaje się na formularzach udostępnianych przez Głównego Inspektora Ochrony Roślin i Nasiennictwa. Dotychczas Główny Inspektor wydawał formularze 4 wzorów paszportów roślin tj.:

- zawierającego 10 informacji,
- zawierającego 5 informacji,
- dla sadzeniaków ziemniaka, stanowiącego jednocześnie urzędową etykietę nasienną oraz

- dla materiału szkółkarskiego roślin sadowniczych, stanowiącego jednocześnie urzędową etykietę nasienną.

Ustawa z dnia 9 listopada 2012 r. o nasiennictwie (Dz. U. z 2012 r. poz. 1512, z późn. zm.) stanowi, że za urzędową etykietę materiału siewnego uznaje się również paszport roślin, jeżeli zawiera informacje, które umieszcza się na etykiecie. Rozmiary, kolorystyka oraz informacje zamieszczane w urzędowych etykietach materiału siewnego roślin rolniczych i warzywnych zostały określone w rozporządzeniu Ministra Rolnictwa i Rozwoju Wsi z dnia 18 kwietnia 2013 r. w sprawie rodzaju opakowań materiału siewnego roślin rolniczych i warzywnych, sposobu ich zabezpieczania oraz szczegółowego sposobu ich etykietowania (Dz. U. poz. 517). W projektowanym rozporządzeniu określając minimalne wymiary poszczególnych paszportów roślin uwzględniono zatem wymagania dla urzędowych etykiet nasiennych.

Dotychczas ustawa o ochronie roślin dopuszczała wydawanie paszportów roślin przez wojewódzkiego inspektora ochrony roślin i nasiennictwa. Jednocześnie istniała możliwość wypełniania tych paszportów przez podmiot wpisany do rejestru przedsiębiorców, o którym mowa w art. 12 ust. 1 pkt 3 tej ustawy, upoważnionego przez wojewódzkiego inspektora. Wraz ze zmianą ustawy o ochronie roślin, wprowadzoną przepisami ustawy z dnia ... o ułatwieniu wykonywania działalności gospodarczej, pojawiła się możliwość wydawania paszportów przez upoważnione podmioty. Zwiększyło to zakres uprawnień podmiotów upoważnionych przez wojewódzkiego inspektora, z możliwości wypełniania pustych formularzy paszportów roślin udostępnianych przez Głównego Inspektora na możliwość ich samodzielnego wydawania.

Powyższa zmiana objęła jedynie paszporty roślin zawierające 10 i 5 informacji. Pozostałe paszporty roślin, to jest paszporty stanowiące jednocześnie urzędową etykietę nasienną, na mocy przepisów ustawy z dnia 9 listopada 2012 r. o nasiennictwie (Dz. U. z 2012 r. poz. 1512, z późn. zm.), wydawane są przez wojewódzkiego inspektora. Wojewódzki inspektor ma jedynie kompetencje do upoważnienia prowadzącego obrót materiałem siewnym roślin rolniczych i warzywnych oraz dostawcę materiału szkółkarskiego, materiału rozmnożeniowego i nasadzeniowego roślin warzywnych i ozdobnych oraz sadzonek winorośli, do wypełniania urzędowych etykiet. Etykiety urzędowe, na wniosek prowadzącego obrót lub dostawcy, wydawane są odpłatnie.

Do tej pory Główny Inspektor udostępniał następujące formularze paszportów roślin:

- dla paszportu zawierającego 10 informacji – etykieta z materiału Tyvek® lub papierowa etykieta samoprzylepna, obie przytwierdzone do roślin, produktów roślinnych lub

- przedmiotów albo ich opakowań, lub przewożących je środków transportu,
- dla paszportu zawierającego 5 informacji – etykieta z materiału Tyvek® lub papierowa etykieta samoprzylepna, obie przytwierdzone do roślin, produktów roślinnych lub przedmiotów albo ich opakowań, lub przewożących je środków transportu,
  - dla paszportu dla sadzeniaków ziemniaka, stanowiącego jednocześnie urzędową etykietę nasienną – etykieta z materiału Tyvek® przytwierdzana do opakowań roślin,
  - dla paszportu dla materiału szkółkarskiego roślin sadowniczych, stanowiącego jednocześnie urzędową etykietę nasienną – etykieta z materiału Tyvek® przytwierdzana bezpośrednio do roślin albo ich wiązek.

Mając na względzie powyższe oraz chęć ułatwienia podmiotom prowadzenia działalności gospodarczej, projektowane rozporządzenie dopuszcza dla paszportu roślin zawierającego 10 i 5 informacji dodatkowo formę elementu opakowania lub nadruku na etykiecie handlowej towarzyszącej roślinom, produktom roślinnym lub przedmiotom.

W projektowanym rozporządzeniu określono zatem, że paszport roślin zawierający 10 i 5 informacji powinien być wykonany w formie:

- etykiety przytwierdzonej do roślin, produktów roślinnych lub przedmiotów albo ich opakowań, lub przewożących je środków transportu, z materiału zapewniającego trwałość przez co najmniej rok od jego wydania, w szczególności odpornego na rozdarcie oraz zmienne warunki atmosferyczne, jak działanie wilgoci i słońca, niezależnie od warunków transportu i przechowywania, lub
- elementu opakowania lub etykiety handlowej towarzyszącej roślinom, produktom roślinnym lub przedmiotom, w sposób wyraźnie wyodrębniony z treści opakowania lub tej etykiety, przy czym opakowanie i etykieta powinny zachowywać trwałość przez co najmniej rok od jego wydania, w szczególności być odporne na zmienne warunki atmosferyczne, jak działanie wilgoci i słońca, niezależnie od warunków transportu i przechowywania, lub
- etykiety samoprzylepnej przytwierdzonej do roślin, produktów roślinnych lub przedmiotów albo ich opakowań, lub przewożących je środków transportu, zapewniającej trwałość przez co najmniej rok od jego wydania, w szczególności odpornej na zmienne warunki atmosferyczne, jak działanie wilgoci i słońca, niezależnie od warunków transportu i przechowywania, uniemożliwiającej odklejenie bez uszkodzenia.

Praktyka Głównego Inspektoratu wskazuje, że najlepszym materiałem, obok samoprzylepnej etykiety papierowej, zapewniającym trwałość, jest etykieta wykonana z materiału Tyvek® o gęstość co najmniej 75 g/m². Jest to materiał trudnodostępny, wytwarzany przez jednego

producenta. W celu zapewnienia konkurencyjności podmiotów oraz możliwości korzystania z innych technik przy wykonywaniu formularzy paszportów roślin w projektowanym rozporządzeniu nie wskazywano na konieczność stosowania tego materiału. Niemniej jednak należy podkreślić, iż Tyvek® jest materiałem o najlepszych właściwościach dla celów paszportowania roślin i szeroko stosowanym w innych państwach członkowskich.

Jednocześnie, realizując delegację ustawową, w projektowanym rozporządzeniu określono, że w paszporcie roślin zamieszcza się informacje w sposób zapewniający trwałość przez co najmniej 1 rok od dnia jego wydania, czytelny, drukowanymi literami, bez żadnych skreśleń i poprawek, w języku polskim albo w języku innego państwa członkowskiego, przy czym paszport roślin wydawany przez wojewódzkiego inspektora ochrony roślin i nasiennictwa lub podmiot przez niego upoważniony, wypełnia się w języku polskim albo w języku polskim oraz w języku innego państwa członkowskiego. Norma ta zastępuje dotychczasową normę przepisu art. 16 ust. 11 ustawy z dnia 18 grudnia 2003 r. o ochronie roślin.

Język, w jakim powinny być sporządzane paszporty roślin określają postanowienia art. 1 ust. 2 lit. b dyrektywy 92/105/EWG. Mając powyższe na uwadze, aby nie uniemożliwić wprowadzania na obszar Rzeczypospolitej Polskiej towarów zaopatrzonych w paszporty roślin wydane w innych państwach członkowskich, projektowane rozporządzenie, tak jak wcześniej ustawa z dnia 18 grudnia 2013 r. o ochronie roślin stanowi, że paszporty roślin wypełnia się w języku jednego z państw członkowskich Unii Europejskiej. Jednocześnie jednak, w projektowanym rozporządzeniu zaproponowano, aby paszport roślin mógł być wydawany na obszarze Rzeczypospolitej Polskiej w języku polskim albo w języku polskim oraz w języku innego państwa członkowskiego. Możliwość wydawania paszportów w dwóch językach będzie mogła być wykorzystywana przez upoważnione podmioty w przypadku roślin, produktów roślinnych lub przedmiotów przeznaczonych na rynek innych państw członkowskich Unii Europejskiej.

Mając na uwadze, że wielkość paszportów roślin, materiał z jakiego powinny być one wykonane oraz ich forma nie zostały do tej pory ujednolicone na poziomie Unii Europejskiej, przepisy projektowanego rozporządzenia będą w tym zakresie odnosić się jedynie do paszportów roślin wydawanych przez wojewódzkiego inspektora ochrony roślin i nasiennictwa oraz podmioty przez niego upoważnione.

Proponuje się, aby projektowane rozporządzenie weszło w życie w tym samym terminie, co przepisy ustawy z dnia 18 grudnia 2003 r. o ochronie roślin, uprawniające wojewódzkiego inspektora do upoważniania podmiotów do wydawania paszportów roślin.

Projektowane rozporządzenie jest zgodne z prawem Unii Europejskiej.

Projektowane rozporządzenie nie zawiera przepisów technicznych i w związku z tym nie podlega notyfikacji w rozumieniu przepisów rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 23 grudnia 2002 r. w sprawie sposobu funkcjonowania krajowego systemu notyfikacji norm i aktów prawnych (Dz. U. Nr 239, poz. 2039, z późn. zm.).

Stosownie do art. 5 ustawy z dnia 7 lipca 2005 r. o działalności lobbingowej w procesie stanowienia prawa (Dz. U. Nr 169, poz. 1414, z późn. zm.), projekt rozporządzenia zostanie udostępniony w Biuletynie Informacji Publicznej Ministerstwa Rolnictwa i Rozwoju Wsi. Ponadto projekt rozporządzenia zostanie umieszczony w Biuletynie Informacji Publicznej Rządowego Centrum Legislacji.

Projekt rozporządzenia zostanie zamieszczony w Wykazie prac legislacyjnych Ministra Rolnictwa i Rozwoju Wsi.

OCENA SKUTKÓW REGULACJI (OSR)

1. Podmioty na które będzie oddziaływać projektowane rozporządzenie

Projekt rozporządzenia dotyczy Państwowej Inspekcji Ochrony Roślin i Nasiennictwa oraz podmiotów upoważnionych przez wojewódzkiego inspektora na podstawie art. 16 ust. 15 ustawy o ochronie roślin.

2. Wpływ projektowanego rozporządzenia na sektor finansów publicznych, w tym na budżet państwa i budżety jednostek samorządu terytorialnego

Wejście w życie projektowanego rozporządzenia nie będzie miało istotnego wpływu na dochody i wydatki budżetu państwa. Określone tym rozporządzeniem minimalne wymagania dla paszportów roślin są zgodne z rozwiązaniami dotychczas stosowanymi przez Główny Inspektorat Ochrony Roślin i Nasiennictwa.

3. Wpływ projektowanego rozporządzenia na rynek pracy

Wejście w życie projektowanego rozporządzenia nie będzie miało wpływu na rynek pracy.

4. Wpływ projektowanego rozporządzenia na konkurencyjność gospodarki i przedsiębiorczość, w tym na funkcjonowanie przedsiębiorstw

Projektowane rozporządzenie pozytywnie wpłynie na konkurencyjność gospodarki i przedsiębiorczość, w tym na funkcjonowanie przedsiębiorstw, które zostaną upoważnione przez wojewódzkiego inspektora na podstawie art. 16 ust. 15 ustawy o ochronie roślin do wydawania paszportów roślin, ułatwiając tym samym wykonywanie działalności gospodarczej polegającej na uprawie, wytwarzaniu, magazynowaniu, pakowaniu, sortowaniu lub dokonywaniu wprowadzania lub przemieszczania na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej roślin, produktów roślinnych lub przedmiotów, które są szczególnie podatne na porażenie przez organizmy kwarantannowe.

5. Wpływ projektowanego rozporządzenia na sytuację i rozwój regionalny

Wejście w życie projektowanego rozporządzenia nie będzie miało wpływu na sytuację i rozwój regionalny.

6. Konsultacje społeczne

Projekt rozporządzenia zostanie skonsultowany z zainteresowanymi organizacjami społeczno-zawodowymi, hodowcami roślin i instytucjami działającymi w obszarze regulowanym rozporządzeniem, między innymi z: Business Center Club, Federacją

Związków Pracodawców, Dzierżawców i Właścicieli Rolnych, Federacją Branżowych Związków Producentów Rolnych, Forum Związków Zawodowych, Pracodawcami Rzeczypospolitej Polskiej, Krajową Radą Izb Rolniczych, Krajową Sekcją Pracowników Ochrony Roślin przy Zarządzie Głównym Związku Zawodowego Pracowników Rolnictwa w RP, Krajowym Związkiem Rolników, Kółek i Organizacji Rolniczych, Niezależnym Samorządnym Związkiem Zawodowym Rolników Indywidualnych „Solidarność”, Ogólnopolskim Porozumieniem Związków Zawodowych, Ogólnopolskim Porozumieniem Związków Zawodowych Rolników i Organizacji Rolniczych, Polską Izbą Nasienną, Polską Konfederacją Pracodawców Prywatnych „LEWIATAN”, Polskim Związkiem Ogrodniczym, Związkiem Zawodowym Centrum Narodowe Młodych Rolników, Związkiem Zawodowym Pracowników Rolnictwa w RP, Związkiem Zawodowym Rolnictwa „Samoobrona”, Związkiem Zawodowym Rolników „Ojczyzna”, Związkiem Zawodowym Rolników Rzeczypospolitej „Solidarni”, Zrzeszeniem Producentów Nasion Ogrodniczych, Materiału Szkółkarskiego i Grzybów „SOGNAS”, Związkiem Rzemiosła Polskiego, Związkiem Zawodowym Wsi i Obszarów Wiejskich „REGIONY” oraz Związkiem Zawodowym Wsi i Rolnictwa „Solidarność Wiejska”, Krajową Radą Spółdzielczą, Krajowym Związkiem Rewizyjnym Rolniczych Spółdzielni Produkcyjnych, Radą Gospodarki Żywnościowej, Radą Krajową Sekretariatu Rolnictwa NSZZ „Solidarność” oraz Związkiem Zawodowym Centrum Narodowe Młodych Rolników.

**ROZPORZĄDZENIE
MINISTRA ROLNICTWA I ROZWOJU WSI¹⁾**

z dnia

w sprawie, roślin, produktów roślinnych lub przedmiotów, dla których paszporty roślin nie mogą być wydawane przez upoważnione podmioty

Na podstawie art. 16 ust. 15f ustawy z dnia 18 grudnia 2003 r. o ochronie roślin (Dz. U. z 2014 r. poz. 621 i ...) zarządza się, co następuje:

§ 1. Paszporty roślin nie mogą być wydawane przez podmioty upoważnione do wydawania paszportów roślin dla:

- 1) roślin, produktów roślinnych lub przedmiotów:
  - a) niespełniających wymagań specjalnych, o których mowa w art. 16 ust. 4a ustawy z dnia 18 grudnia 2003 r. o ochronie roślin,
  - b) wprowadzonych na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej z państw trzecich, jeżeli po przeprowadzeniu granicznej kontroli fitosanitarnej powinny one zostać zaopatrzone w paszport roślin,
  - c) pochodzących ze stref, w których powinny być stosowane środki w celu zwalczania lub zapobiegania rozprzestrzenianiu się organizmów szkodliwych, jeżeli przy wyprowadzaniu z obszaru takich stref powinny być one zaopatrzone w paszport roślin;
- 2) sadzeniaków ziemniaka.

§ 2. Rozporządzenie wchodzi w życie z dniem 1 stycznia 2015 r.

MINISTER ROLNICTWA I ROZWOJU WSI

¹⁾ Minister Rolnictwa i Rozwoju Wsi kieruje działem administracji rządowej – rolnictwo, na podstawie § 1 ust. 2 pkt 1 rozporządzenia Prezesa Rady Ministrów z dnia 18 listopada 2011 r. w sprawie szczegółowego zakresu działania Ministra Rolnictwa i Rozwoju Wsi (Dz. U. Nr 248, poz. 1486).

UZASADNIENIE

Przepisy projektowanego rozporządzenia stanowią wykonanie delegacji zawartej art. 16 ust. 15g ustawy z dnia 18 grudnia 2003 r. o ochronie roślin (Dz. U. z 2014 r. poz. 621 i ...) do określenia, w drodze rozporządzenia, roślin, produktów roślinnych lub przedmiotów, dla których paszporty roślin nie mogą być wydawane przez podmioty upoważnione do wydawania paszportów roślin, na podstawie art. 16 ust. 15 tej ustawy, mając na uwadze ryzyko fitosanitarne jakie stanowią te rośliny, produkty roślinne lub przedmioty.

Przepisy ustawy z dnia ... o ułatwieniu wykonywania działalności gospodarczej (Dz. U. poz. ...) znoveizowały dotychczasowe regulacje ustawy z dnia 18 grudnia 2003 r. o ochronie roślin, dotyczące zasad wydawania paszportów roślin.

Do wejścia w życie przepisów ustawy z dnia ... o ułatwieniu wykonywania działalności gospodarczej, uprawnionym do wydawania paszportów roślin był wojewódzki inspektor ochrony roślin i nasiennictwa. Uprawnienia takie wynikały z przepisów art. 16 ust. 2 ustawy z dnia 18 grudnia 2003 r. o ochronie roślin.

Wojewódzki inspektor mógł, na podstawie art. 16 ust. 15 ustawy z dnia 18 grudnia 2003 r. o ochronie roślin, upoważnić podmiot do wypełniania w jego imieniu paszportów roślin.

Zgodnie z nowelizacją ustawy z dnia 18 grudnia 2003 r. o ochronie roślin przeprowadzoną przepisami ustawy z dnia ... o ułatwieniu wykonywania działalności gospodarczej, wojewódzki inspektor uzyskał kompetencje do upoważnienia innych podmiotów do wydawania paszportów roślin. W związku z powyższym zaszła konieczność określenia katalogu roślin, produktów roślinnych i przedmiotów, stwarzających potencjalnie największe ryzyko fitosanitarne, w przypadku których uprawnienia do wydawania paszportów roślin nie powinny być cedowane przez wojewódzkiego inspektora na inne podmioty.

W projektowanym rozporządzeniu proponuje się, aby paszporty roślin nie mogły być wydawane przez podmioty upoważnione do wydawania paszportów roślin dla:

- 1) roślin, produktów roślinnych lub przedmiotów:
  - a) niespełniających wymagań specjalnych, o których mowa w art. 16 ust. 4a ustawy z dnia 18 grudnia 2003 r. o ochronie roślin,
  - b) wprowadzonych na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej z państw trzecich, jeżeli przeprowadzeniu granicznej kontroli fitosanitarnej powinny one zostać zaopatrzone

w paszport roślin,

- c) pochodzących ze stref, w których powinny być stosowane środki w celu zwalczania lub zapobiegania rozprzestrzenianiu się organizmów szkodliwych, jeżeli przy wyprawdaniu z obszaru takich stref powinny być one zaopatrzone w paszport roślin;

2) sadzeniaków ziemniaka.

Zgodnie z przepisami art. 16 ust. 4 ustawy z dnia 18 grudnia 2003 r. o ochronie roślin, paszporty roślin mogą być wydawane dla roślin, produktów roślinnych lub przedmiotów, jeżeli zastosowana przez wojewódzkiego inspektora ochrony roślin i nasiennictwa ocena organoleptyczna, badania makroskopowe, badania laboratoryjne lub kontrola dokumentów potwierdziły, że są one wolne od organizmów kwarantannowych i spełniają wymagania specjalne, wymagania określone w przepisach wydanych na podstawie art. 20 ust. 2 i 3 oraz w przepisach o nasiennictwie w zakresie wytwarzania i oceny oraz obrotu materiałem siewnym.

W drodze odstępstwa od powyższej zasady, przepisy art. 16 ust. 4a ustawy z dnia 18 grudnia 2003 r. o ochronie roślin upoważniają wojewódzkiego inspektora do wydania paszportu roślin dla roślin, produktów roślinnych lub przedmiotów niespełniających wymagań specjalnych, jeżeli zastosowana ocena organoleptyczna, badania makroskopowe, badania laboratoryjne lub kontrola dokumentów potwierdziły, że są one wolne od organizmów kwarantannowych oraz że nie istnieje ryzyko rozprzestrzenienia się tych organizmów. Ponieważ w tym przypadku decyzja o wydaniu paszportu roślin może być podjęta jedynie przez wojewódzkiego inspektora, na podstawie przeprowadzonej przez niego kontroli oraz analizy ryzyka, nie powinno być możliwości delegowania uprawnień do wydania paszportu roślin na inne podmioty.

Przepisy rozporządzenia Ministra Rolnictwa i Rozwoju Wsi z dnia 21 lutego 2008 r. w sprawie zapobiegania wprowadzaniu i rozprzestrzenianiu się organizmów kwarantannowych określają rośliny, produkty roślinne i przedmioty pochodzące z państw trzecich, które powinny zostać zaopatrzone w paszport roślin po zakończeniu granicznej kontroli fitosanitarnej (załącznik nr 5 dział III i IV). Ponieważ zgodnie z przepisami art. 79 ust. 1 ustawy z dnia 18 grudnia 2003 r. o ochronie roślin, kontrola fitosanitarna roślin, produktów roślinnych lub przedmiotów w miejscu wwozu należy do zakresu zadań Państwowej Inspekcji Ochrony Roślin i Nasiennictwa, a rośliny, produkty roślinne i przedmioty poddawane takiej kontroli stwarzają szczególne zagrożenie

fitosanitarne, nie powinno być możliwości delegowania przez wojewódzkiego inspektora uprawnień do wydawania dla nich paszportów roślin na inne podmioty.

Na podstawie art. 10 ust. 2 ustawy z dnia 18 grudnia 2003 r. o ochronie roślin, w związku z przepisami art. 8 tej ustawy, w przypadku wystąpienia organizmu kwarantannowego wojewódzki inspektor określa strefy, w których powinny być stosowane środki w celu zwalczania lub zapobiegania rozprzestrzenianiu się tych organizmów. Środki te mogą obejmować ograniczenie wyprawdzania poza obszar tych stref roślin, produktów roślinnych lub przedmiotów, które mogą być skażone przez organizmy kwarantannowe. W drodze wyjątku może być dopuszczone wyprawdzanie poza obszar tych stref roślin, produktów roślinnych lub przedmiotów, spełniających określone wymagania i poddanych kontroli, czego potwierdzeniem jest paszport roślin. Ze względu na szczególne zagrożenie fitosanitarne, paszporty roślin w takim powinny być wydawane jedynie przez wojewódzkiego inspektora.

Ziemniak jest rośliną o dużym znaczeniu gospodarczym dla Unii Europejskiej, podatnym przy tym na porażenie przez szereg organizmów szkodliwych dla roślin, w tym organizmów kwarantannowych, jak: nicienie z rodzaju Globodera, bakterie *Clavibacter michiganensis* ssp. *sepedonicus* i *Ralstonia solanacearum*, grzyb *Synchytrium endobioticum*, chrząszcze z rodzaju *Epitrix*. Duże znaczenie w rozprzestrzenianiu się organizmów kwarantannowych ziemniaka odgrywa materiał wykorzystywany do nasadzeń. Mając powyższe na uwadze, paszporty roślin dla sadzeniaków ziemniaka powinien wydawać jedynie wojewódzki inspektor ochrony roślin i nasiennictwa.

Proponuje się, aby projektowane rozporządzenie weszło w życie w tym samym terminie, co przepisy ustawy z dnia 18 grudnia 2003 r. o ochronie roślin, uprawniające wojewódzkiego inspektora do upoważniania podmiotów do wydawania paszportów roślin.

Projektowane rozporządzenie jest zgodne z prawem Unii Europejskiej.

Stosownie do art. 5 ustawy z dnia z dnia 7 lipca 2005 r. o działalności lobbingskiej w procesie stanowienia prawa (Dz. U. Nr 169, poz. 1414, z późn. zm.), projekt rozporządzenia zostanie udostępniony w Biuletynie Informacji Publicznej Ministerstwa Rolnictwa i Rozwoju Wsi. Ponadto projekt rozporządzenia zostanie udostępniony w Biuletynie Informacji Publicznej Rządowego Centrum Legislacji.

Projekt rozporządzenia zostanie ujęty w wykazie prac legislacyjnych Ministra Rolnictwa i Rozwoju Wsi.

OCENA SKUTKÓW REGULACJI (OSR)

1. Podmioty, na które oddziałuje projektowane rozporządzenie

Projektowane rozporządzenie dotyczy Państwowej Inspekcji Ochrony Roślin i Nasiennictwa oraz podmiotów zajmujących się produkcją i obrotem roślinami, produktami roślinnymi lub przedmiotami, które wymagają zaopatrzenia w paszport roślin.

2. Wpływ projektowanego rozporządzenia na sektor finansów publicznych, w tym na budżet państwa i budżety jednostek samorządu terytorialnego

Wydanie projektowanego rozporządzenia nie będzie miało wpływu na sektor finansów publicznych oraz nie spowoduje zwiększenia dochodów i wydatków budżetu państwa oraz jednostek samorządu terytorialnego. Projektowane rozporządzenie nie zmienia obowiązków Państwowej Inspekcji Ochrony Roślin i Nasiennictwa, związanych z wydawaniem paszportów roślin. Do czasu znowelizowania przepisów ustawy z dnia 18 grudnia 2003 r. o ochronie roślin przepisami ustawy z dnia ... o ułatwieniu wykonywania działalności gospodarczej, paszporty roślin mogły być wydawane dla wszystkich roślin, produktów roślinnych i przedmiotów wyłącznie przez wojewódzkiego inspektora ochrony roślin i nasiennictwa.

3. Wpływ projektowanego rozporządzenia na rynek pracy

Wejście w życie projektowanego rozporządzenia nie będzie miało wpływu na rynek pracy.

4. Wpływ projektowanego rozporządzenia na konkurencyjność gospodarki i przedsiębiorczość, w tym na funkcjonowanie przedsiębiorstw

Wejście w życie projektowanego rozporządzenia będzie miało pozytywny wpływ na konkurencyjność gospodarki i przedsiębiorczość, w tym na funkcjonowanie przedsiębiorstw. Dzięki ograniczeniu możliwości delegowania przez wojewódzkiego inspektora ochrony roślin i nasiennictwa uprawnień do wydawania paszportów roślin na inne podmioty, w przypadku towarów stwarzających potencjalnie szczególne zagrożenie fitosanitarne, ograniczone zostanie ryzyko rozprzestrzeniania się organizmów kwarantannowych.

5. Wpływ projektowanego rozporządzenia na sytuację i rozwój regionalny

Wejście w życie projektowanego rozporządzenia nie będzie miało wpływu na sytuację i rozwój regionalny kraju.

6. Konsultacje społeczne

Projekt rozporządzenia zostanie skonsultowany z organizacjami społeczno-zawodowymi hodowców roślin i instytucjami działającymi w obszarze regulowanym rozporządzeniem, między innymi z: Federacją Branżowych Związków Producentów Rolnych, Federacją Związków Pracodawców – Dzierżawców i Właścicieli Rolnych, Krajowym Niezależnym Samorządnym Związkiem Producentów Ziemniaków i Nasion Rolniczych, Krajowym Związkiem Plantatorów Tytoniu, Krajowym Związkiem Rewizyjnym Rolniczych Spółdzielni Produkcyjnych, Krajowym Związkiem Rolników, Kółek i Organizacji Rolniczych, Polskim Związkiem Ogrodniczym, Ogólnopolskim Porozumieniem Związków Zawodowych Rolników i Organizacji Rolniczych, Związkiem Zawodowym Rolnictwa i Obszarów Wiejskich „Regiony”, Związkiem Zawodowym Rolników Rzeczypospolitej „Solidarni”, Krajową Radą Izb Rolniczych, Krajową Sekcją Pracowników Ochrony Roślin przy Zarządzie Głównym Związków Zawodowych Pracowników Rolnictwa RP, Radą Krajową Sekretariatu Rolnictwa NSZZ „Solidarność”, Stowarzyszeniem Polskich Producentów Środków Ochrony Roślin, Polskim Związkiem Plantatorów Tytoniu, Niezależnym Samorządnym Związkiem Rolników Indywidualnych „Solidarność”, Związkiem Zawodowym Rolnictwa „Samoobrona”, Związkiem Zawodowym Rolników „Ojczyzna”, Związkiem Zawodowym Centrum Narodowe Młodych Rolników.

**ROZPORZĄDZENIE
MINISTRA FINANSÓW¹⁾**

z dnia

w sprawie wzoru wniosku o wydanie wiążącej informacji akcyzowej

Na podstawie art. 7e ust. 6 ustawy z dnia 8 grudnia 2008 r. o podatku akcyzowym (Dz. U. z 2014 r. poz. 752 i ...) zarządza się, co następuje:

§ 1. Określa się wzór wniosku o wydanie wiążącej informacji akcyzowej (WIA), stanowiący załącznik do rozporządzenia.

§ 2. Rozporządzenie wchodzi w życie z dniem 1 stycznia 2015 r.

MINISTER FINANSÓW

¹⁾ Minister Finansów kieruje działem administracji rządowej – finanse publiczne, na podstawie § 1 ust. 2 pkt 2 rozporządzenia Prezesa Rady Ministrów z dnia 18 listopada 2011 r. w sprawie szczegółowego zakresu działania Ministra Finansów (Dz. U. Nr 248, poz. 1481).

WNIOSEK O UDZIELENIE WIĄŻĄCEJ INFORMACJI AKCYZOWEJ (WIA)
(Wniosek może dotyczyć tylko jednego wyrobu akcyzowego lub jednego samochodu osobowego)

1. Wnioskodawca Imię i nazwisko/nazwa: Adres zamieszkania /siedziby z kodem pocztowym: Adres do korespondencji: Numer telefonu: Adres e-mail: NIP/PESEL: Numer akcyzowy: <i>Poufne</i>	Do użytku służbowego (wypełnia organ podatkowy) Numer ewidencyjny organu podatkowego: Miejsce i data przyjęcia wniosku
2. Pełnomocnik Imię i nazwisko/nazwa: Adres zamieszkania / siedziby z kodem pocztowym: Adres do korespondencji: Numer telefonu: Adres e-mail: NIP/PESEL:	Uwaga Podpisując niniejszy wniosek, wnioskodawca przejmuje odpowiedzialność za prawidłowość i kompletność informacji podanych w niniejszym formularzu i na wszystkich załączonych do niego kartach. Wnioskodawca zgadza się na gromadzenie tych informacji i wszystkich fotografii w bazie danych programu WIA oraz ich upowszechnienie z wyłączeniem materiałów wskazanych jako poufne.
3. Przewidywana przez wnioskodawcę klasyfikacja według nomenklatury scalonej CN lub wnioskowany rodzaj wyrobu akcyzowego kod CN: ☐ ☐ ☐ ☐ ☐ ☐ ☐ ☐ ☐ ☐ rodzaj wyrobu :	
4. Powtórne wydanie WIA Numer WIA: Ważna od: Rok ☐ ☐ ☐ ☐ Miesiąc ☐ ☐ Dzień ☐ ☐ <i>(Pole to należy wypełnić w przypadku wnioskowania o powtórne wydanie WIA, dla wyrobu będącego przedmiotem niniejszego wniosku)</i>	

5. Opis wyrobu

Szczegółowy opis wyrobu akcyzowego lub samochodu osobowego pozwalający na taką ich identyfikację, aby dokonać ich klasyfikacji zgodnej z nomenklaturą scaloną lub określenia rodzaju wyrobu akcyzowego. Należy dokonać opisu składu wyrobu oraz wskazać metody badania stosowane dla jego określenia.

(Jeżeli opis wymaga więcej miejsca, proszę wykorzystać dodatkową kartę).

6. Nazwa handlowa i informacje dodatkowe*

Poufne

(Proszę wskazać, które z informacji dostarczonych łącznie z niniejszym wnioskiem uważane są za poufne)

7. Załączniki

a. Proszę wskazać, które z poniższych załączników zostały dołączone do wniosku (poprzez wstawienie znaku x):

b.

Plany   Fotografie   Próbkki   Informacje od producenta

Schematy   Katalogi   Atesty   Instrukcje

Inne - należy wymienić jakie:

c. W przypadku, gdy do wniosku nie dołączono próbkki należy zadeklarować:

Czy wnioskodawca wyraża zgodę na samodzielne dostarczenie próbki do jednostki badającej wskazanej przez organ podatkowy

Tak   Nie

8. Wydana i ważna Wiążąca Informacja Taryfowa (WIT)

Proszę podać, czy na Państwa rzecz wydano Wiążącą Informację Taryfową (WIT) dotyczącą wyrobu akcyzowego lub samochodu osobowego, będącego przedmiotem niniejszego wniosku.

Tak   Nie   Jeżeli tak, proszę podać szczegóły:

Kraj wydania:

Kraj wydania:

Nr WIT:

Nr WIT:

Data wydania: Rok   Miesiąc   Dzień

Data wydania: Rok   Miesiąc   Dzień

Kod nomenklatury:

Kod nomenklatury:

9. Złożone wnioski o wydanie Wiążącej Informacji Taryfowej (WIT)

Proszę podać, czy na Państwa rzecz jest obecnie prowadzone postępowanie zmierzające do wydania Wiążącej Informacji Taryfowej (WIT) dotyczące wyrobu akcyzowego lub samochodu osobowego, będącego przedmiotem niniejszego wniosku.

Tak   Nie   Jeżeli tak, proszę podać szczegóły:

Kraj złożenia wniosku:

Kraj złożenia wniosku:

Data złożenia wniosku:

Data złożenia wniosku:

Rok   Miesiąc   Dzień

Rok   Miesiąc   Dzień

10. Wydana na podstawie art. 14b § 1 ustawy Ordynacja podatkowa interpretacja przepisów prawa podatkowego (interpretacja indywidualna) w zakresie rodzaju wyrobu akcyzowego

Proszę podać, czy na Państwa rzecz wydano interpretację indywidualną w zakresie rodzaju wyrobu akcyzowego, będącego przedmiotem niniejszego wniosku.

Tak   Nie   Jeżeli tak, proszę podać szczegóły:

Organ, który wydał interpretację:

Organ, który wydał interpretację:

Nr sygnatury:

Nr sygnatury:

Data wydania: Rok   Miesiąc   Dzień

Data wydania: Rok   Miesiąc   Dzień

11. Złożone wnioski o wydanie na podstawie art. 14b § 1 ustawy Ordynacja podatkowa interpretacji przepisów prawa podatkowego (interpretacji indywidualnej) w zakresie rodzaju wyrobu akcyzowego

Proszę podać, czy na Państwa rzecz jest obecnie prowadzone postępowanie zmierzające do wydania interpretacji indywidualnej w zakresie rodzaju wyrobu akcyzowego, będącego przedmiotem niniejszego wniosku.

Tak

Nie

Jeżeli tak, proszę podać szczegóły:

Organ właściwy do rozpatrzenia wniosku:

Organ właściwy do rozpatrzenia wniosku:

Data złożenia wniosku:

Data złożenia wniosku:

Rok   Miesiąc   Dzień

Rok   Miesiąc   Dzień

12. Data i podpis wnioskodawcy/pełnomocnika

Data:

Rok

Miesiąc

Dzień

Czytelny podpis wnioskodawcy/pełnomocnika:

* Jeżeli wymaga to więcej miejsca, proszę wykorzystać dodatkową kartę.

UZASADNIENIE

Niniejszy projekt rozporządzenia stanowi wykonanie delegacji, wynikającej z art. 7e ust. 6 ustawy z dnia 8 grudnia 2008 r. o podatku akcyzowym (Dz. U. z 2014 r. poz. 752 i ...). Na podstawie wskazanego przepisu Minister Finansów został zobowiązany do określenia, w drodze rozporządzenia, wzoru wniosku o wydanie wiążącej informacji akcyzowej (WIA). Wzór wniosku o wydanie wiążącej informacji akcyzowej został określony w załączniku do rozporządzenia.

Zgodnie z wytycznymi zawartymi w przepisie upoważniającym wzór wniosku określony rozporządzeniem winien m.in. uwzględniać zakres danych określonych w art. 7e ust. 2 ustawy o podatku akcyzowym. W myśl tego przepisu wnioski o wydanie WIA winien zawierać w szczególności: imię i nazwisko lub nazwę wnioskodawcy, jego adres zamieszkania lub siedziby (pole 1 wzoru wniosku), imię, nazwisko i adres zamieszkania pełnomocnika wnioskodawcy, o ile został ustanowiony (pole 2), szczegółowy opis wyrobu akcyzowego albo samochodu osobowego pozwalający na taką identyfikację, aby dokonać ich klasyfikacji zgodnej z Nomenklaturą Scaloną (CN) lub określenie rodzaju wyrobu akcyzowego, a także opis składu wyrobu oraz metody badania stosowanych dla jego określenia, w przypadku gdy zależy od tego dokonanie klasyfikacji lub określenie jego rodzaju (pole 5).

Dodatkowo wzór wniosku zawiera również inne dane niż te, o których mowa w art. 7e ust. 2 ustawy o podatku akcyzowym, np. przewidywaną przez wnioskodawcę klasyfikację według nomenklatury scalonej CN lub wnioskowany rodzaj wyrobu akcyzowego, informację o powtórnym wydaniu WIA, nazwę handlową wyrobu, informację o wydanej i ważnej wiążącej informacji taryfowej (WIT), o złożonych wnioskach o wydanie WIT, informację o wydanych interpretacjach prawa podatkowego w zakresie rodzaju wyrobu akcyzowego oraz o złożonych wnioskach o wydanie takich interpretacji.

Poprzez ujednoczenie wniosku stworzono narzędzie umożliwiające uzyskanie od każdego wnioskodawcy wszystkich informacji niezbędnych do wydania wiążącej informacji akcyzowej.

OCENA SKUTKÓW REGULACJI (OSR)

1. Podmioty, na które oddziałuje rozporządzenie

Projektowane rozporządzenie oddziałuje na podmioty składające wniosek o udzielenie wiążącej informacji akcyzowej.

2. Konsultacje społeczne

Projekt będzie przedmiotem konsultacji międzyresortowych i społecznych.

3. Wpływ regulacji na sektor finansów publicznych, w tym na budżet państwa i budżety jednostek samorządu terytorialnego

Wydanie rozporządzenia nie pociąga za sobą zwiększenia wydatków budżetu państwa oraz nie ma wpływu na jednostki sektora finansów publicznych, w tym na budżety jednostek samorządu terytorialnego.

4. Wpływ regulacji na rynek pracy

Wejście w życie rozporządzenia nie będzie miało wpływu na rynek pracy.

5. Wpływ regulacji na konkurencyjność gospodarki i przedsiębiorczość, w tym na funkcjonowanie przedsiębiorstw

Wejście w życie projektowanego rozporządzenia nie będzie miało wpływu na konkurencyjność, gospodarki i przedsiębiorczość, w tym na funkcjonowanie przedsiębiorstw.

6. Wpływ regulacji na sytuację i rozwój regionów

Wejście w życie projektowanego rozporządzenia nie będzie miało wpływu na sytuację i rozwój regionów.

7. Ocena pod względem zgodności z prawem Unii Europejskiej

Kwestie będące przedmiotem niniejszego projektu nie są regulowane przez prawo wspólnotowe i nie podlegają harmonizacji.

**ROZPORZĄDZENIE
MINISTRA FINANSÓW¹⁾**

z dnia

**w sprawie wyznaczenia dyrektorów izb celnych właściwych do prowadzenia spraw
w zakresie wiążącej informacji akcyzowej**

Na podstawie art. 14 ust. 12 ustawy z dnia 8 grudnia 2008 r. o podatku akcyzowym (Dz. U. z 2014 r. poz. 752 i ...) zarządza się, co następuje:

§ 1. Wyznacza się Dyrektora Izby Celnej we Wrocławiu do prowadzenia spraw w zakresie wiążącej informacji akcyzowej.

§ 2. Wyznacza się Dyrektora Izby Celnej w Warszawie jako organ odwoławczy od decyzji i postanowień wydanych przez Dyrektora Izby Celnej we Wrocławiu w sprawach, o których mowa w § 1.

§ 3. Rozporządzenie wchodzi w życie z dniem 1 stycznia 2015 r.

MINISTER FINANSÓW

¹⁾ Minister Finansów kieruje działem administracji rządowej – finanse publiczne, na podstawie § 1 ust. 2 pkt 2 rozporządzenia Prezesa Rady Ministrów z dnia 18 listopada 2011 r. w sprawie szczegółowego zakresu działania Ministra Finansów (Dz. U. Nr 248, poz. 1481).

UZASADNIENIE

Niniejszy projekt rozporządzenia stanowi wykonanie delegacji, przewidzianej dla ministra właściwego do spraw finansów publicznych, zawartej w art. 14 ust. 12 ustawy z dnia 8 grudnia 2008 r. o podatku akcyzowym (Dz. U. z 2014 r. poz. 752 i ...), odnoszącej się do wyznaczenia dyrektora lub dyrektorów izb celnych właściwych do prowadzenia spraw w zakresie wiążącej informacji akcyzowej oraz dyrektora izby celnej właściwego do prowadzenia tych spraw jako organ odwoławczy.

Do prowadzenia spraw w zakresie wiążącej informacji akcyzowej projekt rozporządzenia wyznacza Dyrektora Izby Celnej we Wrocławiu. Jako organ odwoławczy rozporządzenie wyznacza Dyrektora Izby Celnej w Warszawie.

Określając organy właściwe w zakresie wiążącej informacji akcyzowej, Minister Finansów wyznaczył tych dyrektorów izb, których doświadczenie oraz przygotowanie kadrowe, techniczne i merytoryczne gwarantuje sprawne wykonywanie zadań.

Rozporządzenie wejdzie w życie z dniem 1 stycznia 2015 r.

OCENA SKUTKÓW REGULACJI (OSR)

1. Podmioty, na które oddziałuje rozporządzenie

Projektowane rozporządzenie oddziałuje na Dyrektora Izby Celnej we Wrocławiu i Dyrektora Izby Celnej w Warszawie.

2. Konsultacje społeczne

Projekt będzie przedmiotem konsultacji międzyresortowych i społecznych.

3. Wpływ regulacji na sektor finansów publicznych, w tym na budżet państwa i budżety jednostek samorządu terytorialnego

Projektowane rozporządzenie nie pociąga za sobą zwiększenia wydatków budżetu państwa oraz nie ma wpływu na jednostki sektora finansów publicznych, w tym na budżety jednostek samorządu terytorialnego.

4. Wpływ regulacji na rynek pracy

Wejście w życie rozporządzenia nie będzie miało wpływu na rynek pracy.

5. Wpływ regulacji na konkurencyjność gospodarki i przedsiębiorczość, w tym na funkcjonowanie przedsiębiorstw

Wejście w życie projektowanego rozporządzenia nie będzie miało wpływu na konkurencyjność, gospodarki i przedsiębiorczość, w tym na funkcjonowanie przedsiębiorstw.

6. Wpływ regulacji na sytuację i rozwój regionów

Wejście w życie projektowanego rozporządzenia nie będzie miało wpływu na sytuację i rozwój regionów.

7. Ocena pod względem zgodności z prawem Unii Europejskiej

Kwestie będące przedmiotem niniejszego projektu nie są regulowane przez prawo wspólnotowe i nie podlegają harmonizacji.